

Zepp-LaRouche i Berlin advarer om fare for atomkrig; BRICS-topmøde i Kazan tilbyder smukt alternativ

Marcia Baker

Den 22. oktober 2024 EIRNS

I dag, på en kinesisk-tysk menneskerettighedskonference i Berlin, advarede Helga Zepp-LaRouche om den umiddelbare fare for atomkrig. Her til aften gengav det kinesiske dagblad *Global Times* fru Zepp-LaRouches udtalelse: »Det er sandsynligvis umuligt at tale om menneskerettigheder uden at forholde sig til den umiddelbare fare for hele menneskehedens eksistens – krigen i Ukraine og krigen i Mellemøsten, som risikerer at blive optrappet til en global atomkrig. Den højeste prioritet for alle mennesker må være at hæve sig over geopolitik, og forestillingen om at nationer eller grupperinger kan påtvinge andre deres interesser uanset midler, er grundlæggende forkert.»

De aktuelle begivenheder i Ukraine og Mellemøsten understreger hendes advarsel. På et møde om Ukraine i går i FN's Sikkerhedsråd gentog den russiske FN-ambassadør, Vassily Nebenzia, endnu en gang, at det er uacceptabelt, at Vesten giver Ukraine forhåbninger om at tilslutte sig NATO og opstille langtrækkende missiler der, en mulighed Ukraines fungerende præsident Zelenskyj stadig presser på for, og NATO nægter at tage tilbage. »For at ingen skal have nogen illusioner, vil jeg gerne straks bekræfte, at Ukraines medlemskab af Den Nordatlantiske Alliance i enhver territorial form er absolut uacceptabelt for Rusland og ikke kan være en del af nogen fredsplaner eller mæglingsinitiativer,« hævdede

ambassadør Nebenzia.

NATO, den anglo-amerikanske blok, udvider i Europa med Rusland som mål. I går var der en ceremoni i Rostock i Tyskland, hvor man foretog etableringen af NATO's nye flådekommandocenter for Østersøen. Operationen kaldes »Commander Task Force Baltic«, og det er bemærkelsesværdigt, at den er placeret i en tidligere østtysk havn. Det russiske ministerium protesterede kraftigt i dag og indkaldte den tyske ambassadør til Moskva og påpegede NATO's klare overtrædelse af tidligere aftaler mod endnu en bevægelse mod øst.

I Sydvestasien er rædslerne fra Israels handlinger i Gaza og Libanon ikke til at beskrive med ord. Israels bombardementer i og omkring Beirut i løbet af de sidste 36 timer var rettet mod det største hospital i Libanon, Rafik Hariri University Hospital i Beirut, med mange døde og sårede til følge. Der er massakrer i det nordlige Gaza med lig i gaderne, mens titusinder lider en langsom død af påtvunget sult og tørst.

På et makabert møde i Israel i går blev det diskuteret, hvordan man kan udnytte hele Gazastriben ved Middelhavet, når alle palæstinensere er blevet udryddet. En leder af en bosætterbevægelse, Daniella Weiss, leder af Nachala Movement Israel, som organiserede konferencen, svælgede: »Vi kom her med et klart formål: Formålet er at bosætte hele Gazastriben, ikke bare en del af den, ikke blot nogle få bosættelser, men hele Gazastriben fra nord til syd.« Begivenheden tiltrak angiveligt tusind deltagere, blandt dem den nationale sikkerhedsminister, Itamar Ben-Gvir, og Knesset-medlemmer fra Netanyahu's Likud-parti.

Alt imens hænger spørgsmålet i luften om, hvornår og hvordan Israel vil angribe Iran, hvilket er en potentiel udløser for USA's direkte engagement og et kort skridt på vejen til et atomart holocaust.

USA's udenrigsminister Antony Blinken var i dag i Israel for

11. gang siden 7. oktober 2023 til et to timer langt møde med Israels premierminister Netanyahu, hvor resultatet ikke forventes at være anderledes end ved alle de øvrige 10 amerikanske diplomatiske besøg. Bortset fra vedvarende støtte til døden har Blinken intet at tilbyde.

Tilbuddet om udsigten til at værne om og gavne hele menneskeheden er synligt i dag i Kazan, Rusland, ved åbningen af BRIKS-topmødet. Det er det største møde nogensinde i Rusland med 12.000 deltagere. Der er udenlandske delegationer fra omkring 36 nationer, og af dem er 24 ledet af stats- eller regeringschefer. Konferencen, der har titlen: »Styrkelse af multilateralisme for retfærdig global udvikling og sikkerhed«, finder sted den 22.-24. oktober. Snesevis af bilaterale møder er i gang. I dag mødtes værten, præsident Vladimir Putin, med lederne af Kina, Indien, Egypten og andre nationer.

Af stor betydning blev det i dag bekræftet, at Kinas præsident Xi Jinping vil mødes i Kazan med Indiens premierminister Narendra Modi, det første møde af denne art i fem år.

Allerede før dagens topmøde begyndte, fandt der et tidligt møde sted mellem præsident Vladimir Putin og Dilma Rousseff, præsident for BRIKS' nye udviklingsbank, hvor man bekræftede prioriteterne for finansiering af udvikling.

Viden om disse begivenheder og muligheder er de »emner«, der er hårdt brug for i det amerikanske valg – ikke de beskidte udvekslinger mellem kandidaterne, der forværres af medierne.

EIR har et særligt team på stedet i Kazan, som sender rapporter og interviews flere gange om dagen. Medredaktør på *EIR.news* Jason Ross sagde i sin aftenvideo i dag:

»I morgen bliver virkelig den store dag... Hvad vi først og fremmest hørte fra de fremtrædende personer, blev virkelig eksemplificeret af det Dilma Rousseff havde at sige om behovet for en ny finansiel arkitektur, og også det, der blev sagt af [premierminister] Modi, om behovet for en fredelig løsning på

krisen i Ukraine. Han tilbød Indiens hjælp til at forhandle en sådan løsning på plads.

»Det vi har lært af andre nationer er, at BRIKS ikke ses som NATO, ikke som en militær alliance, men virkelig som en økonomisk gruppering, der minder mere om G7.

»Så der er mange muligheder for, at lande, især i Afrika, som vi talte med, kunne fortælle om, hvordan en afslutning på kolonialismen og en ny æra med udvikling virkelig kan blive mulig, hvis de angloamerikanske finansmagters insisteren på at hævde deres dominans bliver brudt. Og det var i virkeligheden det håbefulde budskab, der kom fra mange af de mennesker, jeg talte med i dag...»

En historisk uge indbyder til den bedre engel i vores natur

David Shavin

Den 21. oktober 2024 (EIRNS)

Tirsdag den 22. oktober mødes de ni nationer i BRIKS sammen med de fleste af de 30 nationer, der har ansøgt om at blive medlem af BRIKS, i Kazan i Rusland. På den første dag vil præsident Vladimir Putin mødes med Kinas præsident Xi Jinping og Indiens premierminister Narendra Modi. Som noget særligt blev Kina og Indien i dag enige om at gøre op med grænsevolden tilbage fra 2020, som har forhindret dem i at samarbejde så meget som muligt om langt større spørgsmål, såsom et nyt finansielt system, der modvirker spekulative aktiviteter og fremmer handel og udvikling. I løbet af de tre dage, BRIKS-

topmødet varer, planlægger værten Vladimir Putin at mødes personligt med hver af de andre 19 stats- og regeringschefer, der er til stede.

En person, der deltager i begivenhederne i Kazan, forklarede i dag, at han forventer en strøm af nationer, der grupperer sig omkring BRIKS, da de søger et mere inkluderende økonomisk system for at »komme ud af Vestens modbydelige sanktioner og det finansielle system, der virkelig har belastet dem... USA har ansvaret for den »regelbaserede orden«, hvilket betyder, at de ikke kun kan lave reglerne, men også bryde dem efter forgodtbefindende, og det har vi konstant set i deres egen beslutningstagning. Og verden siger: »Vi har set nok af det her møg. Vi kommer til at se udfordringer for dollarens overherredømme, for dollarens og det vestlige systems anvendelse som våben, og vi ser allerede mekanismer, som vil blive tilbudt på topmødet i denne uge.»

Men tænk på, at dette blev sagt af Michael Maloof, en tidligere Pentagon-analytiker, som blev rekrutteret af de neokonservative Paul Wolfowitz og Doug Feith til at føre en krig, angiveligt mod »terrorisme«, men i virkeligheden for at holde en evig »Civilisationernes sammenstød«-krig i gang for at styre den »regelbaserede orden«. Hvis det er overraskende, er det måske på tide at lægge de kedelige fortællinger til side, smide skyklapperne og overveje, hvor man står.

Verden har i de sidste 79 år været en atomar verden på godt og ondt. Standarden for overlevelse, og dermed også for politisk lederskab, tillader ikke økonomier baseret på plyndring, at stjæle fra Peter for at betale Paul, nulsumsspil, kløgtig risikoafdækning osv. De er alle baseret på et syn på mennesket som grådigt og manipulerende, et klogt dyr. Og vi har set nok af det skidt.

Ruslands udenrigsminister Sergej Lavrov forklarede tålmodigt i et interview, der blev offentliggjort i dag, at BRIKS i modsætning til Vesten er »forpligtet til at forbedre

nationernes kombinerede potentiale og udtænke samarbejdsstrategier for at udnytte disse potentialer til gensidig fordel.« Virkeligheden i BRIKS er, at det formulerer projekter »baseret på behov i den virkelige verden«. Når den betingede kynisme siger: »Ja, selvfølgelig« eller »Det har jeg prøvet«, så overrask dig selv ved at overveje, om der findes en bedre engel i din natur, som Abraham Lincoln udtrykte det.

I den forbindelse lyder det tiende af Helga Zepp-LaRouches Ti principper for en ny international sikkerheds- og Udviklingsarkitektur:

»Den grundlæggende antagelse for det nye paradigme er, at mennesket er fundamentalt godt og i stand til uendeligt at perfektionere sit sinds kreativitet og sin sjæls skønhed, og at det er den mest avancerede geologiske kraft i universet, hvilket beviser, at sindets lovmæssighed og det fysiske univers er i overensstemmelse og samhørighed, og at alt ondt er resultatet af manglende udvikling og derfor kan overvindes.

»En ny økonomisk verdensorden er ved at opstå, som involverer langt størstedelen af landene i det Globale Syd. De europæiske nationer og USA skal ikke bekæmpe denne indsats, men ved at gå sammen med udviklingslandene samarbejde om at forme den næste epoke i den menneskelige arts udvikling til at blive en renæssance for de højeste og mest ædle udtryk for kreativitet!«

For at styrke den vestlige civilisations evne til at klare sig igennem parodien i de næste to uger af USA's såkaldte præsidentvalgkamp, og for at behandle den bedre engel i ens natur på behørig vis, må en bevidst skønhedshandling organiseres, som lever op til standarden for politisk lederskab, nemlig det indendørs fredsmøde og koncerten »Build a Peace Chorus Against the Ghouls of War« den 26. oktober, som præsenteres af to levende eksempler på denne standard, New Yorks kandidat til det amerikanske senat, Diane Sare, og i Bronx (CD15) kandidaten til det amerikanske Repræsentanternes

Hus, Jose Vega.

Det måtte ske, at menneskeracen tog dette næste skridt, et passende skridt for dens artsnatur, ellers...

Foto: BRICS-Russia2024.ru

Stem på BRIKS ved det kommende amerikanske valg

Dennis Small

Den 20 oktober 2024 (EIRNS)

Amerikanerne kan måske ikke lide at høre det, men det er sandt, hvad formanden for Ruslands Føderationsråd, senator Valentina Matviyenko, udtalte: »Det kommende amerikanske præsidentvalg vil *ikke* være årets vigtigste begivenhed for verdenssamfundet og vil ikke bestemme historiens videre forløb... BRIKS-topmødet vil være den begivenhed... De tre dages BRIKS-topmøde [22.-24. oktober] og forhandlingerne mellem lederne af verdensflertallet i [Kazan, Rusland], hovedstaden i Tatarstan, vil få afgørende indflydelse på vores fremtid,« skrev Matviyenko.

Det er sandt, for de afgørende spørgsmål, som menneskeheden står over for – atomkrig eller fred, økonomisk udvikling eller et katastrofalt sammenbrud i det globale finansielle system – vil blive drøftet på BRIKS-topmødet, og de er *ikke* engang på radarskærmen i den nuværende amerikanske præsidentvalgkamp. Og amerikanerne har i det store hele ladet denne farce fortsætte til glæde for Wall Street og City of London.

Hvis man er interesseret i virkeligheden og faktisk håber at

kunne forme sin og sine børns fremtid, så bør man lytte til – og arbejde for at få valgt – Diane Sare og Jose Vega, LaRouches uafhængige kandidater.

Den russiske præsident Vladimir Putin gav en forsmag på nogle af de store spørgsmål, der vil blive diskuteret på BRIKS-topmødet senere på ugen, i en to timer lang udveksling den 18. oktober med ledere af førende BRIKS-mediebureauer. Putin sagde, at centrum for væksten i verdens fysiske økonomi er flyttet til BRIKS-nationerne, og at dette skift kun vil øges; at BRIKS »ikke er en blokorganisation, den har en universel karakter«; at den er åben for samarbejde med både USA og Europa; og at det kommende BRIKS-topmøde vil »gå gradvist frem, skridt for skridt« med de nødvendige grundlæggende ændringer i den internationale finansielle arkitektur. »Vi vil ikke skynde os«, sagde Putin, «vi vil ikke skynde os, men vi vil bevæge os, bevæge os så hurtigt, som vi kan.»

Helga Zepp-LaRouche italesatte de udfordringer, som BRIKS står over for, og udsigterne til dette topmøde i en kommentar til den Internationale Fredskoalitions ugentlige møde den 18. oktober:

»Der har været en enorm indsats for at destabilisere de forskellige BRIKS-lande på forhånd. I Argentinas tilfælde så vidt, at de ikke engang kom med i BRIKS, som de oprindeligt havde tænkt sig at gøre. I andre tilfælde blev der udført en enorm finansiell krigsførelse.« Zepp-LaRouche sammenlignede den politiske kamp i mange BRIKS-lande og usikkerheden om udfaldet i nogle tilfælde med situationen i »slagmarkstaterne« i det amerikanske præsidentvalg.

»Men ikke desto mindre«, sagde hun, «er jeg helt sikker på, at de [BRIKS] vil komme meget stærkt ud af det; endda meget stærkere end på topmødet i Johannesburg sidste år i Sydafrika. De vil bekendtgøre nye strukturer for en international sikkerhedsarkitektur. Jeg er ret sikker på, at det vil være i tråd med, hvad Putin sagde, da han den 14.

juni [2024] foreslog en ny eurasisk sikkerhedsinfrastruktur. Og sandsynligvis vil de gentage, hvad Xi Jinping har sagt gentagne gange – især til præsident Obama på det tidspunkt – at BRIKS er åben for, at alle nationer kan deltage [i verdens udviklingsproces]. Jeg håber de vil sige dette, for jeg er overbevist om, at det BRIKS forsøger at gøre under alle omstændigheder vil være meget positivt.

»Men problemet er, at vi er nødt til at overvinde geopolitikken,« konkluderede Zepp-LaRouche. »For hvis den nuværende tendens til at opdele verden i to separate blokke – en NATO-blok, et globalt NATO med toldsætter og restriktioner; og så en BRIKS-blok – så tror jeg ikke, at det overvinder faren for Tredje Verdenskrig.«

Der findes imidlertid en tilgang, som kan løse problemet med afkoblingen af verden i stridende blokke med en løsning af højere orden – som den Westfalske Fredstraktat så tydeligt demonstrerede. Vi inviterer jer til at deltage i den proces, der *vil* forme verdens fremtid, som Matviyenko formulerede problemet, på Sare/Vega-fredskonferencen og koncerten »Build a Peace Chorus Against the Ghouls of War«, der finder sted i New York City lørdag den 26. oktober kl. 14.00 (kl. 20 dansk tid).

Russia's Federation Council Speaker Valentina Matviyenko.
Credit: Duma.gov.ru

**Den Internationale
Fredskoalitions møde nr. 72,**

fra fredag den 18. oktober 2024

Ikke korrekturlæst

[HZL] [AMB] [DNS] [SSU]

ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen. Dette er Den Internationale Fredskoalition; dette er vores 72. møde i træk. Vi har holdt det i træk. Tak, fordi I er kommet, især hvis I er nye. Mit navn er Anastasia Battle; jeg vil være jeres ordstyrer, sammen med Dennis Small og Dennis Speed som medordstyrere.

Til at begynde med er grunden til, at vi oprettede dette forum – og jeg vil gerne understrege det, fordi det er vigtigt – at vi ønskede at bringe folk fra alle ideologier og mange forskellige nationer og kulturer sammen for at opnå ægte fred. Og at den eneste måde, vi kan stoppe faren for atomkrig på, er, hvis vi bringer menneskeheden sammen for at få det til at ske. Så igen vil jeg gerne takke jer alle for at være med os i dag på dette meget vanskelige tidspunkt. Jeg er sikker på, at mange af jer har hørt om mordet på Hamas-lederen Sinwar. Han blev dræbt af Israel forleden dag, hvilket bringer os endnu tættere på denne fare. Præsident Zelenskyj truer også med, at Ukraine vil gå atomart til værks, hvis de ikke opnår deres NATO-medlemskab. Det er utroligt intenst, og det er endnu en grund til, at det, vi gør her i dag, er meget vigtigt.

Hvis du er på livestream eller Zoom, så del venligst dette link og få så mange mennesker på som muligt lige nu. Med det vil vi fortsætte med vores dagsorden. Vi har en række indledende talere til jer, til diskussionen, og så vil vi have en generel diskussion med de mange mennesker, der er på Zoom-linjen. Så Helga Zepp-LaRouche, værsgo at åbne op for os. Hun er grundlægger af Schiller Institutet og initiativtager til

Den Internationale Fredskoalition. Tak skal du have.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Lad mig først sige velkommen til jer alle sammen. For nogle måneder siden vovede jeg den påstand, at vi ville gå ind i de farligste seks måneder i menneskehedens historie, og desværre er jeg ikke i stand til at korrigere det synspunkt. Faktisk er der mange tegn på, at der vil ske store, store udviklinger inden det amerikanske valg den 5. november.

Som Anastasia lige har sagt, befinder vi os med mordet på Hamas' leder, Sinwar, helt klart i en situation, hvor optrapningen truer. Kamala Harris sagde, at det nu er tid til at afslutte det, men det er tydeligvis ikke det, Netanyahu har tænkt sig. Og CNN rapporterede allerede for nogle dage siden, at den israelske hær er klar til et angreb på Iran når som helst. Det kan være, at et sådant angreb finder sted; det kan være et konventionelt angreb »kun« (i anførselstegn) på olieraffinaderier og lignende mål. Det kunne også være et forsøg på at slå atomanlæggene ud, hvilket naturligvis, i betragtning af at de ligger dybt skjult i bjergene, sandsynligvis ville kræve atomvåben. Derfor har den russiske viceudenrigsminister Sergey Ryabkov i en skarp advarsel til Israel sagt, at hvis de gør det, vil det føre til en helt forfærdelig katastrofe i regionen og muligvis også længere væk.

Situationen på landjorden er fortsat ubeskrivelig. Den etniske udrensning fortsætter. Israel har meddelt, at de vil erklære omkring 400.000 mennesker, der bor i den nordlige del af Gaza, for kombattanter, og at de kun kan forlade området, hvis de ikke vil sulte. Hvis dette ikke er et tilfælde af klar etnisk udrensning, så ved jeg ikke, hvad man kan kalde det.

Men den endnu større fare er naturligvis et forestående angreb på Iran. Allerede i 2016 leverede Rusland S-300 luftforsvarssystemet til Iran, og Times of India rapporterede i slutningen af august, at Rusland også har leveret nogle Iskander-missiler til Iran. Det er atomare missiler. Og også

Murmansk-BN EW-systemet, som er et system, der kan blokere for satellitnavigation og -kommunikation på en afstand af ca. 300-500 km. Iskander-systemet kan også omfatte R-500 eller 9M729 jordbaserede missiler, som har en rækkevidde på 1.550 km og også er atomare. Men det afgørende punkt ved alt dette er, at de har brug for russiske specialister til at betjene dem – både Iskander- og Murmansk-systemerne. For nylig har Rusland også leveret S-400 luftforsvarssystemer til Iran. Så der er efter al sandsynlighed russiske specialister i Iran, som hjælper Iran med disse systemer.

På den anden side har USA for nylig leveret luftforsvarssystemet THAAD [Terminal High Altitude Air Defense] til Israel. Det rapporteres, at der er omkring 100 amerikanske tropper der, og disse THAAD-luftforsvarssystemer vil helt klart være et mål for Iran, hvis dette scenarie udfolder sig. Rusland skal forsyne Iran med de måloplysninger, der er nødvendige for at ramme disse USA-drevne THAAD-missiler.

Så det betyder, at vi ikke kun ser på et muligt israelsk angreb mod Iran, men at vi ser på en direkte konfrontation mellem det amerikanske og det russiske militær på grund af denne situation. Og man kan sagtens forestille sig, at det har potentiale til at komme helt ud af kontrol, især fordi den nyligt indgåede russisk-iranske sikkerhedsaftale skal underskrives på det kommende møde i Kazan i BRIKS. Det er klart, at hvis det træder i kraft, så har du et fuldgyldigt russisk-iransk svar. Husk, at præsident Putin for kun få måneder siden var i Nordkorea for at indgå en strategisk aftale mellem Rusland og Nordkorea, og så er der det tætte samarbejde mellem Rusland og Kina. Så vi ser i virkeligheden ind i øjet på en optrapning til tredje verdenskrig.

Desværre er situationen i Ukraine ikke meget bedre, for der bliver situationen på slagmarken i Ukraine mere desperat for hver time, der går, og det er meget tydeligt, at der ikke er nogen chance i verden for, at Ukraine kan vinde over Rusland,

hvilket mange mennesker har sagt i lang tid. Zelenskyj er på rundtur i Europa lige nu, bl.a. i Berlin, hvor han kræver eller foreslår sin såkaldte »sejrsplan«, som slet ikke er en sejrsplan. For det eneste, han krævede, var, at Ukraine straks skulle optages i NATO, og at Ukraine vil insistere på at have atomvåben, hvis det bliver nægtet. Det er naturligvis en direkte plan til tredje verdenskrig, fordi begge disse betingelser – atomvåben i Ukraine og Ukraine som en del af NATO – er den absolutte røde linje. Det er den egentlige grund til, at hele denne konflikt brød ud i første omgang. Grundlæggende er det ikke acceptabelt for Rusland at have offensive systemer så tæt på deres grænse. Og at Zelenskyj gentager det, betyder bare, at han slet ikke bekymrer sig om virkeligheden. Det er derfor, en af lederne af Dumaen, Leonid Slutsky, karakteriserede planen som et forsøg på at trække Vesten ind i Tredje Verdenskrig.

I Tyskland, hvor Scholz stadig siger nej, vil han ikke levere Taurus, for ellers vil Tyskland næst efter USA være den største leverandør af våben til Ukraine. Men Scholz sagde, at Taurus-systemet stadig ikke ville blive leveret. Det vil han holde fast i. Men så sagde Friedrich Merz, oppositionslederen og oppositionens sandsynlige kanslerkandidat, den 16. oktober i en debat i Forbundsdagen: »Åh, vi bør give Putin et 24-timers ultimatum om, at han skal holde op med at angribe den ukrainske befolkning, ellers bør vi ødelægge de forsyningslinjer, hvorigennem våbnene kommer, så de kan dræbe den ukrainske befolkning. Og vi bør forsyne Ukraine med Taurus-missiler.« Nu kan du sikkert huske, at der for få måneder siden var en stor skandale om et bånd, der på en eller anden måde blev frigivet, hvor tre Bundeswehr-officerer diskuterede, hvordan Taurus-systemet kun kan betjenes af eksperter fra Bundeswehr. Så det, Merz faktisk foreslår, er at bruge tyske Taurus-missiler til et angreb på Rusland, en atommagt. En person, der kommer med sådan et forslag, er tydeligvis fuldstændig adskilt fra enhver virkelighed. Jeg tror, at hvis man konsulterede en psykolog, ville de nemt

kunne blive enige om, at definitionen på sindssyge er, hvis folk er fuldstændig adskilt fra virkeligheden.

Den virkelige grund til, at dette spidser til, er ikke kun tidsplanen for det amerikanske valg, den generelle tilstand på slagmarken, men naturligvis også, at det finansielle system i den transatlantiske verden er i en forfærdelig tilstand. De ønsker med alle midler at forhindre fremkomsten af et nyt system: Men det er præcis, hvad der sker. Den tidligere vicepræsident for New Development Bank, Paulo Nogueira Batista, har netop igen i et interview sagt, at IMF ikke kan reformeres. Jeg tror, at den manglende vilje hos kræfter i Vesten til at afskrive en ubetalelig gæld vil bekræfte et sådant skøn. Derfor insisterer Nogueira på, at der er brug for en ny international finansiel arkitektur; en ny reservevaluta. På de forberedende møder før BRIKS-topmødet blev det klart, at ikke alle i BRIKS-gruppen er på samme side. Det ser ud til, at Indien ikke går i retning af en sådan ny reservevaluta. Derfor foreslog Nogueira, at en undergruppe i BRIKS skulle arbejde på et sådant forslag. Han sagde – og det tror jeg er helt rigtigt – at landene i det Globale Syd ville blive meget skuffede, hvis der ikke kom noget konkret ud af mødet i Kazan, men kun pæne ord.

Der er en anden udvikling, som jeg synes er mere håbeful, og det er, at Sun Xiaobo, generaldirektøren for våbenkontrol i det kinesiske udenrigsministerium, har skrevet i en artikel i {Global Times}, at der er brug for en ny sikkerhedsarkitektur. Jeg tror, det er det tætteste, jeg har hørt på det forslag, vi har fremsat her om en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som skal tage hensyn til alle verdens nationers interesser.

Så det, Sun Xiaobo siger, er, at vi absolut skal sigte mod at få en verden uden atomvåben. Jeg synes, det er så absolut påtrængende, for hvis vi er den intelligente art på planeten, og vi ikke kan fjerne et våbensystem, som truer os med udryddelse, så fejler vi helt sikkert i vores karakteristika af at være den kreative art. Han siger, at de eksisterende

sikkerhedsstrukturer ikke er tilstrækkelige til at forhindre atomkrig, hvilket er tydeligt, hvis man ser på, hvordan FN's Sikkerhedsråd ikke fungerer, for på grund af de fem permanente landes veto har man ikke kunnet nå frem til en konklusion i meget lang tid. Og derfor opfordrer han til et paradigmeskift, en inkluderende og samarbejdende sikkerhedsramme, som tager hensyn til alle nationers legitime bekymringer. Han opfordrer alle nationer til at begynde at diskutere et bæredygtigt sikkerhedskoncept, som bør indledes med konkrete skridt, og som skal gå ud over den kolde krigs tankegang.

Jeg mener, at det er det absolut nødvendige svar på en dobbelt fare for atomkrig som følge af to regionale kriser, der kan komme ud af kontrol når som helst. Og derfor vil jeg gerne gentage min opfordring til alle deltagerne i dette møde om, at vi må finde en måde at katapultere denne debat om behovet for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur i traditionen fra Den Westfalske Fred op på den internationale dagsorden. For jeg tror, at det er den eneste måde, hvorpå vi kan komme ud af denne dobbelte krise.

Så lad os diskutere det, håber jeg.

Bemærkning til Mossi Raz:

Jeg tror, at det fredsforslag, du talte om, hr. Raz, og som også blev drøftet med paven, har sin berettigelse. Men min erfaring og bekymring er, at det ikke vil fungere. For hvis man ikke ændrer den underliggende dynamik, hvilket vil sige en aftale om at stoppe dette Eretz Israel på den ene side og virkelig gå i en retning som den, vi har foreslået med den økonomiske udviklingsplan for hele regionen, så man skaber et incitament for alle til at lægge tidligere krige og konflikter bag sig og bevæge sig mod at opbygge en fremtid sammen, er jeg ikke sikker på, at det vil fungere. Derfor tror jeg, at vi er nødt til at se på helheden. Hvad bliver resultatet af Libanon-

krisen lige nu? Der er allerede mere end en million mennesker, der er blevet flygtninge; mange af dem tager til Syrien, men nogle af dem tager også til Europa. Hvis man ser på den europæiske reaktion på flygtningekrisen, så sætter den fuldstændig spørgsmålstegn ved retten til asyl og Genèvekonventionen om flygtninge. Det, Italien nu foreslår med hotspottet i Albanien, er et mareridt. Det er en koncentrationslejr, og EU ønsker at gøre det til en model for alle lande; at de vil oprette sådanne hotspots og dermed omgå Schengen-aftalen, som siger, at det land, hvor en flygtning kommer i land for første gang, også skal fortsætte med asylprocedurerne. Det fungerer ikke, fordi der er mange EU-medlemmer, som slet ikke vil have nogen flygtninge, så de forsøger at omgå det med disse hotspots. Men det er fuldstændig umenneskeligt. Hvis du ser på Frontex' pushback-operation i Middelhavet – vi er ved at miste al moral. Vi skal forestille at være et kontinent med en humanistisk tradition, og jeg kan se, at alt det er ved at blive glemt. Og det er den anden bekymring: Jeg tror, at billigelsen af det, der er sket i så lang tid, allerede er – jeg tror, at Europas image er gået helt i sort i det Globale Syds øjne. Landene ser på Europa som et mislykket kontinent med en umenneskelig politik hele vejen rundt. Jeg tror virkelig, at bortset fra det, jeg sagde om den umiddelbare fare for et direkte engagement mellem USA og Rusland om Iran, som kunne ske, og denne idé om optrapning i Ukraine-situationen, så bringer det os også til afgrunden.

Hvis man ser på alle disse ting samlet, er det desværre min overbevisning, at ingen delløsninger kan fungere. Disse delløsninger er meget, meget vigtige, hvis de er indlejret i en overordnet ny sikkerhedsarkitektur, som det blev opnået med den Westfalske Fred, hvor også krigens parter blev enige om grundlæggende principper, som at tage hensyn til den andens interesser i fredens interesse og tilgive alle forbrydelser, der blev begået af den ene eller den anden side: Så der var disse generelle principper. Og så sad de i fire år og

forhandlede om alle detaljerne, territoriale krav og andre detaljer. Jeg tror, at hvis man ser på dette forslag i den sammenhæng, så kan det spille en meget vigtig positiv rolle. Men hvis man ikke ændrer den generelle holdning hos de involverede stormagter – som er USA, Rusland, EU, Kina og BRIKS – kan jeg ikke se, at det kan fungere. Så jeg vil gerne opfordre til, at vi også diskuterer, hvordan vi kan gøre dette forslag til en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur til et reelt fokus for vores organisering? Jeg synes, det er meget opmuntrende, at det kinesiske udenrigsministerium har udsendt noget, som bare er udtrykt med andre ord, men som indholdsmæssigt går helt i samme retning.

Bemærkninger under diskussionen:

DENNIS SMALL: Jeg vil gå til disse tre kommentarer og spørgsmål sammen. Jeg vil vove at påstå, at dette har meget at gøre med det, du lige talte om i forbindelse med diskussionen om menneskets grundlæggende natur. For hvis man mener, at mennesket i bund og grund er et dyr, som er i konflikt med hinanden, så har man en tendens til at fokusere på »løsninger«, som tager fat på specifikke problemer og forsøger at opnå en form for balance. Hvis du derimod mener det modsatte, som du gentagne gange har adresseret med det tiende princip om, at mennesket i bund og grund er godt og i stand til at blomstre af den andens udvikling, så tænker du ud af boksen og forsøger at komme med en løsning, der går ud over den måde, problemerne er stillet på i øjeblikket.

Når det er sagt, så er der et spørgsmål, som er kommet op et par gange nu fra Denise Ham, og det er en anmodning om at tage fat på spørgsmålet om briternes rolle i hele denne situation – krigssituationen og den strategiske situation. Et andet spørgsmål kommer fra et sted i Sydamerika – jeg er ikke sikker på hvor, eller muligvis Spanien; det blev sendt ind på spansk. Der står: »Vær hilset. Det er nødvendigt at støtte en form for pres for at indføre en verdensomspændende dom om BDS – boykot, desinvestering og sanktioner – mod det zionistiske regime i

staten Israel. Tak for fredelig sameksistens.« Så igen spørgsmålet om, hvordan man skal forholde sig til den type tilgang. Og så et tredje spørgsmål eller kommentar, en anmodning til dig fra Drew i Bangor, Maine, som siger: »Helga, siden du oprindeligt påpegede det tyske grønne partis nazistiske oprindelse, går den nuværende generation af grønne så tilbage til deres rødder i betragtning af deres blodtørstige udfald for nylig?«

Så det er en række spørgsmål, der er kommet til dig.

ZEPP-LAROUCHE: Hvis vi starter med spørgsmålet om boykotsanktioner, så tror jeg, at det spørgsmål skal besvares af verdenssamfundet som helhed. Det hænger i høj grad sammen med spørgsmålet om en ny sikkerhedsstruktur, eftersom den nuværende tydeligvis ikke fungerer. Der er lige nu en enorm debat i FN om, at der er påtrængende behov for en reform. Det, som mange eksperter peger på, er, at den største hindring er det nuværende FN's Sikkerhedsråd, eller rettere sagt de fem permanente medlemmer af det, som er atommagterne. For hver gang der kommer et spørgsmål op, som berører en af disse fems formodede interesser, kan de blokere alt med et veto. Det er dybest set derfor, at hele FN ikke fungerer. Jeg kan kun se én udvej, og det er, at vi helt sikkert er nødt til at have de spørgsmål, som er de brændende spørgsmål, som hvordan vi stopper folkemordet i Gaza og nu i stigende grad i Libanon. De skal bringes op i FN's Generalforsamling. I betragtning af at et overvældende flertal af lande allerede har erklæret, at Palæstina har absolut ret til sin egen stat, tror jeg, at det ville være det rette forum at handle i. Det kan så også påvirke de mere fornuftige mennesker i selve Israel, hvis de hører, hvad resten af verden tænker. Ligesom folk i Tyskland sandsynligvis ville få et bedre informeret syn, end de har lige nu. Så mit svar på det er, at det bør bringes op i FN's Generalforsamling så hurtigt som muligt.

Nu synes jeg, at briternes rolle er meget interessant. Hvis man ser på, hvem der altid opildner USA til at gøre mere – som

at have langdistancemissiler til brug dybt inde på Ruslands territorium eller sende flere våben – kan man dokumentere, at det i den seneste periode altid var briternes rolle at optrappe krigen. Hvis man ser på situationen i Mellemøsten, kan man gå tilbage til Balfour-erklæringen og Sykes-Picot, hvor briterne er mindst halvt ansvarlige for at trække grænserne op på en sådan måde, at man kan manipulere situationen i det uendelige. Hvor kommer dette fra? Det kommer fra det gamle Britiske Imperiums idé om at dele og herske, om altid at alliere sig med den svagere mod den stærkere eller omvendt; at blive ved med at så mistillid for at kunne manipulere. I USA's tilfælde synes jeg, at man bør bemærke, at USA's uafhængighedskrig var den første befrielse fra kolonisystemet. Eller, ikke den første, men uafhængighedskrigen var den første antikoloniale krig. Jeg synes, det er meget vigtigt, for på Bandung-konferencen i 1955 var det enten præsident Sukarno eller premierminister Nehru, der sagde, at USA skulle huske, at de udkæmpede den første antikoloniale krig.

Hvis man ser på den amerikanske historie, forsøgte briterne naturligvis at ødelægge den amerikanske revolution, først militært i krigen i 1812 og i borgerkrigen. Da de indså, at de ikke kunne generobre USA militært, skiftede de grundlæggende taktik og sagde, at de var nødt til at overbevise det amerikanske etablisement om at overtage det Britiske Imperiums rolle som model for at styre verden baseret på det angloamerikanske særlige forhold. Det er en meget kort kondensering af denne historie, men folk tror, at det Britiske Imperium ikke længere eksisterer. Men det eksisterer fortsat; du har Commonwealth, du har Five Eyes, du har kontrollen over City of London, som i virkeligheden er Wall Streets egentlige moder. Så hvis man ser på disse strukturer, kan man faktisk se, at det Britiske Imperium stadig eksisterer, og det er derfor, vi er nødt til at erstatte det med et system af suveræne nationalstater.

Hvad angår De Grønne, så tror jeg, at hvis man ser på oprindelsen til den grønne ideologi i form af den onde præst Malthus' skrifter, som opfandt en fuldstændig bedragerisk teori om, at mennesker på en bestemt måde formerer sig hurtigere, end man kan producere mad, og at man derfor er nødt til malthusiansk nøjsomhed. Det var bare en dækhistorie for det britiske ostindiske kompagni, og han var bare en betalt skribent, der skulle lave en teori, som kunne retfærdiggøre det, det britiske ostindiske kompagni gjorde. Vi har dokumenteret den grønne bevægelses historie, som du kan finde i arkiverne hos EIR og Schiller Instituttet. Selv om økologernes bevægelse aldrig rigtig forsvandt, var det faktisk Rom-klubben, der genopfandt den i stor stil i begyndelsen af 1970'erne. Det var det, der fik den internationale grønne bevægelse til at opstå. I begyndelsen havde de en vis fredsvenlig holdning, men på grund af deres neomalthusianske ideologi var det meget let for de internationale oligarkiske kræfter at overtage dem. Det gjorde de med stor succes ved at bruge deres aktiv, Joschka Fischer, Tysklands udenrigsminister under den jugoslaviske krig, som virkelig forvandlede De Grønne fra et formodet fredsparti til nu at være de største krigstilhængere i hele Tyskland.

Hvis du er mere interesseret i detaljerne, kan jeg kun foreslå, at du kontakter Anastasia, så kan vi hjælpe dig med at finde al den dokumentation, vi har produceret gennem årtier om dette problem.

Afsluttende bemærkninger:

Jeg tror, at forventningen om, hvad der vil komme ud af BRIKS-mødet, har betydet, at der er blevet gjort en enorm indsats for at destabilisere de forskellige BRIKS-lande på forhånd. I Argentinas tilfælde så meget, at de ikke engang kom med i BRIKS, som de oprindeligt havde tænkt sig at gøre. I andre tilfælde blev der udført en enorm finansiel krigsførelse. Men ikke desto mindre er jeg helt sikker på, at de vil komme meget stærkt ud af det; endda meget stærkere end på topmødet i

Johannesburg sidste år i Sydafrika. De vil annoncere nye strukturer for en international sikkerhedsarkitektur. Jeg er ret sikker på, at det vil være i tråd med, hvad Putin sagde, da han den 14. juni foreslog en ny eurasisk sikkerhedsinfrastruktur. Og sandsynligvis vil de gentage, hvad Xi Jinping gentagne gange har sagt – især til præsident Obama på det tidspunkt – at BRIKS er åben for alle nationer. Jeg håber, at de vil sige det, for jeg er overbevist om, at det, BRIKS forsøger at gøre, under alle omstændigheder vil være meget positivt.

Men problemet er, at vi er nødt til at overvinde geopolitikken. For hvis den nuværende tendens til at opdele verden i to separate blokke – en NATO-blok, et globalt NATO med told og restriktioner, og så en BRIKS-blok – så tror jeg ikke, at det overvinder faren for Tredje Verdenskrig. For hele spørgsmålet om krigsfaren er, at man har et gammelt system, der kolliderer, det neoliberale vestlige system, som tydeligvis – selv i Tyskland er der mange kommentarer, hvor folk siger: »Tyskland er ved at dø! Er der ingen, der kan se, at vi er ved at kollapse?« Det kan man faktisk godt se. Fra dette øjeblik er vi et kollapsende, døende kontinent og en alliance. Krigsfaren kommer af, at når det døende system forsøger at dæmme op for det nye systems fremgang – som er centreret omkring BRIKS – så har du det mest risikofyldte øjeblik for krig. Som jeg sagde i begyndelsen af mine bemærkninger, er faren efter min mening meget stor før det amerikanske valg, simpelthen fordi folk, afhængigt af hvad der kommer ud af det valg, frygter, at de mister grebet om de institutioner, som er det militær-industrielle kompleks.

Derfor kan jeg kun håbe, og jeg er ret sikker på, at de [BRIKS] vil komme med nogle meget magtfulde og stærke tilbud til verden. For jeg tror, at mange af lederne i BRIKS virkelig er utroligt kloge og modne statsmænd, som virkelig har vist, at de har visioner, de har tålmodighed, de har alle de holdninger, som vi havde engang i Vesten, da vi stadig havde

ledere som Adenauer og de Gaulle, men nu i de seneste årtier er vores ledesers mentale størrelse på en eller anden måde skrumpet ind. I dag har vi ledere, der har en statur som dværge med hensyn til mental kapacitet. Jeg kan tale om det i lang tid.

Jeg er ret sikker på, at der vil komme noget stort ud af dette med hensyn til sikkerhedsstruktur, med hensyn til økonomiske forslag, nye betalingsystemer. Måske endnu ikke en reservevaluta, men der vil komme mange af den slags nye idéer.

Hvad angår personen fra Costa Rica, kan jeg forsikre jer om, at vi absolut tager hensyn til alle verdens landes interesser. Og jeg vil gerne have, at du ser på de økonomiske udviklingsplaner, vi skrev allerede i 1970'erne, hvor vi havde et fuldt udbygget infrastrukturprogram for hele Afrika. Min afdøde mand arbejdede sammen med López Portillo om et økonomisk udviklings- og infrastrukturprogram for hele Latinamerika. Vi arbejdede sammen med Indira Gandhi om en 40-årig udviklingsplan for Indien. Hele Asien. Bare se på det; du kan blive overbevist om, at vi ser på verden som en helhed og ikke ud fra et vestligt synspunkt. Den eneste grund til, at jeg nævnte donuts, er, at jeg tænkte på steder som for eksempel Berlin. Berlin, hvor man lige nu har en regeringspolitik, som desværre er meget i tråd med briternes og USA's. Vi har ikke en suveræn regering. Men Berlin har ligesom New York alle de nationer, der bor der. De kunne lave en demonstration af den slags børn, der arbejder sammen og viser, at fremtiden heldigvis tilhører børn og unge. Så tilgiv mig for donuts. Jeg kan ikke selv lide donuts; jeg synes ikke, det er sund mad. De er for sukkerholdige. Men jeg tænkte bare, at der var noget – for jeg ved ikke, hvad man spiser i Costa Rica til børnefester. Så kom med et forslag, så tager vi det med. Jeg håber ikke, at jeg gør emnet for let, men jeg ville bare gerne udtrykke min begejstring for tanken om, at børn fra alle nationer kunne være et eksempel for de voksne på, hvad det vil sige at leve sammen i fred og glæde.

Vil Israel bombe Iran midt under BRIKS-topmødet i oktober?

af Dennis Small (EIRNS) – 17. oktober 2024

En nøgtern vurdering af den nuværende internationale strategiske situation får en til at konkludere, at London og Washington meget vel kan slippe Israel løs og bombe Iran – muligvis også dets atomanlæg – midt under BRIKS-topmødet i Kazan i Rusland den 22.-24. oktober.

Iran er et af de fire nye BRIKS-medlemmer, som kom med i sammenslutningen den 1. januar 2024. BRIKS-topmødet vil drøfte en yderligere forøgelse af deres antal og det væsentlige centrale spørgsmål om, hvordan man kan erstatte det nuværende bankerotte dollarbaserede system – der er oversvømmet ud over ethvert håb om genopretning med over 2 billioner dollars i derivater og andre spekulative aktiver – med en ny udviklingscentreret international finansiel arkitektur.

Læserne mindes om, at da Obama-administrationen invaderede Libyen og koldblodigt myrdede præsident Muammar Gaddafi i oktober 2011 – mens udenrigsminister Hillary Clinton grinede uhæmmet: »Vi kom, vi så, han døde« – erklærede Lyndon LaRouche straks, at det strategiske mål med denne krigsforbrydelse var at udløse ekspanderende krige mod Syrien og Iran, og derefter Rusland og Kina. Det virkelige, strategiske mål, forklarede han, var at ødelægge ethvert alternativ til det kollapsende City of London/Wall Street-system – hvilket netop er det, der nu er ved at blive skabt omkring BRIKS.

Det faktum at Israels konventionelle fly og bomber ikke kan

ødelægge Irans atomanlæg, som efter sigende ligger dybt under jorden uden for rækkevidde af selv enorme bunkerbomber, udelukker ikke et sådant israelsk angreb. Det kan heller ikke udelukkes, at Netanyahu-regeringen vælger at bruge Israels atomvåben mod Irans atomanlæg, hvorefter alt er tabt; eller de kunne rette et konventionelt angreb mod dem i forventning om, at dette ville fremprovokere et passende iransk svar til derefter at trække USA ind i direkte involvering i den regionale krig, der hurtigt breder sig. Og Iran og Rusland er nået frem til en bred sikkerheds- og samarbejdsaftale, som forventes at blive underskrevet på BRIKS-topmødet.

Faktisk mente den russiske viceudenrigsminister Sergej Ryabkov, at det var nødvendigt at udsende en skarp offentlig advarsel til Israel den 17. oktober: »Vi har advaret mange gange og fortsætter med at advare mod blot hypotetisk at overveje muligheden for et angreb på atomare anlæg og atomar infrastruktur.« Han kaldte et sådant skridt for »en katastrofal udvikling og en fuldstændig tilsidesættelse af de grundlæggende principper for atomar sikkerhed.«

I mellemtiden rapporterer CNN, at »Israels plan for at reagere på Irans [gengældelses]angreb den 1. oktober er klar«, og at »amerikanske embedsmænd forventer, at Israel vil gøre gengæld mod denne måneds iranske angreb inden den 5. november.«

Samtidig fortalte den stadig mere febrilske og desperate Volodymyr Zelenskyj på et møde for NATO's forsvarsministre i Bruxelles i dag, at enten skal Ukraine *straks* optages i NATO, eller også bliver Ukraine nødt til at have sine egne atomvåben.

Så faren for atomkrig lurer nu om hvert hjørne – og det vil den blive ved med, indtil det system, der har skabt denne fare, erstattes af en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der er bygget på videnskab og klassisk kultur, som Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche har insisteret på.

Få en smagsprøve på, hvad det betyder ved Sare-Vega Indoor Peace Rally and Concert i New York City lørdag den 26. oktober kl. 14.00 ET (kl. 20 dansk tid), »Build a Peace Chorus Against the Ghouls of War«. Sørg for at få fat i dine billetter nu.

Israeli Air Force F-15 fighter jets escorted an American B-1B bomber. Credit: IDF X page

---

BRIKS-topmøde kommer til at foregå midt i hidtil uset turbulens

Webcast-dialog med Schiller Instituttets grundlægger og formand Helga Zepp-LaRouche

Ikke korrekturlæst

Onsdag den 16. oktober 2024

HARLEY SCHLANGER: Velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og formand for Schiller Instituttet. I dag er det onsdag den 16. oktober 2024. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært i dag. Du kan sende dine spørgsmål og kommentarer via e-mail til questions@schillerinstitute.org eller sende dem til chat-siden.

I dag skal vi diskutere BRIKS-topmødet, der finder sted om mindre end en uge, midt i turbulensen i hele verden, og jeg vil begynde med turbulensen. To store kriser, i Ukraine og i

Sydvestasien, som truer med optrapning til tredje verdenskrig, foruden den vedvarende, brutale borgerkrig i Sudan og farlige provokationer mod Kina.

Så lad os starte med Ukraine: Med al balladen mod Putin på grund af hans påståede trusler om at bruge atomvåben, har der ikke været megen omtale af NATO's atomkrigsspil Steadfast Noon, som begyndte i går: Det omfatter øvelser i NATO-landene, som skal simulere indsættelse og brug af atomvåben. Helga, hvad er dine tanker om dette, og hvorfor er det vigtigt?

HELGA ZEPP-LAROUICHE: NATO, jeg tror SHAPE-hovedkvarteret, hævdede, at dette bare er en årlig rutinemanøvre, men talsmanden for Kreml, Dmitry Peskov, sagde efter min mening helt korrekt, at timingen af dette er upassende og forfærdelig, for med en varm krig i gang i Ukraine, det faktum, at der fra den 14. oktober i 15 dage vil være manøvrer, der involverer, tror jeg, i alt 2.000 personer, 13 lande og otte store amerikanske baser, hvor de flyver rundt med kampfly og alle mulige støttefly, tanker op og alle mulige andre ting, betyder, at – selv om de hævder, at der faktisk ikke er nogen skarp ammunition, dvs. taktiske atombomber om bord, men det er naturligvis et spørgsmål, som ingen ved. Og for en manøvre, hvor man anvender taktiske atomvåben i Nordsøen, over flere NATO-lande, mens man har en situation, hvor nerverne allerede på grund af situationen i Ukraine er temmelig skrøbelige, vil jeg sige, at det bare er fuldstændig hensynsløst, det er ikke nødvendigt, medmindre man virkelig ønsker at provokere situationen. Og virkelig fremstille et billede af {Schrecklichkeit} [ren rædsel]. Jeg mener, russerne kan ikke vide, om disse fly rent faktisk har skarp ammunition med eller ej. Det er ekstremt let at gå fra en igangværende manøvre til en egentlig krigsudstationering, og det er det, russerne er nødt til at antage, at den mulighed eksisterer.

Så det mindste, man kan sige, er, at hele denne manøvre, der har stået på i 15 dage, og som startede den 14. oktober, vil vare indtil slutningen af oktober, bare et par dage før det

amerikanske valg. Hvis folk tænker over det, kan noget gå galt, og det er, at selv hvis en ikke-tilfældig krig skulle ske, kunne det føre til civilisationens udslettelse på grund af konsekvenserne. Der er udkommet en bog af Annie Jacobsen, (Nuclear War: A Scenario) – den er lige udkommet på tysk og også på fransk; og den originale engelske i marts. Jeg har endnu ikke læst bogen, men jeg har hørt om den. Det, hun tilsyneladende beskriver, er, at advarselstiden, hvis noget går galt, er jeg tror, hun taler om 72 minutter – det lyder endda som meget tid i betragtning af, at affyring efter advarsel efterlader langt færre minutter. Og det, hun beskriver, ifølge de rapporter, jeg har fra folk, der har læst bogen, er, at når først tegnet er givet, at krigen er i gang, er tænketiden nul. For de ting, der skal gøres af en præsident eller en regeringsleder, er så hurtige, at der absolut ikke er tid til at tænke over det eller ændre noget. Alt foregår i en automatisk rutine.

Det betyder, at vi sidder på en absolut krudttønde på to fronter: Den ene er situationen i Ukraine, hvor situationen tydeligvis ikke går i den retning, som Zelenskyj forsøgte at fremkalde på sin nylige tur gennem de europæiske hovedstæder, men den går mere i den retning, at Rusland stabiliserer sig – med andre ord forsøgte han at overbevise de europæiske ledere om sin såkaldte »sejrsplan«. Der er ingen sejr i sigte i Ukraine. Rusland gør stadige, store territoriale fremskridt. Flere eksperter mener grundlæggende, at krigen vil være slut inden årets udgang, og det bringer så det absolutte »to be or not to be«-spørgsmål: Vil NATO endelig gå med til en forhandling med Rusland, som Rusland kan acceptere: en diplomatisk løsning. Eller vil der ske en optrapning, som så kan udvikle sig til en storkrig? Det er situationen i Ukraine. Og så har man den utroligt farlige situation i Sydvestasien, som også kan blive atomar.

Så i forbindelse med disse to aktuelle situationer er det hensynsløst og uansvarligt at have denne NATO-manøvre. Og jeg

synes, det gør det endnu vigtigere, at den japanske organisation Nihon Hidankyo, som har kæmpet mod faren for atomkrig i lang tid, blev tildelt Nobels fredspris i år. Og at den kinesiske regering meget offensivt fremmer ideen om en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, stort set i tråd med, hvad Schiller Instituttet har krævet i mere end to år.

Så jeg tror virkelig, at vi er på vej mod et afgørende punkt. Og jeg kan kun opfordre jer, vores seere, til at slutte jer til Schiller Instituttet og vores bestræbelser på virkelig at sætte en helt anden dagsorden, et nyt paradigme, på det internationale diskussionsbord, for vi er i absolut fare for at miste alt, hvad der er menneskelighed.

SCHLANGER: Helga, med hensyn til det, du lige sagde om potentialet for et russisk gennembrud i krigen i Ukraine, skrev flere mennesker ind angående rapporter i mainstream-medierne om dyb angst, der rammer tilhængere af Ukraine i krigen mod Rusland, og i Europa generelt over det kommende amerikanske valg. Folk stiller spørgsmål som: »Hvad vil der ske, hvis Trump vinder?« »Vil USA opgive Ukraine?« »Vil de europæiske lande skulle dække forskellen i omkostninger?« Og så er spørgsmålet: »Er der en krigstræthed, som påvirker de europæiske regeringer og den generelle befolkning?«

ZEPP-LAROUCHE: Ja, det tror jeg. Jeg tror, at krigstrætheden først og fremmest findes i Ukraine selv. Der er mange rapporter om, at antallet af desertører er steget dramatisk i år, og med et perspektiv, hvor de mennesker, der kæmper på jorden, ikke behøver at læse avisen for at vide, hvordan deres situation er, fordi de befinder sig midt i det. Men der synes at være en meget udbredt demoralisering, fordi Ukraine er gjort til offer! Denne idé om, at man skal blive ved med at kæmpe, når det er tydeligt, at der ikke er nogen sejr mulig. Jeg tror, at en pensioneret officer lavede den sammenligning, at det er lige så umuligt for Ukraine at vinde over Rusland, som det ville være for Mexico at vinde over USA. Og alligevel er der disse hensynsløse militære og politiske ledere, som

kræver, at kampen skal fortsætte, indtil Rusland er besejret, selv om det er en objektiv umulighed. Og de eneste ofre er i virkeligheden det ukrainske folk, hvoraf mange bliver slagtet, og deres land bukker under i krigsødelæggelser.

Og det andet store, store offer for dette er naturligvis Europa. Europa er ved at falde fra hinanden. Og jeg tror, at faren for, at Europa – det gør efter min mening ikke den store forskel, hvem der vinder det amerikanske valg, for okay, Trump har lovet, at han vil afslutte krigen i Ukraine inden for 24 timer. Og måske gør han det; jeg tror, han gør det. Men der er ingen, der spørger, hvad Trumps politik er i Mellemøsten, hvor han siger ting, som er helt utrolige for en potentiel amerikansk præsident at udtale sig om.

Så jeg tror, vi har brug for noget helt – jeg lægger ikke mine æg i kurven hos nogen af disse to kandidater, for jeg synes ikke, nogen af dem har sagt noget, som virkelig ville give mig tillid til, at de tænker i den rigtige retning, som må være et nyt paradigme: Stop geopolitik. Komme ud af Wolfowitz-doktrinen, som stadig lurer i baggrunden, om at USA skal forblive den dominerende magt i verden for evigt, og at ingen kombination af lande skal have lov til at overgå USA økonomisk, politisk eller på nogen anden måde. Og så længe det er det underliggende træk i Pentagon, i det militærindustrielle kompleks, ja, så tror jeg virkelig ikke, at vi er ude af denne krise, før en stor del af befolkningen i USA og Europa hævder deres ønske om at bevare freden! Og det betyder samarbejde i stedet for konfrontation.

Så jeg tror, at det er, hvad man kan sige om denne situation.

SCHLANGER: I sidste uge talte vi om den præsentation, som Scott Ritter holdt for Den Internationale Fredskoalition fredag den 11. oktober (https://www.youtube.com/watch?v=ratqFyq_5zk), hvor han advarede om muligheden for et iransk atomart angreb på Israel. Nu havde vi et spørgsmål: »Er den nylige annoncering af det amerikanske missilforsvarssystem og tropper sendt til Israel

et tegn på et forventet atomart angreb fra Iran?» og «Viser det, at USA er fuldt ud forpligtet til at forsvare Israel?»

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, vi ser en tragedie uden sidestykke. Det, der sker, er helt klart, at dette latterlige brev, som Blinken og forsvarsminister Austin har skrevet til Israel om, at de inden for 30 dage skal forbedre den humanitære situation i Gaza, jeg mener, det er den største vittighed – jeg mener, det er ikke en vittighed, det er en skrækhistorie! Lige nu har israelerne givet et ultimatum til et sted mellem 300-400.000 palæstinensere i Gaza om at evakuere, ellers vil de blive behandlet som terrorister, hvilket betyder, at de kan blive skudt og sultet, eller hvad ved jeg. Og noget lignende er ved at ske i Libanon, hvor en fjerdedel af landet allerede er under IDF's kontrol. Og det har ufattelige konsekvenser: Mordene på mennesker sker for øjnene af hele verden, og for palæstinenserne er det en absolut tragedie; for befolkningen i Libanon er det ligeledes en tragedie, fordi Libanon skridt for skridt bliver forvandlet til en ny Gaza-situation.

Så det er forfærdeligt for alle de involverede mennesker. Mange af dem mister livet. Men jeg tror, det er meget, meget mere end det, en tragedie for hele menneskeheden, fordi det faktisk, at verdensoffentligheden kender til det og derefter er vidne til visse amerikanske og europæiske leders adfærd, som på en skamløs måde vender op og ned på sandheden. Og når de rapporterer om det i medierne, siger de altid, at det var et libanesisk angreb på Israel, som tvang Israel til selvforsvar, hvilket er en fuldstændig fejlkonstruktion af kendsgerningerne og af rækkefølgen og kronologien.

Det bliver observeret af hele verden, af den islamiske verden, af den Globale Majoritet, og jeg tror, at en yderligere effekt af alt dette vil være, at det moralske tab af image, pletten på bevidstheden hos de mennesker i Vesten, der tolererer dette, jeg tror ikke, at det vil forsvinde. Jeg kan ikke forestille mig, hvordan verden nogensinde vil vende tilbage til nogen form for førkrigssituation, fordi denne billigelse

er det, der vil blive bedømt af historien og af verdensoffentligheden. Så jeg kan kun sige: Vi er nødt til at flytte hele verden ind i et nyt paradigme, for jeg tror ikke, at nogen af disse kriser, hverken Ukraine eller Sydvestasien, bare kan løses af kræfterne i regionen, fordi den transatlantiske verden tydeligvis reagerer på Kinas fremgang og den multipolære verden. Og man er nødt til at overvinde denne geopolitiske tankegang, ellers tror jeg ikke, der vil være nogen udvej.

SCHLANGER: En skarp iagttager tog spørgsmålet om at give Israel 30 dage til at efterkomme humanitær hjælp op og skrev, at for ham er »dette støtte til folkemord i slowmotion«. Og han spørger: »Hvad kan man gøre for at fremtvinge en reaktion fra de vestlige regeringer? Er der noget, der kan gøres?« Og her er det måske værd at nævne, at Den Internationale Fredskoalition har Zoom-opkald som sædvanlig på fredag den 18. oktober kl. 11 ET (kl. 17 CET).

ZEPP-LAROUCHE: Ja. Som jeg sagde, tror jeg, det er meget indlysende, at der kun er én magt i verden, som kan stoppe dette, og det er USA. Og USA ville faktisk hævde deres magt med hensyn til våbenleverancer og økonomisk støtte. Det kunne stoppes med det samme – måske ikke så let – men det kunne stoppes.

Så det faktum, at der er et sted, hvor man kan sætte ind, betyder, at USA's befolkning må sige fra mere tydeligt og lægge pres på USA. Men jeg tror også, at landene i det Globale Syd, som udgør langt størstedelen af den menneskelige befolkning – og jeg tror, at de bliver mere aktive hele tiden – de er nødt til at træde frem. For vi har en utrolig krise: FN fungerer ikke i sin nuværende form. FN's Sikkerhedsråd er hele tiden blokeret af et veto fra et af de permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd, hvilket de facto betyder, at når denne konflikt involverer et af dem, nemlig USA (og naturligvis i skyggen Storbritannien), så er der ingen løsning.

Så der er en reel krise for menneskeheden. Og jeg tror, at folk hellere må vågne op og indse, at vi måske er nødt til at skabe en ny institution. BRIKS er ved at udvikle sig til en ret vigtig modvægt til alt dette. De holder topmøde om en uge, den 22.-24. oktober, og jeg tror, at det forhåbentlig bliver et af de steder, hvor der vil blive foreslået et reelt alternativ. Men jeg tror ikke, der er noget, der forhindrer folk i Vesteuropa – eller Europa og USA – i at tage ansvar for virkelig at mobilisere og lægge pres på deres regeringer for at stoppe dette.

SCHLANGER: Vi har et spørgsmål fra Magna H., fra Norge, tror jeg, som spørger: »Hvorfor er det, at de vestlige eliter overhovedet ikke er i stand til at erkende deres nederlag i konfrontationen med resten af verden og deres neokolonialistiske dagsorden?«

ZEPP-LAROUCHE: Tja: Det spørgsmål har jeg stillet mig selv mange gange. Fordi det er så indlysende, at alle deres politikker har slået fejl! Hvis man ser på, hvad der skete efter afslutningen af den kolde krig, hvor man ignorerede advarslerne fra pave Johannes Paul II, som sagde, at Vesten ikke skulle konkludere fra Sovjetunionens opløsning, at de havde »vundet«. For de har ikke vundet. Og han talte om »sydens strukturer« i både øst og vest, og han sagde, at man skulle se på udviklingslandenes tilstand for at se, at Vesten også har sydens strukturer.

Men det, der skete, var, at de erklærede »historiens afslutning«. Fukuyama gjorde det, og de udviklede en triumfalisme, som om de ville have vundet den kolde krig, og det havde de ikke! Og ud fra den triumfalisme konkluderede de, at den unipolære verden ville dominere kloden, at den »regelbaserede orden« ville tvinge alle lande på kloden til at indføre den vestlige liberale demokratimodel, og du kan se, hvor det har bragt os hen. Du kan se, hvad de interventionistiske krige efter 11. september har resulteret i. Er USA's indflydelse øget? Nej! Er Europas status steget?

Nej! Og det er meget tydeligt, at den vestlige politik med at modarbejde det store flertal i verden ved at føre denne politik nu fører til en situation, hvor disse lande har vendt sig væk fra Vesten, men de vestlige eliter holder stadig fast i den samme politik, som f.eks. er ved at ødelægge Europa: Tyskland er totalt ødelagt. Der er mange rapporter om mellemstore virksomheder, der forlader landet og tager til USA for at investere der, eller tager til Kina, eller lukker eller tager til Schweiz. Men de forlader Tyskland. Og jeg tror, at det vil føre til et reelt socialt sammenbrud på kort sigt, som allerede er i gang, og som vil føre til nedskæringer i det sociale system, hvilket vil skabe ustabilitet og uro i landet.

Så disse mennesker bliver ved med at gøre, hvad de gør, på trods af at vælgerne ved de seneste valg klart har signaleret, at de ikke er enige: Det skete i Frankrig. Det skete ved fire valg i Tyskland – valget til Europa-Parlamentet og derefter tre delstatsvalg i Østtyskland. Men eliterne («eliterne»), de såkaldte etableringer, de erkender ikke, at de er ved at ødelægge deres land, eller hvis de erkender det, er de fuldstændig ligeglade. Jeg synes virkelig, det er en utrolig moralsk krise.

Så jeg kan kun appellere til vælgerne om virkelig at blive samfundsborgere. Mobiliser jer selv. Om fredagen er IPC-mødet et vigtigt mødested, hvor mange kræfter fra fredsbevægelsen og andre organisationer mødes hver uge nu i mere end et år. Og som hver uge vil vi helt sikkert komme med nogle forslag til, hvad der skal gøres for at påvirke situationen. Men det kræver virkelig, at folk tænker sig om. Folk, der nu diskvalificerer sig selv som ledere, de kan aldrig stoles på igen!

SCHLANGER: Nej, vi har et spørgsmål eller en udtalelse fra Amanda, som sagde: »Jeg kan ikke tro, at Israel nu slipper af sted med at angribe NATO's eller UNIFIL's fredsbevarende styrker. Israelske pansrede køretøjer smadrede sig vej gennem porten til UNIFIL-basen. NATO's reaktion? Ingenting!«

En anden skrev ind og sagde, at en kommentator havde sagt, at hvis Israel skyder på FN's fredsbevarende styrker, kan FN skyde tilbage. Tror du, der er en mulighed for, at det vil tvinge NATO-landene til at reagere mere direkte?

ZEPP-LAROUICHE: Jeg kan kun sige, at jeg lyttede til en kommentar fra en ledende CSU-politiker Tysklands kristelige demokrati Thomas Ernd i Deutschlandfunk. Det var utroligt, som om han befandt sig i et parallelt univers. Han tog fuldstændig parti for Israel og gav alle andre skylden, også de fredsbevarende tropper. Og jeg tror desværre, at det er sådan, NATO tænker lige nu.

Så jeg tror, det kræver handling på et andet niveau, og jeg kan kun gentage mig selv, at ideen om at have en helt anden tilgang, som i den Westfalske Fred, efter min mening er den eneste måde, hvorpå vi kan undgå tredje verdenskrig! Og jeg er meget interesseret i, at den kinesiske leder af udenrigsministeriets nedrustningsafdeling, Sun Xiaobo: Han kom med et forslag for bare to dage siden, som var meget vidtgående, og som gentog behovet for en ny sikkerhedsarkitektur, som skal tage hensyn til alle landes interesser, fordi fred er udelelig, og hvis et land er i problemer, påvirker det hele verden.

Jeg tror, det er den slags diskussioner, vi skal have, og jeg vil opfordre til, at hvis man er studerende, professor eller ærlig journalist (selv om det måske er en uddøende art i dag) eller har en anden platform, internet, lister fra venner og kolleger, chatgrupper, hvad som helst, så begynder man at diskutere ideen om, at man er nødt til at have en anden orden, hvad angår sikkerhedsarkitekturen i hele verden. For vi er trods alt den eneste intelligente, kreative art i universet, i hvert fald som vi kender den. Der kan være andre intelligente arter med kreativitet; de findes måske, men vi kender ikke til dem, så derfor må vi gå ud fra, at vi er de eneste, der er aktive på scenen: Og hvis vi ikke kan sige, at den nuværende sikkerhedsorden, den nuværende struktur, det nuværende set up

blandt naturen muligvis dømmes os alle til at forsvinde i en atomkrig og den efterfølgende atomvinter, burde vi så ikke være i stand til at tænke over, hvad vi skal gøre anderledes, mens vi stadig har tid? Og for mig er det det brændende spørgsmål, som jeg virkelig gerne vil have, at flere begynder at diskutere. Vi havde en konference om dette emne, som involverede et universitet i Nicaragua, og jeg synes stadig, at tænketanke, universiteter og andre sociale grupperinger burde begynde at diskutere det! At hvis du er bundet i en sikkerhedsstruktur, som ikke tillader din overlevelse, hvis noget går galt, så kan det ikke være en struktur, der er god for dig!

Så jeg synes, vi har ret og faktisk pligt til at tænke over, hvordan vi kommer ud af denne situation?

SCHLANGER: Du nævnte før BRIKS-topmødet, som starter den 22. oktober. Vi har et par spørgsmål om det. Et fra Susie i New Mexico, som startede med at sige: »Ord kan ikke udtrykke min taknemmelighed for dit lederskab og din uophørlige indsats for at forhindre tredje verdenskrig og realisere en fredelig, retfærdig og velstående verden. Jeg er meget bekymret for, at de hegemoniske verdensmagter, for eksempel USA, vil forsøge at sabotere det kommende BRIKS-topmøde i Kazan i Rusland. Tror du, at de kan eller vil gøre det?«

Og så et andet spørgsmål om dette: »Hvordan vurderer du BRIKS' chancer for at lykkes med at transformere verden fra en neokolonial status til en med retfærdighed for alle nationer og mennesker?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at der allerede er bestræbelser på at skabe maksimale problemer for alle BRIKS-medlemmerne. Du ved, at der er kreditkrav til flere lande eller vanskeligheder med den finansielle måde, de fungerer på, hvilket er designet til at skabe uenighed. Ideen om at skabe et nyt betalingssystem, som præsident Putin diskuterede med sit sikkerhedsteam for to uger siden, vil naturligvis være på dagsordenen. Der er meget

modstridende rapporter om, hvad der kan forventes i Kazan.

Jeg vil antage, at der vil blive trukket noget stort op af hatten, så at sige; og det er måske ikke BRIKS. Det kan være det, som den tidligere vicechef for Den Nye Udviklingsbank Paulo Nogueira Batista har nævnt ved flere lejligheder, at det kan være en undergruppe af BRIKS, der vil arbejde med det. Jeg er ikke med i disse diskussioner, så jeg kan ikke være sikker. Jeg ved, at der er mange spændinger omkring det.

Jeg kan kun sige med sikkerhed, hvad der ikke er en god idé, og det er, hvad Donald Trump lige har sagt: Han sagde, at han ville indføre 100 % told på alle lande, der går i retning af af-dollarisering. Det er ikke et særlig smart økonomisk forslag, for det ville betyde, at USA kun ville have meget få lande at handle med, og det er helt upraktisk. Det ville være mere intelligent at sige: OK, vores finansielle system er i alvorlige problemer, eller vores fysiske økonomi er ved at kollapse. Se på USA's manglende evne til at håndtere ofrene for de seneste orkaner. Lad os bygge vores infrastruktur! Lad os samarbejde med det nye, spirende system om at tilslutte os deres nye kreditfacilitet og begynde at investere igen i fysisk produktion, infrastruktur, innovation og forskning og udvikling – i bund og grund det, som Kina gør. Så ville der være en chance for at komme ud af problemerne.

Men jeg tror helt sikkert, at vi vil gå ind i en stormfuld periode. Jeg tror, vi er så tæt på tredje verdenskrig, men på den anden side tror jeg, at hvis nogen kombination af lande kan trække verden ud af denne krise, så bliver det BRIKS. Og jeg er ret sikker på, at verden vil få sig nogle overraskelser i næste uge, for jeg tror, at de ledere, der mødes der, har bevist, at de er ganske ansvarlige mennesker. Og jeg tror, der er en chance for, at vi overlever denne prøvelse, men det er slet ikke sikkert.

SCHLANGER: Jeg har en ting mere til dig fra en tilhænger fra Tyskland, som skrev om Tysklands fremtid i Europa. Han skrev

»Jeg er pensioneret fra bilindustrien. Jeg har med rædsel set de Grønnes angreb på vores industri. Efter fiaskoen med forsøget på at forbyde forbrændingsmotorer presser de nu på med høje toldsatser på elektriske biler fra Kina. Det tyske folk er ikke dumt. Bliv ved med at kæmpe: Jeg tror, at folk er begyndt at være opmærksomme.«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg vil følge dit råd. Jeg vil fortsætte kampen. Og jeg tror, at bilindustrien, efter min mening lidt sent, men endelig kommer de ud, og alle – Mercedes, BMW, Audi, VW – de kom alle stærkt ud imod EU's politik om at indføre disse toldsatser på elbiler fra Kina. Og jeg mener ikke, at Tyskland kæmpede troværdigt, for hvis de vidste, at afstemningen var på vej, og at EU ville indføre disse toldsatser, ville de, hvis de seriøst forsøgte at undgå det, have sendt følere ud til Italien og andre lande på forhånd, og det skete ikke.

Vi diskuterede det med hinanden, med vores kolleger fra forskellige lande. Og jeg tror, at det var et show og ikke alvorligt ment, for jeg tror, at den nuværende regering ser på hele situationen, hvor Tyskland er ved at falde fra hinanden, uden at rette op på det, uden at gøre noget ved det. Så jeg tror, at det kinesiske svar vil være, at de vil indføre modtold. Men igen, det er det tyske folks kamp ikke kun at komme af med denne regering, men hvis man lytter til, hvad nogle af oppositionslederne fra CDU/CSU siger, vil det ikke få Tyskland i en meget bedre – eller faktisk i en værre – situation, hvis de gør, hvad de taler om.

Jeg tror, vi er nødt til at have en reel mobilisering i Tyskland for, at Tyskland skal vende tilbage til sine bedste traditioner! Jeg mener, vi er blevet overtaget af en kombination af neokonservative og neoliberale, både hvad angår økonomi og det kulturelle område. Og mens asiaterne er kloge, og de er gået tilbage til deres egne historiske traditioner for nogle gange helt op til 5.000 år siden, og de henter deres styrke fra den største kultur, de har produceret i årtusinder,

så er vi i Tyskland, som på et tidspunkt havde klassisk musik og klassisk poesi som noget af det bedste! Inden for klassisk musik vil jeg endda sige den bedste fremførelse af vores komponister, fra Bach til Beethoven, Schumann, Schubert og Brahms: Jeg mener, dette er en skat! Og har du nogensinde hørt Ursula von der Leyen eller Olaf Scholz eller nogen af disse mennesker tale om skattene i den europæiske kultur og især i den tyske kultur? Det har jeg ikke. Og hvis du kan vise mig, at de har en forståelse af, hvorfor (Lied) er vigtig, Schubert-sangene eller Schumann-sangene, eller Brahms, eller Mozart eller Beethoven – det er perler, der ikke overgås af noget andet i verden! Og vi lader det gå i stykker! Der er ikke længere nogen forestillinger, fordi publikum angiveligt ikke vil have det, hvilket jeg ikke tror er sandt. Jeg tror, det er designet til at sænke kulturens niveau og befolkningens smag, fordi vi er styret af et oligarkisk system!

Så lad os kæmpe for det, Tyskland har produceret: Vi havde Nikolaus af Cusa, vi havde Leibniz, vi havde Schiller, vi havde Beethoven. Vi havde så mange opfindere og store hjerner, og vi bør ikke lade os træde under fode, som det sker lige nu. Men vi har brug for en renæssance af det bedste, Tyskland nogensinde har produceret, og så tror jeg, der er en kraft – som sover lige nu i det tyske folk – men som kan vækkes til humanismens højeste ideal. Og det er det, vi har brug for, at arbejde sammen med andre lande, i et kor af nationer for en bedre fremtid.

SCHLANGER: I den forbindelse mødes Den Internationale Fredskoalition igen på fredag: kl. 11.00 østlig tid, kl. 17.00 centraleuropæisk tid.

Og så, Helga, kan du måske sige noget om demonstrationen og koncerten den 26. oktober for Jose Vega & Diane Sare Peace Fund, som vil være en kampagnebegivenhed for New Yorks kongreskandidat Jose Vega (CD15, Bronx) og senatskandidat Diane Sare i New York. Det er sådan set det, du taler om som værende nødvendigt.

ZEPP-LAROUICHE: Ja. Det er en ekstraordinær begivenhed, der er planlagt til lørdag den 26. oktober i New York, og vi har allerede et fantastisk antal talere. Du kan finde navnene på deres hjemmeside. Vi lægger linket ind under dette program. Det omfatter folk som oberst Lawrence Wilkerson (pensioneret) og Ray McGovern, Garland Nixon og mange andre fremragende patrioter fra USA. Og så vil vi have musikalske bidrag fra forskellige lande, og meget vil handle om fred. Og vi forsøger at få folk med fra hele verden, måske endda at lave søsterarrangementer. Vi har kor i Afrika, vi har andre mennesker, som har foreslået, at de deltager ved at lave søsterarrangementer i forskellige lande. Og jeg tror, at dette kan blive en model for at forene den internationale fredsbevægelse ved at fremhæve skønheden i den kultur, vi kæmper for, som en kilde til styrke.

Man bør absolut tilmelde sig. Jeg tror, at det er helt gratis for internationale gæster. Jeg ved ikke, hvordan det foregår på stedet, det kan være anderledes, men det er helt sikkert en begivenhed, som er den mest kraftfulde intervention i valgkampen og i spørgsmålet om krig og fred.

SCHLANGER: Nå, Helga, tak fordi du kom i dag, og jeg ved, at vi ses på fredag og sandsynligvis også den 26. oktober!

ZEPP-LAROUICHE: Jeg ser frem til det, ligesom du gør.

**En forestilling om fremtiden,
ikke gengældelse, kan skabe
fred**

af Jason Ross (EIRNS) – 15. oktober 2024

Mens verden med frygt venter på Israels forventede militære angreb på Iran, er der stadig grund til håb. Det meste af verden, som væmmes ved de gamle vestlige magters passivitet og FN's manglende evne til at træffe afgørende foranstaltninger, tænker på nye former for internationale relationer. Diskussionerne om at omdanne FN's Sikkerhedsråd tager fart, og det relativt nye forum BRIKS tiltrækker lande fra hele verden.

Hvad bør være missionen for sådanne internationale institutioner og for de enkelte lande?

USA har især brug for en mission! Mens USA spilder milliarder på militærudgifter, er landets infrastruktur i en elendig forfatning. Tænk på de nylige orkanagtige oversvømmelser i North Carolina, som dræbte over 100 mennesker. Det anslås, at to tredjedele til 90 % af dødsfaldene kunne have været forhindrede med en forbedret infrastruktur til håndtering af oversvømmelser.

De dødbringende virkninger af »grøn« ideologi ses i Florida, hvor myndighederne for oversvømmelseskontrol foreslår at genskabe naturlige miljøer, hvilket betyder at ødelægge infrastrukturen for vandkontrol. Mennesker *forbedrer* miljøet gennem det, der kaldes infrastruktur, og skaber et bæredygtigt, syntetisk miljø, der er langt bedre end et hyldeprodukt fra naturen.

Det ville være i overensstemmelse med principperne i Den amerikanske Frihedskrig at imødekomme behov på nationalt og internationalt plan i stedet for at insistere på en konflikt mod Rusland, Kina og Iran.

Gennemgå situationen i Sydvestasien. Overvej situationen i Libanon, som i stigende grad ser ud til at ligne Gaza. Israelske evakueringsordrer berører nu over en fjerdedel af landet, og selv FN's fredsbevarende styrker er ikke i sikkerhed. Premierminister Netanyahu har fortalt USA's

præsident Biden, at han kun vil angribe militære mål i Iran, men intet er sikkert. Irans atomprogram, som længe har været et mål for israelsk planlægning, er underjordisk og spredt – et enkelt angreb kan ikke eliminere det, medmindre Israel bruger sine atomvåben. Gengældelse er ikke vejen til fred! Som den Westfalske Fred viste, kan løsningen på uløselige problemer komme fra fremtiden – fra en forestilling om den verden, der burde være, i stedet for at dvæle ved fortiden. Denne store lektie findes i dramatisk form i Aischylos' *Eumeniderne*.

Selvom vestlige medier fremstiller Ruslands Putin som en, der driver verden mod en atomar konflikt, er NATO's atomare øvelse Steadfast Noon i gang. Den involverer flere lande og øvelser i håndtering af atomvåben. Har den »sikkerhed«, som USA har fået ved at bruge milliarder af dollars på tusindvis af unødvendige atomvåben, overgået den »sikkerhed«, som milliarder af dollars i investeringer i infrastruktur ville have givet?

Se på Kinas prioriteringer. Dets placering i et globalt innovationsindeks er steget, og investeringerne i forskning og udvikling i landet overstiger en halv milliard dollars om året. Kinas chefdiplomat taler med lederne af både Israel og Iran om behovet for en våbenhvile og også om potentialet for økonomisk samarbejde med begge nationer.

Med tanke på hvordan vi kommer videre, vil Helga Zepp-LaRouche tale om temaet: »BRIKS-topmødet kommer midt i en hidtil uset turbulens« på sit onsdags-webcast den 16. oktober kl. 11.00 (kl. 17.00 centraleuropæisk tid).

Og flere detaljer om Jose Vega & Diane Sare Peace Fund møde og koncert, som finder sted lige efter BRIKS-topmødet, den 26. oktober, er blevet lagt ud på arrangementets hjemmeside, herunder en imponerende liste over talere.

Foto: UN Photo/Eskinder Debebe

Mellemøsten synker ned i kaos – hvor er de modige ledere?

af Stewart Battle (EIRNS) – 14. oktober 2024

Mens den amerikanske kongres har travlt med at føre valgkamp i deres distrikter, og medierne bombarderer folk med følelsesladede nyheder op til det amerikanske valg den 5. november, opererer verden på en helt anden tidslinje. Sydvestasien er på nippet til at eksplodere, mens Israel udvider sine barbariske handlinger til Gaza, Vestbredden og Libanon og truer med at iværksætte et omfattende angreb på Iran. Irans præsident og udenrigsminister er i gang med et væld af diplomatiske aktiviteter for at forsøge at afværge dette – præsident Masoud Pezeshkian talte med den franske præsident Emmanuel Macron, og den iranske udenrigsminister Abbas Araghchi rejste til Irak efter at have besøgt Beirut, Damaskus, Riyadh og Doha i løbet af lidt over en uge.

Ikke desto mindre lover Israel stadig at hævne sig på Iran efter sidstnævntes angreb den 1. oktober, hvilket truer med at sætte hele regionen i flammer. En konflikt mellem Israel, en hemmelig atommagt med fuld opbakning fra USA, og Iran, som for nylig har øget dets forsvarsrelation til Rusland og efter sigende er i stand til at opskalere produktionen af en rå atombombe på blot få dage, antyder, hvor let dette kan blive en global atomar konflikt.

Forestillingerne om, at det »liberale« og »demokratiske« Vesten i fremtiden vil have bare en smule troværdighed, er stort set forsvundet, da der nu kommer rapporter om, at Israel er på vej mod en fuld »overgiv-dig -eller-sult«-kampagne i den

nordlige del af Gazastriben, hvor der bor ca. 300.000 mennesker. Dette kommer oveni de voksende rapporter om snigskytteknugler, der er fundet i palæstinensiske børn, og det nylige angreb på Al-Aqsa Martyrs Hospital i det centrale Gaza, hvor patienter blev brændt levende. Alt imens fortsætter USA med at »stå sammen med Israel« og har nu meddelt, at de vil sende et avanceret THAAD-missilforsvarssystem – sammen med amerikanske tropper – til Israel. Denne situation er ved at nå et absolut bristepunkt og bør ikke fortsætte.

I Ukraine er det ikke bedre. På trods af antydningerne af, at en politisk ændring er på vej, efterhånden som flere og flere indrømmer, at en ukrainsk sejr over Rusland er umulig, er der intet, der tyder på, at Vestens overordnede strategi om at søge et strategisk nederlag til Rusland har ændret sig. Præsident Joe Biden rejser nu til Tyskland senere på ugen, men det er endnu uvist, om han vil meddele andet end blot floskler og sympatier for Ukraine. Efter Anatoly Antonovs tilbagetræden i sidste uge, Ruslands ambassadør i USA, er kommunikationen mellem de to supermagter nu ikke-eksisterende – en fuldstændig katastrofal situation i betragtning af, at USA næsten er i krig med Rusland.

Verden står nu i sit farligste øjeblik i den kendte historie. Samtidig befinder den sig i sit største øjeblik af forandring og potentiale, da »ordenen« efter Anden Verdenskrig er ved at kollapse omkring os.

»Men hvem skal jeg stemme på?« vil den stædige tåbe vide. »Man skal jo trods alt vælge én!« Faktisk garanterer opretholdelsen af denne illusion, som illustreres af amerikanernes pragmatiske valg, kun, at vi går glip af øjeblikket for ægte forandring. Det virkelige spørgsmål er: »Hvad opfordrer historien mig til at gøre?«

At forholde sig ærligt til dette spørgsmål er det første skridt til at løse krisen i dag. Men når man har overvejet det første spørgsmål, dukker der hurtigt et andet op: »Hvad er

verdens tilstand, så blot en lille fejltagelse kan føre til menneskehedens udslettelse – og hvad skal der gøres for at ændre det?« Hvor upraktisk det end kan virke for dem, der er vant til nyhedsstrømmens rutiner, så er den vigtigste beslutning man skal træffe ikke, hvem man skal stemme på, men hvilken kvalitet af forandring, man vil arbejde for at gennemføre.

Dette spørgsmål blev med fordel taget op i en klumme af redaktionen på Kinas halvofficielle *Global Times* den 13. oktober, som svar på opfordringen fra generaldirektøren for afdelingen for våbenkontrol i Kinas udenrigsministerium, Sun Xiaobo. Vi må etablere »en verden fri for atomvåben«, sagde Sun den 10. oktober til en FN-komité for nedrustning og international sikkerhed. *Global Times* uddyber dette: »Den internationale orden efter Anden Verdenskrig, herunder Den kolde Krigs strategi for atomar afskrækkelse, har ikke i tilstrækkelig grad behandlet de grundlæggende spørgsmål omkring atomvåben. Mens princippet om gensidigt sikret ødelæggelse måske har forhindret direkte konflikter mellem atommagter, har det holdt verden i en konstant skygge af atomtruslen... Vi er nødt til at have en nuanceret forståelse af den globale sikkerhedsdynamik, som rækker ud over forenkede 'os mod dem'-fortællinger... Vi er nødt til at have et paradigmeskift i tilgangen til global sikkerhed,« en tilgang, som »anerkender, at i en forbundet verden er en nations sikkerhed uløseligt forbundet med alles sikkerhed.«

Med andre ord, en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som Helga Zepp-LaRouche har opfordret til siden 22. november 2022. Kun et sådant nyt system kan have en chance for at garantere menneskehedens overlevelse på dette sene tidspunkt. Dette, og intet mindre, er spørgsmålet, der er afgørende for historien i dag.

Foto: CC/WAFA

Valgmøde og koncert i NYC med livestreamnings link:

»Byg et fredskor mod krigens spøgelser«.

Lørdag den 26. oktober kl. 20-24 dansk tid

»Byg et fredskor mod krigens spøgelser«

HVORNÅR:

Lørdag den 26. oktober 2024 kl. kl. 20-24 dansk tid.

Live streamnings link:

af Diane W Sare den 3. oktober 2024

“Erindringens mystiske akkorder, der strækker sig fra hver slagmark og patriotiske grav til hvert levende hjerte og arnested over hele dette vidtstrakte land, vil endnu hæve Unionens kor, når de igen berøres, som de helt sikkert vil blive, af de bedre engle i vores natur.”

-Abraham Lincoln, 4. marts 1861, fra hans første tiltrædelsestale

Tag med Diane Sare, LaRouche-bevægelsens uafhængige kandidat til USA's senat fra New York, og Jose Vega, bevægelsens uafhængige kandidat til kongressen fra den 15. valgkreds i Bronx, og en række modige tidligere militærfolk, efterretningsledere og freds fortalere fra hele landet og

internationalt, når vi udforsker uafhængig tænkning og handling, inspireret af de ædle principper, som vores land blev grundlagt på. Den nationale vision, som blev bekræftet under borgerkrigen og borgerrettighedsbevægelsen, må atter forfægtes i lyset af den nuværende økonomiske krise i nationen og rækken af folkemorderiske krige, som nu truer med at blive optrappet til en global atomkrig. Der er nu hårdt brug for ægte lederskab og moralske visioner af den type, som Jose Vega og Diane Sare repræsenterer i deres uafhængige kampagner.

Vi erklærer vores uafhængighed af krigspartiet. Vi siger: »Skab velstand, ikke krig!«

Vi inviterer dig til at være en del af denne historiske indendørs valgmøde og koncert.

Billetter fås på vegasarepeacefund.org.

HVORNÅR:

26. oktober 2024 kl. 14.00-18.00 (kl. 20-24 dansk tid). Der vil være gratis live streaming: Mere info senere.

HVOR:

En Manhattan koncertsal

International koncert/manifestation 26. oktober i New York præsenterer ekstraordinært program for fred

[DWS] [MGM]

14. oktober 2024 (EIRNS) – Programmet med talere og musik for fred, der er planlagt til den indendørs fredsdemonstration og -koncert i New York City lørdag den 26. oktober kl. 14.00 (EDT), er uden fortilfælde i sit omfang. Arrangementet er designet til at have en stærk indflydelse internationalt såvel som i USA og har titlen »Build a Peace Chorus Against the Ghouls of War«. Programmet vil blive livestreamet fra koncertsalen på Manhattan med simultantolkning til flere

sprog.

Arrangementets sponsor er Jose Vega & Diane Sare Peace Fund. Disse to politiske ledere er uafhængige kandidater på stemmesedlen i november til Senatet og Kongressen i New York: Diane Sare til Senatet og Jose Vega til Kongressen, 15. kreds i Bronx. Personlig deltagelse sker via forhåndstilmelding på hjemmesiden på engelsk eller på spansk i den fælles fundraising-komité, der er oprettet til arrangementet.

Nedenfor er en delvis liste over talere og optrædende og delvise detaljer om musikken. Titlerne på afsnittene er kun til information forud for arrangementet. De er ikke den endelige rækkefølge af programmet. Det kor, der henvises til, er Sare-Vegas Venner-koret. Yderligere bidrag med musik og præsentationer er velkomne til dette og fremtidige arrangementer, også til partnerarrangementer internationalt.

- Åbning- 'Fordi alle mænd er brødre'
- Sare messingkvintet
- -Lille Fuga, J.S. Bach (1685-1750)
- -Stykket for messingkvintet, Victor Ewald (1860-1935, Rusland)
- »Fordi alle mennesker er brødre«
- (tekst, Tom Glazer; musik, Bach's Passion Chorale, Hassler) Friends of Sare-Vega Chorus
- -Velkommen:
- Diane Sare, kandidat til det amerikanske senat, New York
- Jose Vega, kandidat til Kongressen, 15. CD, Bronx, New York
- Opfordring til handling – 'Gå ned, Moses'
- -Dennis Fritz, direktør for Eisenhower Media Network; Command Chief Master Sergeant (ret. U.S. Air Force)
- -»Gå ned, Moses«, kor
- -Russ Dobular, fra Due Dissidence, platform for politiske kommentarer
- -Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet; initiativtager til Den Internationale

Fredskoalition

- »0, Freedom«, kor
  - Stop atomkrigens vanvid – 'Hold On'
  - Garland Nixon, erfaren progressiv radio- og tv-talkshowvært; medlem af ACLU's nationale bestyrelse.
  - »Hold ud«, kor
  - Oberst Lawrence Wilkerson (ret. U.S. Army); stabschef for tidligere udenrigsminister Colin Powell
  - Frihed fra krig – »Steal Away«
  - "Stjæl dig væk til friheden", kor
  - -Jimmy Dore (inviteret) podcaster (Home of the Jimmy Dore Show); komiker, politisk kommentator
  - -Ray McGovern, tidligere CIA-analytiker, medstifter af VIPS (Veteran Intelligence Professionals for Sanity)
  - -Jose Vega
  - -Diane Sare
  - Klassiske principper-skønhed, mod, statskunst
  - -»Quia Respexit« fra Magnificat i D af J.S. Bach (»Han har set på min ydmyghed«), sopran, obo duet
  - -Sydafrikansk ungdomskor (inviteret)
  - -Særlige bidrag med klassisk musik fra Iran, Syrien, Albanien og Sverige
  - Ekstra musik
  - Strygekvartet nr. 12, »American«, op. 96 B. 179, Antonin Dvorak (1841-1904) NEO String Quartet
  - Shalom Chaverim canon, hebraisk traditionel folkemelodi, kor og publikum
  - -»My Country 'tis of Thee« arr. af Fred Haight fra Dvoraks Strygekvartet, op. 97 B. 180 Larghetto, kor og NEO Strygekvartet
  - -»Battle Cry of Freedom« George Root, 1862, kor og publikum
-

En ny verden bryder frem, men vil den gamle verden gøre en ende på os alle?

af Jason Ross (EIRNS) – 13. oktober 2024

Samlingen af topledere fra dusinvis af lande i næste uge i Kazan, Rusland, kan vise sig at være virkelig historisk, især fordi den står i kontrast til de ødelæggende beslutninger, der træffes af det angloamerikanske NATO og Israel.

Potentialet for betydelige finansielle ændringer ses i en kort kommentar efter mødet mellem BRIKS' finansministre og centralbankchefer i denne uge i Moskva, hvor den tidligere vicepræsident for New Development Bank («BRIKS-banken») Paulo Nogueira Batista Jr. siger, at »det nuværende internationale monetære og finansielle system, der kontrolleres af Vesten, faktisk er ureformerbart.« Derfor siger Nogueira: »Vi er nødt til at konstruere et alternativt internationalt betalingssystem, der er immunt over for ekskluderende sanktioner fra USA og andre. Vi er nødt til at opbygge en ny betalingsenhed, som kunne være en kurv af valutaer fra BRIKS eller en delmængde af BRIKS. Vi er måske nødt til at bruge dette som en overgangsordning til at konstruere en ny reservevaluta, som ville være et alternativ til den amerikanske dollar og euroen.»

Repræsentanter for Palæstina vil deltage, og de er blevet informeret af deres vært, præsident Vladimir Putin, om, at Israels igangværende angreb på dem i både Gaza og på Vestbredden vil være temaet for en af begivenhederne på topmødet.

Det faktum, at retfærdigheden hverken kommer fra det angloamerikanske NATO eller fra FN's Sikkerhedsråd, som det

opererer i øjeblikket, tiltrækker større opmærksomhed til BRIKS som en meningsfuld platform for drøftelser.

Og der er brug for et nyt paradigme:

Frem for at indstille militære angreb, der beskadiger FN-faciliteter og sårer FN's fredsbevarende styrker i det sydlige Libanon, insisterer Israels premierminister i stedet på, at FN-personalet skal forlade landet! USA vil sende et missilforsvarsbatteri til Israel. Selv om det angiveligt er et defensivt system, vil dets tilstedeværelse opmuntre Israel til at gå mere aggressivt til værks over for Iran. Tab blandt de 95 amerikanske soldater, der er nødt til at være på stedet for at betjene systemet, kan være den gnist, der optrapper til en global konflikt. Nicaragua har brudt de diplomatiske forbindelser med Israel med henvisning til Israels igangværende folkemord på det palæstinensiske folk.

Det går ikke godt for NATO i Ukraine. Den ledende tyske politiker Sahra Wagenknecht advarer vedvarende om faren for atomkrig, og det forlyder, at Tyskland trækker sin »støtte« til Kiev tilbage. Hvad angår kampene, er der rapporter om, at Rusland er ved at bryde igennem de ukrainske linjer i Kursk. Den ukrainske præsident Zelenskyj havde fremhævet Kursk-offensiven som en stor succes for Ukraine, men den viser sig at være kortvarig. Ungarns udenrigsminister Peter Szijjarto har gentaget sit synspunkt om, at hele konflikten kunne have været forhindret, hvis de bekymringer, som Rusland gav udtryk for i 2021, var blevet taget op.

Nogle på denne planet har sat sig højere mål. NASA planlægger en opsendelse på mandag af sin seneste mission til Jupiter. Og SpaceX har gennemført en spektakulær landing af sin genanvendelige Super Heavy-boosterraket.

Det er en stor opgave at flytte USA. Som et eksempel på dem, der tager udfordringen op, se det stærke interview med kandidaten til det amerikanske senat, Diane Sare, der blev offentliggjort lørdag aften den 12. oktober, og X Space med

kandidaten til den amerikanske kongres, Jose Vega, fra søndag aften.

Foto: Former Vice President of the New Development Bank (the "BRICS Bank") Paulo Nogueira Credit: Paulo Nogueira Facebook page

---

Professor Jeffrey Sachs: Sig til din regering: Stop disse krige

Ikke korrekturlæst

12. oktober 2024 (EIRNS) – Professor Jeffrey Sachs: Fortæl din regering – stop disse krige

Michael Billington: Dette er Mike Billington fra *Executive Intelligence Review* og Schiller Institutet. Jeg er meget glad for at være her igen i dag sammen med professor Jeffrey Sachs.

Prof. Sachs har tidligere lavet et andet interview med EIR, som fik meget stor udbredelse, og det vil dette også få, da vi befinder os i et utroligt øjeblik i historien. Professor Sachs er økonom og analytiker af offentlig politik, og han er også professor ved Columbia University. Her er han direktør for Center for Bæredygtig Udvikling. Han har også fungeret som rådgiver for flere FN-generalsekretærer, herunder Antonio Guterres, Ban Ki Moon og Kofi Annan, og har rådgivet mange regeringer rundt om i verden, primært om økonomiske og globale økonomiske spørgsmål. Så velkommen, professor Sachs.

Prof. Sachs: Det er dejligt at være sammen med dig.

Billington: Lad mig starte med at bede dig om at beskrive dine seneste besøg i Kina og dit syn på Kinas transformation i de seneste årtier og din opfattelse af deres mission i verden i dag.

Prof. Sachs: Jeg tager typisk til Kina 2 eller 3 gange om året, nogle gange mere, men jeg er en hyppig besøgende. Jeg er trods alt en beundrer af, hvad Kina har opnået. Da jeg rejste til Kina første gang i 1981, for 43 år siden, var Kina et fattigt land. Når jeg tager til Kina nu, er Kina selvfølgelig i en avanceret økonomi, meget raffineret og spiller en stor positiv rolle i verdensøkonomien. Det er lavprisproducenten af mange af de ting, som verden har brug for, inden for energisystemer, 5G, digitale forbindelser, elektriske køretøjer. Landet gør simpelthen et rigtig, rigtig godt stykke arbejde. Og det har været en masse hårdt arbejde, en masse god planlægning, en masse smarte investeringer og en masse innovation. Det giver jeg Kina en stor del af æren for. Jeg mener også, at Kinas fremgang i de sidste 40 år har været god for verden, god for den amerikanske økonomi, god for Europa. Det er et generelt princip i den form for økonomi, jeg tror på, at handel er god og gensidigt fordelagtig, ikke et nulsumsspil, men et positivt forhold, der skaber et større verdensmarked, flere incitamentter til innovation, flere muligheder for specialisering. Og jeg tror, at alle disse ting er sket. Da jeg var i Kina for nylig, mødtes jeg med flere regeringsledere. Som sædvanlig besøgte jeg nogle virksomheder for at se på, denne gang, elektriske køretøjer, fordi Kina faktisk har haft hundredvis af elbilvirksomheder, der konkurrerede hårdt med hinanden, og nu er de verdens lavprisproducenter af elektriske køretøjer af høj kvalitet. Så det ville jeg gerne se. Vi besøgte en virksomhed for at lære om, hvad de lavede, og det var ekstremt interessant.

Billington: Du havde nævnt, at du skulle til Shandong, og jeg tænkte på, om det havde noget at gøre med Confucius, som er

Confucius' hjem. Havde det det?

Prof. Sachs: Det gjorde det faktisk, for en del af det, jeg laver lige nu, er at bringe filosoffer og politiske beslutningstagere sammen i en række workshops, nogle i Kina, nogle i Grækenland i år. Vi skal have et møde i 2025, i Cambodja, og vil vedvarende forsøge at nå ud til flere dele af verden. Men tanken er, at de store filosofiske traditioner i forskellige dele af verden kan berige hinanden. Så vi tog til Shandong-provinsen, til Qu Fu, som er Confucius' fødested, Confucius' hjem ligger der. Det er kendt, fordi det var der, han underviste sine elever, og det blev en helligdom med det samme. For 2500 år siden, og det forblev et stort tempelsted, da kejser efter kejser blev konfucianer. De store kinesiske dynastiers hoffer blev konfucianske, så kejserne byggede nye tilføjelser til dette kompleks. Og nu er det et meget stort center i Shandong-provinsen. Vi holdt en konference der med forskere i konfuciansk tænkning og oldgræsk tænkning for at tale om den dydsetik, der kendetegner begge former for tænkning. Konfucius levede ca. 100 år før Sokrates og ca. 200 år før Aristoteles. Der er faktisk mange ligheder. Forskelle, selvfølgelig, men også ligheder i de gamle grækernes tænkning og denne store kinesiske tradition, for i begge sammenhænge var ideen, hvordan man bliver gode mennesker, dydige mennesker, for at få et dydigt samfund. Så ideen er, at vi har brug for værdier, ikke bare magt, ikke bare vilje, ikke bare ønske, ikke bare profitorientering. Vi har faktisk brug for en bevidsthed om, hvad det vil sige at være et godt, anstændigt menneske, det som grækerne kaldte dyd. Og de brugte selvfølgelig ikke det ord – de brugte arete i betydningen en slags fremragende liv. Og Konfucius havde en lignende idé i den konfucianske tankegang, en lignende idé om den form for god opførsel, som folk bør have, og som fører til gode samfund. Så det var et sjovt møde. Vi havde et par dage i Qu Fu, og så tog vi toget, hurtigtog, meget effektivt, meget banebrydende, til Beijing og mødtes på Tsinghua University og fortsatte diskussionen med forskere på Tsinghua University.

Billington: Skriver du det ned?

Prof. Sachs: Det gør jeg, vi skriver ikke kun om konferencen, jeg skriver også en lille bog om det, hvor jeg argumenterer for, at vi har brug for en ny filosofisk tilgang. Jeg er aristotelisk i min tilgang. Jeg synes, at det, Aristoteles sagde for 2.350 år siden, var meget, meget klogt om gode samfund. God opførsel, hvordan et politisk system skal fungere. Jeg synes, at mange af de britiske tanker i de sidste tre århundreder, som er vores dominerende måde at tænke økonomi og politik på, faktisk har taget meget fejl. Så jeg argumenterer for, at vi bør gå tilbage til nogle af disse mere klassiske traditioner for at genfinde nogle af de virkelige kilder til visdom, som kan hjælpe os med at finde vej. Jeg synes, at meget af den britiske filosofi, som er meget mere moderne, den er stadig gammel, men fra Hobbes, Locke, Hume, Smith og så videre, i virkeligheden var en slags filosofi, der blev brugt af den britiske imperialisme til at retfærdiggøre en masse dårlig opførsel eller til at få os til at forsømme en masse ting, der er forkerte og farlige. Og jeg tror, at Aristoteles havde en meget mere præcis opfattelse af tingene i sin etiske og moralske filosofi og politiske tænkning. Så det er det, konferencen kommer til at handle om. Og det er også det, jeg selv arbejder med lige nu.

Billington: Jeg bør nok sige, at jeg har skrevet til forsvar for Platon mod Aristoteles, hvilket selvfølgelig er et helt andet interessant diskussionsområde. Men ideen om at sammenligne græsk og konfuciansk tænkning er helt afgørende for at få resten af verden til at erkende, at rødderne til den europæiske civilisation og rødderne til den kinesiske civilisation faktisk er meget, meget parallelle. Meget tæt på.

Prof. Sachs: Præcis. Og vi har så meget, vi kan gøre for at trives sammen. Og der er så meget beundringsværdigt i den konfucianske tradition, ikke kun Konfucius' tanker og de ledende disciples tanker som Mencius, men også i det, Kina har opnået over en periode på 2000 år, f.eks. meget mere fredelige

internationale relationer, end Europa har opnået. Og det er meget bemærkelsesværdigt, meget vigtigt og meget lidt forstået i den vestlige verden lige nu. Men der var faktisk hundredvis af år, hvor Kina, Vietnam, Korea og Japan aldrig var i krig med hinanden i en europæisk sammenhæng, og det er utænkeligt. Storbritannien og Frankrig kæmpede i hundredvis af år på den anden side af Den Engelske Kanal. Krig efter krig, hundrede år, krigsslag. De kunne ikke holde op med at slås. Mens Kina og Japan faktisk næsten aldrig, aldrig, i tusind år, havde et slag. Bortset fra da den vestlige verden dukkede op. Og så begyndte krigene. Og det er en fantastisk historie. Og det er virkelig interessant at forstå, for selv det, Kina siger i dag, har mange konfucianske elementer i sig, meget klare, bevidste, konfucianske elementer om, at vi skal leve harmonisk internationalt. Vi bør løse problemer på en harmonisk måde. Det er virkelig ikke floskler. Det er ideer, som er meget dybt forankret i den konfucianske tankegang. I den vestlige tankegang er ideen om, at det er naturligt, at der er en krig mellem alle og enhver, som Hobbes udtrykte det, også indlejret i vores tankegang, som om det er normalt og naturligt, ikke underligt.

Men det er faktisk underligt. Og det er bestemt ikke sådan, det burde være. Så jeg tror, at tanken om, at der findes et mere grundlæggende etisk synspunkt, hvor man faktisk kan sige, at det ville være normalt at være i fred og ikke normalt at være i krig, ikke er naiv og idealistisk, men faktisk ret realistisk. Og det viste erfaringerne fra Østasien i mange hundrede år. Det endte med at blive afbrudt, da briterne dukkede op i deres kanonbåde i Perlefloden i 1839, i hvad der absolut er en af de mest kyniske krige i moderne historie, fordi briterne dukkede op og krævede, at kineserne åbnede deres markeder for britisk salg af opium. Kineserne ønskede ikke at have en afhængig befolkning. Men briterne sagde, nej, nej, I skal åbne op for vores opium. Og de udkæmpede faktisk opiumskrigen – den første fra 1839 til 1842 og den anden opiumskrig fra 1856 til 1860 – på grund af denne utroligt

kyniske idé. Og det var det Britiske Imperium for dig.

Billington: Og det er stadig frihandel for briterne og desværre også for mange af de amerikanske finansielle institutioner, som har adopteret den britiske tilgang.

Prof. Sachs: Det er, hvad der tjener penge, og man skal ikke se sig tilbage og ikke spørge om moralen i det.

Billington: Jeg vil skifte emne her. Du udgav en artikel den 30. september med titlen »Israels folkemordsideologi skal konfronteres og stoppes«. Du ved måske ikke, at den blev genudgivet i dag på hjemmesiden for International Movement for a Just World af vores fælles ven Chandra Muzaffar. I den artikel skrev du: »Netanyahu dyrker en fundamentalistisk ideologi, som har gjort Israel til den mest voldelige nation i verden.« Chas Freeman, som du også kender, holdt i denne uge en tale i Massachusetts under titlen »Is the Zionist State Now Doing Itself In?«. Han advarede om, at »den zionistiske stat Israel og de jøder, der bor i den, nu er i fare. Palæstina er det sted, hvor jødedommens humane værdier er gået til grunde.« Kan Israel redde sig selv?

Prof. Sachs: Ja, det kan redde sig selv, men det er på vej til at ødelægge sig selv lige nu af to grunde. Den ene er, at det forsøger at forfølge en uforsvarlig kurs, uforsvarlig i forhold til lov, retfærdighed, moral og acceptabilitet. Og for det andet forsøger den at følge en uforsvarlig kurs i den bogstavelige forstand, at den ikke kan forsvares militært. Så den ødelægger det for sig selv på to måder. Lad mig forklare det. Hele Israels og det zionistiske projekts historie, som startede med Balfour-erklæringen i 1917, har været præget af en vanskelig virkelighed, nemlig at der var to forskellige folk: de palæstinensiske arabere, som boede der, da Balfour-erklæringen blev lavet af det Britiske Imperium i 1917 under Første Verdenskrig; og det jødiske folk, som kom for at etablere et jødisk hjemland. Det betød, at der var konflikt lige fra begyndelsen af Balfour-erklæringen, fordi de

palæstinensiske arabere sagde, at dette er vores land. Zionisterne sagde, at dette er vores gamle historiske land. Vi står selvfølgelig over for forvisning og antisemitisme, der hvor vi bor i Europa. Konflikten opstod helt fra begyndelsen, fra 1917 og fremefter. Jøderne led under Holocaust i Hitlers hænder under Anden Verdenskrig. Det var selvfølgelig den mest ufattelige og forfærdelige begivenhed, et folk kunne opleve. Og flygtningene efter krigen, dem, der overlevede i Europa, blev sendt til Palæstina.

Deres antal voksede. Faktisk var det delvist kynisk, for selv efter Holocaust var der folk i USA, som sagde: »Nej, vi vil ikke have de jødiske flygtninge her. Lad dem tage til Palæstina.« Så efter Anden Verdenskrig var spændingerne mellem de to grupper helt tydelige. Allerede i 1946, 1947 og 1948. Og der er meget historie, som man kunne sige, men ingen vidste helt, hvad de skulle gøre. Briterne var stadig den imperialistiske overherre. De havde det såkaldte »mandat«, men de ville ud, og de meddelte, at de ville forlade landet. Og FN, som var nyetableret, nedsatte en komité, som skulle anbefale en deling, så en del blev en jødisk stat Israel og en anden del en palæstinensisk stat. Der var selvfølgelig et ret pro-israelsk synspunkt i det tekniske arbejde, der gik ind i delingsplanen. Så da den blev præsenteret i 1947, udgjorde jøderne omkring 33% af befolkningen på det tidspunkt, og planen gav dem 56% af landet, mens araberne, som udgjorde 66% af befolkningen, fik 44% af landet. Så de arabiske lande i FN protesterede og sagde, at det ikke var retfærdigt. Det er ikke en ordentlig måde at opdele kortet på. Jøderne, bosætterne, som var ved at blive til staten Israel, brugte en masse vold, forræderi og terror i 1947 og begyndelsen af 1948 for at skræmme den arabiske befolkning væk – det, som araberne kalder »Nakba«.

Og hundredtusinder af arabere forlod deres hjem i det, der skulle blive til staten Israel. De flygtede for deres liv, fordi der var massakrer begået af de jødiske bosættere, af

jødiske bander og så videre, og ideen var at skræmme folk væk, så det område, der blev tildelt jøderne, ville være overvældende jødisk.

Så erklærede Israel ensidigt sin uafhængighed i maj 1948, og de arabiske lande omkring sagde: »Det accepterer vi ikke.« De gik i krig, og Israel besejrede de arabiske hære med opbakning fra de vestlige lande. Det betød, at der var en fastfrosset konflikt i 1949. Interessant nok stemte FN i 1949 for, at de, der var blevet flygtninge på grund af krigen, palæstinenserne, havde ret til at vende tilbage til deres hjem. Men det ville Israel ikke finde sig i. Israel sagde: »Vi er en jødisk stat. Vi vil ikke have palæstinenserne her. Vi vil ikke acceptere FN's opfordring til, at folk skal vende tilbage til deres hjem.« Og disse mennesker og deres børn og børnebørn blev flygtninge og er stadig flygtninge den dag i dag. I 1950 forsøgte en FN-mægler at finde en fredelig måde at skabe en reel opdeling, som begge sider kunne leve med, og han blev myrdet af en israelsk bande. Det formodes, at den israelske regering vidste det. Men FN-mægleren blev myrdet.

Og sådan har det været siden 1950. Og alt dette gør jeg for at understrege, at Israel oprettede en stat. Det vandt en krig for at gøre det. Derefter vandt de endnu en krig i 1967 og tog endnu mere land. Det er rigtigt at sige, at Israel stort set i hele denne periode handlede for at forhindre en palæstinensisk stat i at udvikle sig ved siden af staten Israel, mens verdenssamfundet, dvs. regeringerne i FN, især efter 1967, og efterhånden som begivenhederne udviklede sig i 1970'erne, 1980'erne og 1990'erne, i stigende grad pressede på for at få en palæstinensisk stat til at få suverænitet og grænser og sikkerhed ved siden af staten Israel som den eneste måde at afslutte denne konflikt på. Min egen holdning, efter mere end 50 års intensiv overvejelse og efter at have besøgt regionen og kendt mange mennesker og boet i Israel for årtier siden og set det hele udfolde sig, er, at der ikke bliver fred, før der er en palæstinensisk stat. Og jeg mener, at der er nødt til at

være en stat Palæstina og en stat Israel, og de er nødt til at leve ved siden af hinanden. Jeg vil gerne have, at de lever ved siden af hinanden og på normale måder. Men hvis det ikke kan være på en normal måde, så skal de bo ved siden af hinanden og være adskilt af fredsbevarende styrker. Men pointen med den nuværende krig, og den går årtier tilbage, er, at Netanyahu, premierministeren, og hans politiske allierede absolut afviser tanken om en palæstinensisk stat.

Men det er et problem. Det betyder, at Israel hersker over ca. 8 millioner palæstinensere, som ikke har nogen politiske rettigheder. Så det siges at være, og jeg tror, det er korrekt, at sige et apartheidregime, som det sydafrikanske regime var under apartheid. Og når Netanyahu er blevet konfronteret med dette, har han aldrig haft et svar, bortset fra håbet om, at de mennesker skulle tage et andet sted hen. De skal forlade deres hjem, og Israel skal kontrollere hele dette område. I 1967 vandt Israel en krig, endnu en krig. Det udvidede sit territorium, og det kom til at besætte de palæstinensiske områder, som stadig var Palæstinas områder efter krigen i 1948, og det overtog disse områder. Netanyahu sagde dybest set fra begyndelsen af sin politiske karriere, at han aldrig ville opgive dette. Det er for farligt for Israel, sagde han, vi vil aldrig opgive det. Men hvad betyder det for palæstinenserne? De har aldrig interesseret sig for det. Gå et andet sted hen. Hvem bekymrer sig om det? Og det, Netanyahu tænkte i årtier, var: »Vi er stærke nok, og USA støtter os, og palæstinenserne, det er bare hårdt. Hvis de vil bo der uden rettigheder, så er det fint. Men det er endnu bedre at rejse. Med tiden blev Israel endnu mere radikaliseret. Netanyahu er ikke den mest radikale i det her, for det, der skete, var, at Netanyahu nok er mest motiveret af magt og af påstanden om, at Israels sikkerhed kræver dominans.

Han fik følgeskab af et stigende antal af sine israelske religiøse fanatikere, som læste Bibelen og tog den bogstaveligt og sagde: »Gud lovede os dette land, så vi har

absolut ret til at gøre, hvad vi vil. Det er vores land.« Og der er folk i regeringen i Israel nu, som Bezalel Smotrich, der er finansminister, og Ben Gvir, der er sikkerhedsminister, som repræsenterer et radikalt religiøst nationalistisk bibelsyn, der siger: »Vi er fuldstændig ligeglade med palæstinenserne, ikke engang med sikkerheden. Vi indløser det land, som Gud lovede det jødiske folk for 3000 år siden,« eller hvad de nu har af kronologi i Bibelen. Og sådan skal det bare være. Så det er fanatisme.

Det betyder i praksis, at Israel lige nu fører, hvad jeg betragter som en folkemordskrig. Det er i øvrigt et teknisk udtryk. Det betyder, at man overtræder folkedrabskonventionen fra 1948. Sydafrikas regering har indledt et søgsmål ved Den Internationale Domstol med den påstand. Domstolen har endnu ikke afsagt dom. Så når jeg siger, at det er en folkemorderisk handling, er det min forudsigelse, at Den Internationale Domstol vil sige: »Ja, Israel overtræder folkedrabskonventionen fra 1948.« Det tror jeg, det gør. Der foregår en masseslagtning af uskyldige kvinder og børn i Israels navn, fordi det har ret til at kontrollere Gaza, Vestbredden, Østjerusalem, alle disse besatte områder.

Den grundlæggende pointe i det, jeg skriver, er, at Israel forfølger en radikal ideologi, som siger, at vi har ret til at dominere. Og eftersom international lov, den offentlige mening, verdensopinionen og moralen afviser det og siger: »Nej, der er millioner af palæstinensere.

De har ret til politisk selvbestemmelse. De har ret til en stat,« hvilket er det, verdenssamfundet i overvejende grad siger, og det er endda det, den amerikanske regering siger, selv om den ikke handler efter det. Jeg mener, at det, Israel gør, er at føre en voksende krig for at forsøge at forsvare det uforsvarlige. Og som jeg sagde, er det uforsvarligt i to betydninger – det, de forsøger at forsvare, er en apartheidstat og vedvarende dominans over Palæstina og permanent kontrol over erobret land, som ifølge international

lov ikke tilhører Israel, men Palæstina, det palæstinensiske folk. Israel forsøger at forsvare noget, der er i strid med international lov, international etik og synspunkterne i stort set alle verdens lande.

Men der er et andet punkt, og det er, at Israel mener, at de kan gøre dette ved mord, etnisk udrensning og militær dominans. Netanyahu talte på talerstolen i FN's Generalforsamling for et par uger siden, og han sagde: »Israels lange arm rækker ud over Mellemøsten, og vi vil vinde,« sagde han gentagne gange.

Men vi må først og fremmest forstå, at det ikke er Israel, der har den lange militære arm, det er USA. Israel kunne ikke gøre dette en eneste dag uden USA's opbakning. Så Netanyahu antager, at USA vil gøre, som han siger. Men jeg mener, at hvorfor skulle USA gå i krig, så Israel kan kontrollere Gaza, eller så Israel kan kontrollere Vestbredden, når det er vores officielle politik, at vi ønsker to stater? Hvorfor går vi ind i en udvidet krig, der endda kan optrappes til en atomkrig, for at forsvare et uforsvarligt ulovligt krav fra Israel? Så jeg tror, Netanyahu tager fejl, når han tror, at han bare har USA i baglommen, så han kan gøre, hvad han vil.

Men der er også en anden ting. Hvis man ser på de virkelige begivenheder militært, og også tager Ukraine som eksempel, kan USA ikke længere bare besejre hvem som helst. Faktisk har de tabt de fleste krige i den moderne historie. Det er noget, som mange amerikanere har svært ved at forstå. Men vi blev faktisk besejret af vietnameserne, som led utrolige dødsfald og tab, men som i sidste ende ikke kunne besejres af de amerikanske bomber, det amerikanske luftvåben og de amerikanske tropper på landjorden.

Og Afghanistan. Det var ikke nogen dans på roser. Vi var der i 20 år og endte med at forlade landet, og den samme regering, som vi troede, USA havde væltet i 2001, er tilbage ved magten lige nu – Taliban. Alle USA's krige viser sig at være lidt

optimistiske. Lige nu er Ukraine ved at blive besejret af Rusland på slagmarken. Så Netanyahu tænker to ting: Han tænker: »Jeg kan få USA til at gøre, som jeg vil. Og hvis jeg gør det, så knuser vi bare Iran.« Men det er ret usandsynligt. Israel har omkring 10 millioner indbyggere. Iran har omkring ti gange flere end det. Jeg bruger bare runde tal. Det er en masse arrogance. En masse hybris. Og jeg tror, det er en stor fejlvurdering at tænke: »Hvis jeg bare kan få USA med i krigen mod Iran, vil vi knuse fjenden.« Israel kan blive fuldstændig ødelagt af det her, for når vi ser Iran sende sine missiler, og det ser ud til, at der er nogle hypersoniske missiler, så trænger de igennem den såkaldte Iron Dome i Israels luftforsvar. Så Israel er ikke så sikker, selv om USA er engageret på Israels side, hvilket jeg synes er en forfærdelig beregning for USA til at begynde med, noget vi ikke burde gøre. Vi bør ikke kæmpe for Israels ret til at kontrollere besat palæstinensisk land. Det giver ingen mening, især ikke når vi siger, at vores politik er en palæstinensisk stat, der lever side om side med den israelske stat. Vi ved, at det ikke er Netanyahus politik. Så hvorfor giver vi en blankocheck til Netanyahu, når han kæmper for et politisk mål, som vi ikke engang er enige i?

Billington: Lad mig spørge dig om noget mere historisk. Når du tænker på Netanyahus forhold til Smotrich og Ben Ben-Gvir, så ved du sikkert, at Netanyahus far var Yabotinskys næstkommanderende, og Yabotinsky blev selv af Israels grundlæggere anerkendt som en Hitler-figur.

Prof. Sachs: Sådan vil jeg ikke sige det. Men jeg ville sige en slags terroristfigur og en ekstrem hardliner. Men jeg tror, pointen er, at det er en meget hård fraktion, som aldrig har været i stand til at se den virkelige menneskelige side af det, der sker i denne meget lille del af verden, hvor der er millioner af mennesker, som ikke ønsker at blive regeret af en jødisk stat, fordi de er palæstinensiske arabere. Det er ganske enkelt.

Billington: Et andet emne. Jeg har lige haft et interview med doktor Mahathir bin Mohamad, som jeg tidligere har interviewet, og min afdøde kone Gail lavede også et interview med ham helt tilbage i 1999, og jeg interviewede ham i 2014. Dette er et ekstraordinært interview. Han er 99 år gammel nu, men i fremragende form. Han er knivskarp. Han sagde, at en af de grundlæggende årsager til den nuværende fare for global krig er FN's fiasko, primært på grund af USA's vetoet, som de bruger igen og igen for at forhindre ethvert forsøg på at bremse Israels folkemord. Hans citat var: »Jeg synes, at denne konfrontation mellem øst og vest skal stoppe. Vi bør ikke dele verden i to, og vi bør have et brugbart FN, som ikke har vetoet.« Man er nødt til at reformere det dramatisk, sagde han, eller også skal der oprettes en helt ny institution. Jeg ved, at du har været involveret i bestræbelserne på at reformere FN i lang, lang tid. Især så jeg for nylig, at du deltog i noget, der hedder Summit For the Future.

Prof. Sachs: Ja

Billington: For bare et par uger siden i FN, hvis formål blandt andet var at tage fat på spørgsmålet om en reform af FN. Er der sket nogen fremskridt i den forbindelse? Ser du en vej frem for noget af dette?

Prof. Sachs: Det er nemt at være kynisk over for FN, fordi det ikke stopper krige. Og det er dens hovedformål. Det har ikke løst krigen i Ukraine. Den har ikke løst Israel-Palæstina-krisen og heller ikke mange andre krige. Og folk siger: »Det er en snakkeklub, og den fungerer ikke.« Og det er sandt.

Men jeg har et noget andet synspunkt, nemlig at vi har haft krige i hele menneskehedens historie, og det er kun i et århundrede, at vi har forsøgt at få en international institution, der kunne forhindre eller stoppe krige. Det første forsøg var Folkeforbundet, som blev etableret efter Første Verdenskrig, og det lukkede sin virksomhed efter Anden Verdenskrig, fordi det havde slået fejl. FN er det andet

forsøg, og FN fylder 80 år næste år. Det blev etableret i 1945, og det fungerer ikke særlig godt. Jeg har brugt det meste af min tid og det meste af mit professionelle liv på at forsøge at hjælpe FN, fordi jeg tror på det, og jeg mener, at det stadig er et barn set ud fra menneskehedens historie. Vi er kun 80 år inde i dette forsøg på at få et internationalt system, et globalt system, til at fungere. Og hvorfor fungerer det ikke? Hovedproblemet er stormagterne. Der er kun nogle få stormagter i verden. På overfladen er det meningen, at FN skal være en gruppe af ligeværdige, suveræne lande. Og på en måde er det sandt i FN's Generalforsamling med 193 stater, der hver har én stemme.

Men som du påpeger, er det faktisk i FN's Sikkerhedsråd, som er det sted, hvor spørgsmål om krig og fred bliver behandlet, drøftet og taget stilling til. Fem lande, USA, Kina, Rusland, Frankrig og Storbritannien, påtog sig af historiske grunde – i slutningen af anden verdenskrig, da FN var ved at blive oprettet – at give sig selv vetoret i denne nye oprettelse, i charteret. De gav faktisk ikke kun sig selv vetoret i FN's Sikkerhedsråd, men endda vetoret over ændringer af selve FN's charter! Så det er en slags Catch 22. Hvordan reformerer man FN mod stormagternes misbrug, hvis stormagterne hver for sig kan nedlægge veto mod enhver ændring af charteret? Vi sidder lidt fast i det lige nu.

Mit argument er, at vetosystemet, hvor hvert af de såkaldte P5-medlemmer, eller de fem permanente medlemmer, kan stoppe FN's arbejde med et individuelt veto, som USA har gjort i sagen om Israel og Palæstina for nylig, faktisk ved en række lejligheder, ikke tjener USA's eller nogen af stormagternes reelle interesser, fordi krigene er ved at blive ekstremt farlige. Vi bevæger os faktisk tættere og tættere på atomkrig, fordi det er en stormagts-konfrontation, og den optrappes for øjnene af os.

Det er meget skræmmende. Så jeg prøver at argumentere gennem fornuft, beviser og logik for, at det er i selv stormagternes

interesse at få dette system til at fungere, før vi alle sprænger os selv i luften, eller de sprænger os alle i luften, for at sige det lidt mere præcist, for vi bliver ikke engang spurgt om vores mening om det her. Hvis vi blev spurgt, ville vi sige: »Spræng os ikke i luften, hold jer væk fra atomkrig.«

Men vi har brug for en ret dybtgående forandring. Og hvis det skal fungere, løser det ikke problemet at opfinde en ny struktur. Hvis USA siger: »Jamen, jeg er ikke en del af det« eller »Jeg vil ikke overholde reglerne« og så videre, så løser det ikke nogen af de problemer, vi står over for lige nu, at opfinde en ny.

Det, vi har brug for, er en ændret tankegang. Vi har brug for en anden tilgang. Vi har brug for en anden idé. Vi har brug for ideen om kollektiv sikkerhed. Vi har brug for ideen om, at vi er fanget i dette sammen. Vi er alle på denne planet. Vi er alle ekstremt sårbare over for denne optrapning af krig, og vi er nødt til at ræsonnere os igennem det, før vi bliver sprængt i luften. Og det, tror jeg, er hovedpointen i alt dette. Indtil videre køber USA den ikke. USA's tilgang, og det er et dybt problem, for hvis vi ser bort fra de umiddelbare spørgsmål om Israel og Palæstina, er der et dybere problem, som er, at USA har forsøgt at styre verden i årtier, herunder hvordan de agerer i Mellemøsten.

Men det er det, der har fået os ind i krigen i Ukraine. Det er det, der har fået os ind i utallige krige, i Vietnam, i Afghanistan, i Irak, i Syrien, i Libyen, i Ukraine og mange andre, som jeg kunne nævne. Og det er krige, som den amerikanske sikkerhedsstat har valgt, fordi den amerikanske sikkerhedsstat – der i øvrigt startede i 1945, men især i hyperfart fra 1991 – sagde: »Vi styrer verden, og ingen kan fortælle os, hvad vi skal gøre.« Det er selvfølgelig absurd på ét plan, men det er også tragisk på et andet plan. Det er en fuldstændig vrangforestilling. USA udgør 4,1 % af verdens befolkning. Hvordan skulle vi kunne styre verden? Vi er ét land ud af 193. Hvordan skulle vi kunne styre verden? Men det

har været den amerikanske holdning og den amerikanske deep state. Den amerikanske sikkerhedsstat ser FN som: »Okay, nogle gange kan det være nyttigt, men nogle gange er det en plage, fordi det prøver at fortælle os, hvad vi skal gøre.« USA ser faktisk på FN med stor foragt det meste af tiden. »Lad være med at fortælle os det. Vi behøver ikke engang at ratificere traktater, som resten af verden har skrevet under på,« og så videre. Det er en meget farlig måde at tænke på.

Og den er i stigende grad ude af trit med virkeligheden, for det, som USA's dybe stat eller sikkerhedsstat ikke har bemærket, er, at Kina har indhentet os, og at andre lande er ved at indhente os. USA er ikke så dominerende på noget område – hverken teknologisk, økonomisk eller militært – at de kan hævde, at de er den eneste supermagt, og at de kan gøre, hvad de vil. Så, Mike, min pointe er, at vi er nødt til at tænke dette bedre igennem og så forstå, at det skal ændres.

Der er mange forslag. For eksempel at disse fem lande kunne have vetoet, men at den kunne tilsidesættes. Der er 15 lande i Sikkerhedsrådet, fem permanente og ti roterende. Man kunne forestille sig, at hvis et af de fem lande nedlægger veto, så kunne 11 eller 12 medlemmer af Sikkerhedsrådet tilsidesætte vetoet og sige: »Ja, I nedlagde veto. Men ligesom et præsidentielt veto i den amerikanske forfatning kan tilsidesættes af et superflertal i Repræsentanternes Hus og Senatet. Det samme kunne være tilfældet i Sikkerhedsrådet. Det ville være helt rimeligt. Hvad skete der for eksempel, da der skulle stemmes om at give Palæstina status som stat, hvilket ville være et afgørende skridt for at afslutte denne krig? Selvfølgelig protesterede Israel. Det sidder ikke i Sikkerhedsrådet. Så det havde faktisk ikke noget at skulle have sagt i henhold til international lov. Men USA sagde i Sikkerhedsrådet, at vi vil nedlægge veto på vegne af Israel.

Det er et patetisk eksempel på amerikansk udenrigspolitik, for vi siger, at vi går ind for en palæstinensisk stat. Men når det så kommer til afstemning, siger vi: »Israel, hvad vil du

have? Åh, du vil have os til at stemme det ned? Okay, vi stemmer det ned.« Og vi nedlagde veto. Og det blev ikke tilsidesat. Der var 12 stemmer for en palæstinensisk stat. Der var én stemme imod, USA, og der var to, der undlod at stemme, fordi USA's allierede ikke ønskede at gå imod USA, men de ønskede heller ikke at stemme imod Palæstina. Sikke noget rod. Vi stoppede freden. Der kunne være fred i Mellemøsten, men vi stoppede den.

Det er i den forstand, at FN ikke fungerer lige nu. Langt størstedelen af menneskeheden er ikke USA. Langt størstedelen af menneskeheden ønsker ikke, at USA skal lede. De ønsker, at verden skal fungere i henhold til FN's charter og international lov, uden at ét land kan nedlægge veto mod verdens vilje. Så der er brug for reformer. Men der er den Catch 22, at USA kan blive ved med at sige nej. Og jeg tror, at jeg som amerikaner prøver at sige til andre amerikanere, at det ikke er i vores interesse, at denne idé om at »gøre det alene« ikke gør os mere sikre. Den gør os meget mindre sikre. Og jeg prøver at sige til den amerikanske regering, at al jeres udenrigspolitik gennem alle disse årtier ikke virker.

Der er mistillid til USA over hele verden. USA betragtes som en fare over hele verden lige nu. Det er en forfærdelig situation at befinde sig i. De såkaldte gevinster ved al denne magt – hvor er de? Vi har brugt måske 7 billioner dollars på disse spildte, ubrugelige krige, som ikke har givet nogen resultater, og som har øget den amerikanske statsgæld fra en tredjedel af vores nationalindkomst til 100 % af vores nationalindkomst på bare 25 år. Vi er mindre sikre nu, end vi var før i tiden. Vi har konkurrenter, der kan kæmpe mod os på slagmarken og udnytte os til deres fordel. Hele ideen med amerikansk udenrigspolitik skal gentænkes. Vi burde henvende os til Sikkerhedsrådet for at få kollektiv sikkerhed. Men det gør vi ikke lige nu.

Biden-administrationen har efter min mening været forfærdelig. Det har været en af de værste regeringer, hvad angår

amerikansk udenrigspolitik. Det siger i øvrigt en hel del, for de har alle været dårlige i årtier. Ideen om USA's dominans og om at være den eneste supermagt har været ret konsekvent gennem Clinton, Bush Jr. og Obama, Trump og Biden. Det har været en deep state-udenrigspolitik, ikke noget, der står mellem demokrater og republikanere. Vi har brug for en fuldstændig ændring af synspunktet, for det, vi gør lige nu, fungerer bare ikke.

Billington: Dr. Mahathir pegede på ideen om alliancefrihed som det, der svarer til at sige, at vi ikke kan have det her øst mod vest. I...

Prof. Sachs: Det er i øvrigt en fascinerende pointe, hvis jeg lige må indskyde en pointe. Alt, hvad Ukraine behøvede at gøre og burde have gjort for at være i sikkerhed, er at sige: »Vi er neutrale.«

Billington: Aftalen fra marts 2022.

Prof. Sachs: Præcis. De havde en regering, der ønskede neutralitet i 2014. Viktor Janukovitj var præsident, og USA hjalp med at vælte ham, netop fordi den amerikanske deep state ikke kan tåle neutralitet. De siger: »Åh, hvis du er neutral, er du imod os.« Men neutralitet betyder egentlig bare »lad os være i fred«. Det betyder ikke, at vi er imod nogen. Det betyder, at vi ønsker at have anstændige relationer til alle sider. Og hvis Ukraine i dag, bare i dag, ville sige »Vi er neutrale, vi vil ikke have NATO«, ville Rusland stoppe krigen.

Billington: Jeg tror, du har ret. Den anden ting, Mahathir sagde, var – jeg bragte det på bane, men han svarede – han sagde, at det virkelig er det, BRIKS forsøger at gøre. FN har ikke formået at skabe en alliancefri situation, så det er det, BRIKS forsøger at gøre, at skabe en slags alliancefri proces i verden. Mener du det?

Prof. Sachs: Det, der i bund og grund sker, er, at USA har sine allierede. Og disse allierede forbliver i det store hele

ret tæt knyttet til USA. Hvem er de? Det er USA, Canada, Storbritannien, Den Europæiske Union, Japan, Korea, Australien og New Zealand. Det er stort set, hvad USA kalder sine venner og allierede. Der er også steder, som ikke står på listen, hvor USA har militærbaser. Og det plejer at skræmme livet af værtslandet. De baser kom der af en eller anden historisk grund, men nu er de baser, hvor det amerikanske militær og ofte CIA opererer, og regeringerne i værtslandet er ofte bange: »Hvis vi kommer på tværs af USA, vil de vælte vores regering«, og det sker ret ofte. Så USA har sine allierede. Hvis man lægger befolkningen i USA og dets allierede sammen, er der omkring 450 millioner mennesker i Europa. USA har omkring 340 millioner mennesker. Så det er omkring 790 millioner mennesker. Storbritannien yderligere 60. Så det er 850. Japan har omkring 100 millioner, Sydkorea 50 millioner. Så en milliard. Hvis man runder det op, er USA og dets allierede måske omkring 1,2 milliarder mennesker. Der er 8 milliarder mennesker i verden lige nu. Så det er lidt mere end en ottendedel af verdens befolkning. Kina og Indien har tilsammen 2,8 milliarder mennesker. Så der er allerede tale om næsten 40 % af verdens befolkning. Bare de to. Og de er med i BRIKS. Du tilføjer Rusland, du tilføjer de andre lande, der for nylig er kommet med – Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika var de oprindelige fem, og nu er der Egypten og Etiopien, Iran og Emiraterne, så vi er ni. Saudi-Arabien er lidt i tvivl. Jeg er ikke sikker på, om de er med eller ej. Og så er der en lang, lang liste af wannabes. Tyrkiet har ansøgt om at blive en del af BRIKS, hvilket er virkelig interessant, fordi Tyrkiet er et NATO-land. Men Tyrkiet er blevet afvist i så lang tid og behandlet så dårligt af Europa. De siger: »Okay, vi går med i BRIKS.« Så der er en lang venteliste. Jeg mener, at BRIKS i bund og grund repræsenterer det, du sagde. Det er den verden, som »ikke er USA og dets militære allierede«. Så det er det meste af verden. Og USA bliver ved med at sige: »Vi leder verden.« Men se på, hvem der følger USA i denne parade. Det er måske en ottendedel af verdens befolkning, og det er en frygtelig fejlregning. USA tænkte:

»Okay, vi indfører sanktioner mod Rusland, og så knuser vi den russiske økonomi.« Hvad skete der så? Det meste af verden sagde: »Nej tak. Vi vil vedvarende handle med Rusland. Det her er ikke vores krig. Det er jeres krig. Vi er ikke interesserede.«

Så ideen om, at USA leder verden, er virkelig forældet. Den har aldrig været rigtig. Det har altid været en vrangforestilling. Men den er helt forældet lige nu. Og det, BRIKS repræsenterer i sig selv, bare med de ni eller de ti, afhængigt af om Saudi-Arabien er med eller ej, er omkring 46% af verdens befolkning. Det er ca. 36% af verdens BNP, sammenlignet med f.eks. G7-landene USA, Canada, Frankrig, Tyskland, Italien, Storbritannien og Japan, som udgør 29% af verdens BNP. Så BRIKS er en stor gruppe. Det er næsten halvdelen af verdens befolkning. Der er en lang venteliste for at komme med lige nu for andre lande. Det er dybest set de lande, som ikke er USA's militære allierede. Og jeg må sige, at selv NATO-medlemmerne kigger sig omkring lige nu og siger: »Er vi virkelig, virkelig med i dette for amerikansk overherredømme? Er vi virkelig ude efter amerikansk dominans? Er det derfor, vi vil have disse krige? Og er det derfor, vi har krigen i Ukraine?« USA ønsker at have militærbaser ved Ruslands grænse. Rusland sagde nej. Det udviklede sig til sidst til en krig, ikke overraskende. Og indtil videre har de andre NATO-lande stort set sagt ja. »Ja, USA har ret, Rusland tager fejl.« Men bag kulisserne siger de faktisk, at det her er grimt.

Billington: Ungarn sagde i dag, selv før scenerne, at vi aldrig vil tillade, at Ukraine bliver en del af NATO.

Prof. Sachs: Ja, Ungarn og Slovakiet og Kroatiens præsident, og vinderne af alle de seneste valg i Europa er i øvrigt partier, såkaldt højre eller såkaldt venstre – det er ikke engang klart, hvad disse etiketter betyder længere – men imod krigen og anti-NATO, fordi de ikke ønsker at udkæmpe verdenskrige for USA's overherredømme, ligesom USA ikke bør

udkæmpe krige for Israels ejerskab af besatte områder. Disse krige giver ingen mening.

Billington: Apropos Rusland, så blev jeg ret slået af din beskrivelse, da du lavede dette interview med Tucker Carlson, af dette helt utrolige øjeblik, hvor du sad i Kreml over for Boris Jeltsin, da han kom ind og annoncerede afslutningen på Sovjetunionen. Men det mest interessante var, at du sagde, at han derefter spurgte dig: »Hvad vil USA's svar være?« Og du svarede, at du på det tidspunkt troede fuldt og fast på, at USA ville sige: »Godt, vi vil hjælpe jer på alle mulige måder med at blive et normalt land«, som var det udtryk, Jeltsin brugte om det, han ønskede, at Rusland skulle være. Og selvfølgelig fik du ikke det svar i Washington. Hvad skete der, da du kom til USA med det forslag?

Prof. Sachs: Historien er kort fortalt, at jeg gennem mange krumspring blev rådgiver for Polen i 1989, da Polen var i gang med overgangen fra det sovjetiske system til demokrati og markedsøkonomi. Jeg arbejdede både med regeringen, som var den sidste af de kommunistiske regeringer, og med den nye postkommunistiske regering efter valget den 4. juni 1989. Jeg havde en meget central rolle. Jeg var lidt af et barn, men jeg havde ideer, som var nyttige for dem. En af ideerne var f.eks. at eftergive en stor del af Polens gæld, som var opstået under den kolde krig, så Polen kunne få en ny start. Og jeg havde en anden idé om at hjælpe dem med at stabilisere deres valuta for at undgå en høj inflation. Jeg havde en idé om at oprette en særlig fond til at stabilisere den polske valuta, og da jeg præsenterede den for den amerikanske regering i 1989, blev den accepteret inden for otte timer. Jeg sagde, at Polen har brug for 1 milliard dollars, og jeg præsenterede sagen for den nationale sikkerhedsrådgiver, general Scowcroft, en morgen i september 1989. Og sidst på dagen sagde Det Hvide Hus: »Okay, fortæl dine venner, at de har en stabiliseringsfond på 1 milliard dollars.« Så blev Polen stabiliseret, og det blev hurtigt integreret i de vesteuropæiske økonomier. Det var helt

sikkert en vanskelig periode. Det var en tumultarisk tid. Men Polen begyndte at få økonomisk vækst og stabilitet, og det fik vestlig økonomisk hjælp, og det fik eftergivet en stor del af sin gæld.

Gorbatjovs økonomiske rådgiver fulgte med, da han tog til Polen. »Hvad sker der her?« Og så kontaktede han mig og sagde: »Vi vil gerne gøre det samme, hvad synes du om vestlig hjælp til os?« Jeg sagde: »Selvfølgelig, selvfølgelig får vi vestlig hjælp. Gorbatjov er en fredens mand. Han taler om et fælles europæisk hjem. Det er en drøm, som USA har håbet på i årtier. Selvfølgelig vil der være hjælp til Gorbatjov.« Så jeg arbejdede sammen med et lille hold på MIT og Harvard i foråret 1991 om at lave et forslag til en plan for hjælp til Gorbatjovs reformer. Lederen af det, som var den, der var tættest på Det Hvide Hus, på George H.W. Bush, tog planen, som var en meget god og fornuftig plan, med til Det Hvide Hus i foråret 1991. Den blev blankt afvist. »Vi kommer aldrig til at hjælpe Sovjetunionen.« Fuldstændig afvisning. Gorbatjov vendte tomhændet tilbage fra G7-topmødet i 1991, og han blev bortført i et kupforsøg. Og det var stort set enden på hans magt. Og inden for et par måneder var det slut med selve Sovjetunionen.

Prof. Sachs: Det var altså i august. I september var Jeltsin nu den fremtrædende politiker i Rusland, ikke i Sovjetunionen. Hans økonomiske rådgiver ringede til mig og sagde: »Okay, Jeff, kom til Moskva og hjælp os.« Og jeg sagde ja. Så jeg tog til Moskva, og Boris Jeltsin var allerede præsident i Rusland, men Sovjetunionen eksisterede stadig. Og han sagde: »Vi vil gerne være normale. Vi vil bare gerne samarbejde. Vi vil gøre en ende på det kommunistiske system. Vi vil bare være et normalt land med en normal udenrigspolitik« og så videre. Jeg sagde: »Fantastisk, det er utroligt. Vi lever i historiens drømmeverden. Det er ikke engang Sovjetunionen, der kan gøre indsigelse.« Så det skete, at vi i december, midt i december 1991, havde et møde i Kreml, og jeg var leder af delegationen, en lille delegation af vestlige økonomer. Og Jeltsin og hans

økonomiske team skulle mødes med os. Vi sad i et rum i Kreml. Det var under den kolde krig. Det var 45 år siden. Det var dødsfjenden. Og her er jeg, jeg må bare sige, at det var i 1991, så jeg var 37 år gammel. Der står jeg, og Jeltsin kommer gennem dette kæmpe rum i Kreml, og han sætter sig ned ansigt til ansigt og siger bogstaveligt talt med et stort smil på læben: »Mine herrer [for vi var alle mænd], jeg vil gerne fortælle jer, at Sovjetunionen er forbi.« Og at høre dette med egne ører i Kreml. Det var selvfølgelig gennem en tolk, bare for at gøre det klart. Og han pegede på døren bagved, hvor han lige var kommet ud, og sagde: »Ved I, hvem der er i det rum?« Det vidste vi selvfølgelig ikke. Og han sagde: »Lederne af det sovjetiske militær, og de er lige blevet enige om at opløse Sovjetunionen.« Så jeg hørte det med mine egne ører. Det øjeblik, i realtid. Så havde vi et møde på omkring en time, og Jeltsin var helt perfekt. Han sagde: »Vi vil have fred. »Vi ønsker fred. Vi ønsker at afslutte hele denne æra. Vi vil have en normal økonomi. Vi vil have normale relationer med alle. Vi vil have fred med USA.« Så vendte de sig mod mig. Jeg var leder af delegationen, og du ved, at jeg svæver på dette tidspunkt, fordi det er afslutningen på den kolde krig, og du sidder der og ser det i realtid. Og jeg sagde: »Hr. præsident, dette er den mest vidunderlige nyhed. Dette er chancen for fred i vores æra. Vi vil hjælpe dig. Vi er her for at hjælpe dig, hr. præsident. Og jeg er fast besluttet på at tage hjem, tilbage til mit land, til USA, for at viderebringe dit budskab og dine ord om, at Rusland ønsker fred. Rusland ønsker et normalt forhold.« Rusland havde brug for økonomisk hjælp, fordi det er en reel krise lige nu økonomisk. Og jeg forsikrede ham og sagde: »Jeg kan ikke forestille mig det. Selvfølgelig er det den drøm, vi har ventet på i generationer. Muligheden for fred, muligheden for at afslutte den kolde krig.« Jeg troede virkelig på det.

Jeg fløj hjem og tog direkte til Washington og faktisk også direkte til IMF, fordi de var den koordinerende gruppe. Vicedirektøren sagde til mig – en, jeg kendte: »Nej, det

kommer ikke til at ske.« »Hvad mener du med nej?« Og han stod der med et koldt ansigt. Han var en budbringer, der forklarede: »Nej, det kommer ikke til at ske.« Jeg er ret stædig. Ret optimistisk. Man kan sige, at jeg var naiv i det øjeblik, men jeg tænkte: »Du forstår det bare ikke. Den kolde krig er lige slut. Alt det, vi har arbejdet hen imod i årtier. Det er overstået. Skab fred. Giv lidt hjælp.« Og jeg var sikker på, at det ville ske. Og jeg blev ved i januar 1992. Februar 1992. Jeg tror, det var marts 1992. Jeg er ikke helt sikker. Men nogen har for nylig sendt mig båndet, hvor jeg optrådte i MacNeil Lehrer News Hour, på nationalt tv, sammen med den daværende udenrigsminister, Lawrence Eagleburger. Vi var på sammen, og jeg fremlagde sagen. »Selvfølgelig skal vi hjælpe disse mennesker. Er det din spøg? Dette er det største øjeblik for verdensfred, der findes.« Eagleburger sagde: »Nej, nej, det gør vi ikke, og så videre. Vi er nødt til at være meget forsigtige.« Jeg husker ikke præcis hans argumenter, men jeg syntes, det var utroligt frustrerende. Og i slutningen af showet slukkede lyset og kameraerne. Og han sagde meget pænt til mig: »Jeff, kan jeg give dig et lift tilbage til distriktet?« Vi var i Alexandria, Virginia, i PBS-studiet. Jeg sagde: »Ja, hr. minister.« Vi satte os ind i hans bil, og han sagde til mig: »Jeg vil gerne forklare dig noget, Jeff. Du ved, alle de argumenter, du gav. Det er interessant. Men den polske finansminister var her i sidste uge, og han sagde det samme, som du siger. Så jeg vil gerne fortælle dig, at selv om jeg er enig i det, du siger, så skal du vide, at det ikke kommer til at ske.« Jeg var lidt forvirret, for han sagde bare: »Selv om jeg er enig med dig,« og jeg sagde: »Jeg forstår ikke hvorfor.« Han sagde: »Ved du, hvilket år det er?« Jeg sagde: »Ja, det gør jeg. Det er 1992.« Han sagde: »Ved du, hvad det betyder, Jeff?« Jeg sagde: »Mener du, at det er et præsidentvalg?« Han sagde: »Ja, det kommer ikke til at ske.«

Jeg troede alligevel, at det ville ske, fordi det var nødvendigt, at vi ville hjælpe, at vi ville stabilisere, at vi ville have normale relationer. Men der var to måder, hvorpå

det ikke ville ske. Den ene var den kortsigtede politiske betydning. Den anden var meget mere alvorlig, og den forstod jeg ikke rigtig på det tidspunkt, selv ikke mange år efter. Det var netop på det tidspunkt, at [Paul] Wolfowitz og [Dick] Cheney og andre planlagde, hvad de besluttede skulle være USA's overherredømme. De ønskede ikke at hjælpe Rusland. Rusland var stadig en fjende. Rusland var en stor stat. Rusland var en udfordrer. Rusland var en trussel i deres øjne. Så det, de ønskede, var amerikansk magt, amerikansk dominans. Og det var selvfølgelig det, de satte i værk, det, vi kalder de neokonservative. Og de var der allerede i 1992 i Det Hvide Hus. Da Clinton kom til, havde jeg store forhåbninger. »Okay, måske ændrer det sig med Clinton.« Så jeg prøvede en gang til. Men lige før Clinton tiltrådte, skrev eller ringede den person, som havde rådgivet Clinton om russiske anliggender, til mig og sagde: »Jeff, jeg stopper. Jeg vil ikke være en del af administrationen, for de er heller ikke interesserede i at hjælpe.« Jeg sagde: »Nej, det kan ikke passe.« Set i bakspejlet er det fantastisk. Jeg gik ind og mødte det nye hold under Clinton. Jeg forklarede, hvor påtrængende det var at give økonomisk hjælp og at have normale relationer. Det var Strobe Talbott, som var Clintons førende Rusland-rådgiver og Clintons værelseskammerat i hans tid på Oxford. Stedfortræderen var Victoria Nuland, som blev en af de førende neokonservative i de næste 20 år. Clinton havde samme holdning. »Vi har ikke tænkt os at hjælpe. Vi vil udvide NATO.« Så det viste sig, Mike, i løbet af de næste 30 år, at USA ikke havde til hensigt at have et normalt forhold til Rusland. USA ønskede dominans. De ville have dominans gennem NATO-udvidelse. De ville have dominans ved at forlade de forskellige aftaler om kontrol med atomvåben, som Anti-Ballistic Missile Treaty eller Intermediate Nuclear Force Agreement eller Open Skies Agreement. USA sagde: »Vi gør det på vores måde. Vi gør det på vores måde. Vi har ikke brug for disse traktater. Vi har ikke brug for jer. Vi er ligeglade med jeres indvendinger mod NATO-udvidelsen. Vi respekterer jer ikke. Dybest set er det her vores show. Vi fjerner Saddam

Hussein, vi fjerner Bashar al-Assad, vi fjerner regeringen i Afghanistan, vi vælter Muammar Qaddafi, vi vælter Yanukovych. Dette er USA's show, mange tak. Det er ikke FN's charter. Det er ikke gensidig respekt. Det er ikke kollektiv sikkerhed. Det er en USA-ledet verden, det vi kalder den »regelbaserede orden«, som betyder: »Vi styrer, det er ordenen.«

Billington: Et af de vigtigste våben, de brugte i denne proces, var at gøre dollaren til et våben med disse massive sanktioner over hele verden og sekundære sanktioner, og hvad ved jeg, ud over krigene for regimeskift, når sanktionerne ikke virkede godt nok. Men som du sikkert ved, er BRIKS-mødet, som finder sted om bare to uger, ved at formulere nye politikker i denne proces om, hvordan man skal håndtere de kollapsende vestlige økonomier, og hvordan man kan køre et mere fornuftigt system. Putin brugte den 4. oktober disse ord på et møde i det russiske sikkerhedsråd – ikke i økonomigruppen, men i sikkerhedsrådet – hvilket er interessant: »Jeg foreslår, at vi diskuterer foranstaltninger til etablering af et internationalt betalingssystem – en af de største udfordringer, vi står over for.« Og igen, dette var et møde om sikkerhed, hvilket helt sikkert viser, at han ved, at krigspolitikken er drevet af det kollapsende vestlige finansielle system, og at nye systemer er påtrængende nødvendige. Som du lige har beskrevet, har du været dybt involveret i Rusland. Jeg tror, du har haft lignende relationer med Kina og andre nationer om ideer til nye systemer. Hvad forventer du af mødet i BRIKS, og hvad anbefaler du?

Prof. Sachs: Dybest set har USA, som du siger, gjort dollaren til et våben. Og det betyder, at de fleste betalinger for international handel faktisk er denomineret i dollars. De foretages i banker, der har dollarreserver. Og de bruger et clearingsystem, der hedder SWIFT, som er baseret i Belgien. USA dominerer selvfølgelig det system, fordi det er den amerikanske dollar. Fed er den ultimative udsteder af

dollaren. Og geopolitisk kontrollerer USA SWIFT-systemet. Så det, USA har gjort nu i et par årtier med lande, som de ikke kan lide – det er en voksende liste, fordi disse lande ikke kan lide, hvad USA gør – men lande som Iran, Afghanistan, Rusland, Venezuela og andre, som USA sigter mod, er at indføre finansielle sanktioner, der på forskellige måder forhindrer ikke bare USA's handel med disse lande, men ethvert land, der handler med disse lande, som USA sigter mod gennem dette dollarbaserede handelssystem. Så hvis et land vil – lad os sige, at et kinesisk firma vil importere noget fra Rusland – ville man sige, at de er ligeglade med USA's sanktioner. Men det er ikke så enkelt, for når det kinesiske firma vil foretage en betaling, vil det normalt gøre det gennem sin egen bank, som så har et tilsvarende forhold til f.eks. en russisk bank, og betalingen vil blive foretaget. Men den kinesiske bank er typisk en stor bank inden for international handel, og den ville også bruge dollars, selv om det pågældende køb af den russiske vare var denomineret i rubler eller renminbi. Den kinesiske bank ville også være involveret i dollarbaseret handel, for det er sådan, det meste handel foregår. Og så ville USA sige: »Ah, du handler med Rusland,« og banken ville sige: »Ja, men ikke om dig.« »Det er ligegyldigt. Du overtræder vores sanktioner. Så vi afskærer dig ikke kun fra at handle med Rusland, men fra alt, hvad du foretager dig i det internationale system.« Det er de sekundære sanktioner, du taler om. Så det, der sker, er, at selv om lande ikke er enige i de amerikanske sanktioner, selv om de ønsker at holde sig ude af det her, så kan de ikke handle med Rusland lige nu, fordi de banker, som de ville bruge til at foretage betalinger, er sårbare over for de amerikanske sanktioner.

Jeg var for nylig i Mongoliet, som er et land, der ligger mellem Rusland og Kina. Og en stor del af den økonomiske handel foregår naturligvis med Rusland. De kan ikke handle på normal vis lige nu, ikke fordi de ikke vil. Selvfølgelig vil de gerne. De er endda nødt til det. Ikke fordi der ikke er ting at sælge og ting at købe, men fordi bankerne er bange for

at have transaktioner med russiske modparter, fordi USA vil sanktionere bankerne, ikke på disse transaktioner, men på Mongoliets transaktioner med Europa, med USA, med ethvert sted, der bruger SWIFT-kontoen, hvilket er det meste af verdenshandlen.

Så hvad skal Rusland gøre? Hvad skal lande gøre, som ikke ønsker at være sårbare over for amerikanske sanktioner, som i øvrigt er ulovlige i henhold til international lov, fordi man ikke har lov til at gøre dette – USA har ikke lov til i henhold til international lov at fortælle Mongoliet, at de ikke må handle med Rusland. Man kan have sanktioner, men de skal vedtages af FN's Sikkerhedsråd. Det er de eneste lovlige sanktioner. Hvert år stemmer FN's generalforsamling for at sige, at »intet land ensidigt kan fortælle andre lande, hvordan de skal have deres tredjepartshandel«. Det er ulovligt. Men USA gør det alligevel, fordi de er ligeglade med international lov, de er ligeglade med USA's magt. Så hvis lande vil have handel og ikke være underlagt dette ulovlige system, som USA påtvinger de lande, de ikke kan lide, skal de have betalinger, der ikke er i dollar. Det lyder nemt. Og det er nemt i én forstand. Så lad være med at handle i dollars, handel i rubler, handel i renminbi, handel i rupees.

Men problemet er, at man også er nødt til at have banker eller institutioner, som ikke også laver normale dollarforretninger, hvilket de fleste af verdens banker gør, fordi de bliver sårbare over for USA, hvis de omgår USA's ulovlige sanktioner med en del af deres forretning, som ikke er i dollar. Så det korte af det lange, Mike, er, at der er brug for en række banker eller andre relaterede institutioner, som bare ikke har nogen dollarforretning. Det kan være særlige organer, der etableres bare for at sige: »Nej, vi kan ikke lide jeres sanktioner. De er ikke lovlige. Og I kan ikke røre denne institution, fordi den ikke har noget med jeres SWIFT-system at gøre. Så hvordan vil I straffe den?« Jeg tror, at det er den retning, de er på vej i, fordi de faktisk ikke ønsker, at

ét land, eller endda ét land og dets NATO-allierede, skal bestemme, hvordan de handler med andre lande. Hvis USA siger, at det og det land opfører sig dårligt, så tag det med til FN, gå til FN's Sikkerhedsråd og se, hvor langt du kommer. Hvis du vinder en enstemmig afstemning, kan du indføre sanktioner, for FN-sanktioner er helt tilladte. Sikkerhedsrådet har den magt, men du har ikke magt til at gøre det alene.

Billington: Så du er optimistisk med hensyn til, at BRIKS vil komme med en løsning på dette?

Prof. Sachs: Det vil de. Ja, det gør de. For det er ikke et enormt kompliceret teknisk problem. Det er ikke en magisk teknologi, som kun USA har. Nu er der ingen anden måde at handle på end gennem SWIFT. SWIFT-systemet er faktisk lidt forældet i den digitale tidsalder. Den måde, SWIFT foretager clearinger på, er stort set forældet, måske 10 eller 20 år. Og så er der alle mulige tekniske løsninger, som BRIKS kan gøre. Og min opfattelse er, at de vil gøre det, fordi de er nødt til det. De ønsker ikke at leve i et system, hvor USA er i stand til at knuse deres økonomi efter forgodtbefindende. Det virkede ikke med Rusland, fordi Rusland har en meget omsættelig eksport, hovedsageligt olie, som de vedvarende kan handle med, og en stor del af verden vil have deres olie. Og derfor virkede sanktionerne ikke til at knuse deres økonomi. Men da lignende omfattende sanktioner blev indført mod Venezuela for at forsøge at vælte Nicolas Maduros regering tilbage i 2017, især i 2018, knuste det den venezuelanske økonomi, ikke fordi de ikke kunne sende olie, men fordi de ikke kunne få reservedele til at holde olieproduktionen i gang. Og så kollapsede Venezuelas olieproduktion med de amerikanske sanktioner, og den venezuelanske økonomi led et katastrofalt fald. Interessant nok førte det i øvrigt ikke til, at regeringen blev væltet, for sanktionerne har ikke den politiske effekt, som USA drømmer om, at de har. De har bare den grimme effekt, at de forarmer folk og får børn til at dø, fordi de ikke kan få sundhedspleje, fordi hospitalerne ikke

har basale antibiotika og basale materialer på lager. Så de skaber en masse lidelse. De opnår ikke USA's politiske mål. Så det er våben, der rammer helt ved siden af, men som gør enorm skade. De er helt klart ulovlige, men et land som Venezuela kunne ikke komme uden om dem. Rusland var i stand til at omgå dem.

Billington: Ja, det er rigtigt. Jeg vil tage et filosofisk spørgsmål op. I juli offentliggjorde du et forslag til ti principper for evig fred i det 21. århundrede. De begyndte med de fem principper for fredelig sameksistens, som Kina havde foreslået, og som blev vedtaget af den asiatisk-afrikanske konference i Bandung i 1955. De foreslog fem yderligere principper, som bl.a. krævede afskaffelse af oversøiske militærbaser og afslutning af de regimeskiftekrige, vi har diskuteret, tilbageholdenhed med atomvåben og generel nedrustning, tilbageholdenhed med sikkerhedspolitik og reform af FN. Helga Zepp-LaRouche udsendte også, hvad hun kaldte Ti principper for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur. Og selv om jeg tror, at hun generelt ville være enig i vigtigheden af dine foreslåede principper, mente hun, at den underliggende årsag til den globale krise, vi står over for i dag, er det moralske og kulturelle forfald i størstedelen af befolkningerne i den vestlige verden, som du selv antydede på en måde.

Prof. Sachs: Ja

Billington: Helga beskæftigede sig med den økonomiske udvikling i alle nationer, herunder uddannelse og sundhedspleje for alle mennesker. Men endnu vigtigere var det, at hun tilføjede en filosofisk pointe. Flere faktisk, men især det 10. princip, som jeg vil læse op: »Den grundlæggende antagelse for det nye paradigme er, at mennesket grundlæggende er godt og i stand til uendeligt at perfektionere sit sinds kreativitet og sin sjæls skønhed og være den mest avancerede geologiske kraft i universet, hvilket beviser, at sindets lovmæssighed og det fysiske univers er i overensstemmelse og

samhørighed, og at alt ondt er resultatet af en manglende udvikling og derfor kan overvindes.« Så det er hendes 10. princip. Det er noget, som de fleste mennesker kun kan acceptere efter dyb refleksion. Det er ikke indlysende. Men, sagde hun, det er faktisk en rød tråd i alle verdens store religioner, og det er nødvendigt, hvis befolkningerne skal løftes op på et højere niveau af menneskelig kreativitet, hvilket er nødvendigt, hvis der skal findes en virkelig global løsning. Så hvad er dine overvejelser om dette?

Prof. Sachs: Det er næsten et citat af Mencius, som var den førende discipel af Konfucius, selv om han var to generationer væk, men den store geniale tænker, som fulgte efter Konfucius. Han sagde: »Den menneskelige natur er god.« Det var hans argument. Men han havde en pointe. Og jeg tror, det minder meget om det, vi lige har hørt. Han sagde: »Menneskets natur er god, men det betyder ikke, at alle mennesker er gode. Godheden skal dyrkes.« Og han sagde: »Mennesker er som spirer. Frøet har potentiale til at blive en sund plante, men det skal plejes for at udvikle sig på den rigtige måde.« Så at mennesker er gode, betyder ikke, at de automatisk er gode, eller at alle mennesker er gode, men at de har potentiale til at blive gode. Aristoteles havde en lignende pointe. Aristoteles sagde også, at mennesker har potentiale til at være gode og faktisk har en menneskelig natur, der sigter mod det gode. Hans idé var, at vi skal bruge vores hoveder. Vi skal være rationelle. Lære at tænke rationelt og træne os i ikke at lade os rive med af fjendtlige følelser eller af impulser eller instinkter, men lære at tænke. Og det kaldte han praktisk visdom. Og der er et gammelt græsk udtryk for det, der hedder phronesis, som er evnen til at bruge sin fornuft, til at vælge rigtigt, til at skabe fred, til at opføre sig som gode borgere, til at være venner.

Og ligesom Konfucius, Mencius og Aristoteles sagde, så har vi potentialet, men det er ikke garanteret. Der er tydeligvis mange dårlige mennesker, men vi bør dyrke det gode. Så ideen

med en etik er – og jeg tror, det er præcis den udtalelse, du læste – det er ikke at sige, at verden er perfekt og vidunderlig, og at mennesker er gode. Det er for at sige, at vi kan udvikle den gode side af vores menneskelige natur. Vi har dårlige tendenser. Vi har tendenser til at snyde, til at lyve, til at følge impulser, til at blive afhængige af magt eller andre ting. Men vi kan dyrke den gode side med øvelse, med mentorskab, med at læse gode bøger som Aristoteles' *Nikomacheiske Etik* eller Konfucius' *Analekter* og reflektere over, hvad de lærer os. Vi kan blive gode mennesker. Og det var selvfølgelig Konfucius' livsmission at rejse rundt fra rige til rige. Det fungerede ikke særlig godt i hans levetid at forsøge at overbevise herskerne om at være gode mennesker og regere ved hjælp af dyd i stedet for at regere ved hjælp af magt eller grådighed. Men han havde den langsigtede succes, at selv hundreder af år efter hans død opstod der en ny kejser i Han-dynastiet, som sagde, at det var den filosofi, jeg ville følge. Han fik de konfucianske lærde til at komme til sit hof og opbyggede en konfuciansk ledelsesfilosofi i Kina.

Det var allerede for 2.000 år siden, og det har stort set varet indtil i dag. Så i den forstand tror jeg, at ideen om, at vi har brug for en etik for det gode til at understøtte det, vi gør, er meget korrekt og reel. Jeg forsøgte at lave en liste over, hvordan vi kan afslutte disse nytteløse krige ved direkte handling: Stop! USA har 750 oversøiske militærbaser. Er det din spøg? Det er allerede en form for vanvid. Hvordan kan et land have 750 oversøiske militærbaser? Hvem tror de, de er? Hvad er det, vi laver? Hvorfor bruger vi hundredvis af milliarder dollars om året på det? Og derfor siger jeg: Stop det! Stop alle disse CIA-ledede regimeskifteoperationer, som har stået på i årtier, hvor man har disse hemmelige operationer for at vælte regeringer. Det virker ikke. Det destabiliserer lande. Det skaber krige og fare. Meget vigtigt er det, at USA har forladt flere aftaler om kontrol med atomvåben. Vi har dybest set knap nok en ramme for kontrol med atomvåben på nuværende tidspunkt. Og alt tyder på, at vi er på

vej tættere og tættere på atomkrig. Så jeg synes også, at det fortjener påtrængende opmærksomhed. Og så påpeger jeg i slutningen af min liste, at vi faktisk har en masse ting, vi er nødt til at gøre sammen, som vi ikke gør, hvis vi vil have velstand, hvis vi vil have sikkerhed, så er vi nødt til at samarbejde.

Og derfor bør vi også rette opmærksomheden mod win-win-idéer. Nu har Kina i øvrigt fremsat disse fem principper, og jeg tilføjer mine egne fem. Men Kinas fem principper er virkelig attraktive. De starter med gensidig respekt. De opfordrer til ikke-indblanding i andre landes indre anliggender. Det er også en grundlæggende standard i international lov. De opfordrer til win-win-samarbejde. Med andre ord er det kloge konfucianske ideer om, hvordan man kommer overens. Og jeg håber praktisk talt, at landene i FN i betragtning af alle disse krige og katastrofer faktisk vil stemme for en liste som denne i en ikke alt for fjern fremtid. Med andre ord, at man ikke bare reflekterer over det som en kronik eller en tanke, men at man faktisk sammensætter et sæt principper, som i det mindste kan vise verden, at dette er en standard for god opførsel, for statskunst. Det er sådan, vi mener, at lande bør handle, så vi ikke sprænger os selv i stumper og stykker. Jeg tror, det vil gøre en forskel, for selv om ikke alle opfører sig i overensstemmelse med de fastlagte principper, hjælper det folk til at forstå, hvad der er muligt. Jeg håber, at generalforsamlingen vil gøre det på en meget praktisk måde. I det mindste. Jeg prøver at skubbe til pointen, foreslå pointen til regeringerne lige nu.

Billington: Vi afholder en særlig begivenhed den 26. oktober på Manhattan. Hvis du er tilbage i New York, vil jeg opfordre dig til at deltage. Vi får en stor sal. Vi vil forsøge at lave en slags chok-effekt-konference med tusind eller flere mennesker. Det bliver med førende talere af den slags, som vi har haft på vores ugentlige møder i Den Internationale Fredskoalition. Men vi vil også afholde en klassisk koncert

med klassisk musik, inklusive spirituals.

Prof. Sachs: Det lyder fantastisk.

Billington: Musikere som Marian Anderson og andre viste, at Spirituals er mere end folkesange eller noget. De er klassiske af natur. De kommer fra hjertet og sindet. Ideen her er at insistere på, at et højere kulturelt niveau, og især klassisk musik, er afgørende, hvis folk skal ændre den måde, de tænker på. Og du sagde før, at vi er nødt til at få folk til at tænke på en anden måde, og det er hensigten med denne begivenhed.

Prof. Sachs: Jeg er stadig i Europa og rejser, så jeg går glip af det. Men det lyder som en storslået begivenhed. Ja, jeg så forresten i 2017, 2018, da G20 var vært for Tyskland i Hamborg. Angela Merkel opfordrede til en koncert for lederne, og jeg sad tilfældigvis blandt publikum på en balkon lige over verdenslederne fra G20. Og selvfølgelig var det sidste stykke på programmet den aften Beethovens niende med *Ode til glæden*. Du skulle have set verdensledernes ansigter, for selv de mest forhærdede – alle lyste bare op, for det er et universelt sprog. Hvis vi kunne få lidt Beethoven ind i det her, lidt *Ode til glæden*, og »Alle mennesker er brødre«: »*Ale Menschen werden Brüder*«, så virker det. Det rører ved hjertet. Så det er en god idé.

Billington: Hvilket var Beethovens hensigt. Det var det også. Det virkede. Det er derfor, vi kalder os Schiller Instituttet.

Prof. Sachs: Ja, præcis. Og den store *Schiller-ode*. Så det virker virkelig.

Billington: Desværre er det ikke det, vores universiteter lærer deres børn nu om dage. Du er stadig professor på Columbia, tror jeg. Som du ved, var der store fredsdemonstrationer på Columbia i foråret og på mange andre universiteter. Situationen er selvfølgelig blevet langt værre siden da. Og alligevel ser det ud til, at der er meget få protester på universiteterne, selv om de har åbnet op og så

videre. Repræsentant Steve Scalise sagde for et par dage siden, at Kongressen »handler for at stoppe de anti-israelske protester på universiteterne« og sagde til dem, citat: »Jeres akkreditering står på spil. I spiller ikke længere spil, ellers er I ikke længere en skole.« Og han tilføjede: »Vi bringer lovgivning på banen for vedvarende at konfrontere det, for at stå op imod det og for at vise, at vi støtter Israel.« Virker denne undertrykkelse, eller er der andre årsager til, at der ikke har været en opblomstring på universiteterne dette efterår?

Prof. Sachs: De studerende, som krævede retfærdighed for palæstinenserne, fik politiet på nakken. Sådan er det bare. Så de blev arresteret. Det skete sidste forår. Det lukker ned for en masse aktivitet. Universitetet lagde en ekstremt hård linje. Det glemte, at det er et universitet. Det glemte, at det er et fællesskab af studerende og professorer, som ikke kun er et uddannelsesfællesskab, men også et moralsk fællesskab. Det glemte alt det, fordi politiet stort set blev tilkaldt fra starten. Det var forfærdeligt. Og selvfølgelig bliver administratorer over hele landet tyranniseret og kuet af det, Kongressen gør. Ikke bare af Kongressen, men også af deres egne bestyrelser, deres egne donorer og så videre. Jeg er meget stolt af vores studerende. Jeg er meget stolt, når de demonstrerer. Jeg mener, at universiteterne også bør reagere på dette med alle mulige former for forelæsninger og workshops og diskussioner og debatter og lære om historien og bruge universitetets intellektuelle kvaliteter til at hjælpe med at uddanne. Og der er sket meget lidt af det, og det er virkelig en skuffelse.

Billington: Jeg sætter stor pris på det. Jeg tror, det vil have en meget stor effekt i hele verden.

Prof. Sachs: Det er godt at tale med dig om alle disse spørgsmål. Det er en virkelig bekymrende og meget farlig tid.

Billington: Har du nogle afsluttende tanker, som du gerne vil

sende til vores læsere og støtter?

Prof. Sachs: Jeg tror, at alle er nødt til at sige til deres respektive regeringer overalt: Skab fred. Det her er krige. Krigsteoretikeren von Clausewitz sagde, da han skrev sit hovedværk, *Om krig* i 1830'erne: »Krig er politikens fortsættelse med andre midler eller på andre måder.« Så når du ser krig, skal du tænke politik. Når man ser på krigen i Mellempøsten, er politikken der, at Israel har blokeret for en palæstinensisk stat. Og det er vejen til fred. Når man tænker på krigen i Ukraine, er politikken, at USA insisterede på, at Ukraine skulle være med i USA's militæralliance i stedet for at være et neutralt land, hvilket ville have gjort Ukraine sikkert, og hvilket vil gøre Ukraine sikkert nu, når den rette position er indtaget. Så alle disse kampe kan løses gennem fornuftig politik. Og alligevel befinder vi os i en krigsophidsende æra, og det er ekstremt vigtigt, at vores regeringer hører fra os. De lytter ikke, de spørger ikke om vores mening, men vi bør give dem vores mening. Vi ønsker fred. Vi vil have løsninger på dette. Vi ønsker frem for alt at undgå denne meget alvorlige og meget reelle trussel fra atomvåben. Så jeg vil gerne takke dig for det, du gør, og for den diskussion, vi lige har haft. Og folk overalt bør arbejde for fred.

Foto: Wikimedia Commons

Møde 71 i Den Internationale Fredskoalition 11. oktober

2024

Ikke korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen! Tak, fordi I er kommet. Dette er Den Internationale Fredskoalition; dette er vores 71. ugentlige møde i træk. Hensigten med denne diskussion er at samle folk fra alle ideologier, så mange nationer som muligt, for at forene os om ægte fred. Mit navn er Anastasia Battle; jeg vil være jeres ordstyrer i dag sammen med mine medordstyrere Dennis Small og Dennis Speed. Hvis du er med via livestream, vil jeg gerne takke dig for at være med. Hvis du er en del af en anden streamingtjeneste, vil jeg gerne takke de forskellige alternative medier, der har streamet dette møde. Det betyder, at vi har været i stand til at nå ud til omkring 100.000 mennesker; det er meget vigtigt, at vi er i stand til at gøre dette på tværs af mange forskellige sprog og lande.

Vi vil fortsætte med den proces; hvis du gerne vil streame denne video i fremtiden, må du gerne kontakte mig. Det gør vi med glæde. I sidste uge havde vi K-talk radio, som livestreamede dette fra midten af USA, hvilket er meget vigtigt, at det sker. Jeg vil gerne sende en særlig tak til dem for at gøre det i sidste uge.

Vi vil have en generel åbning af mødet med talere, som vi har planlagt, og så vil vi gå over til en diskussionsperiode. Der er sket meget i løbet af de sidste par uger med hensyn til at stoppe tredje verdenskrig. Vi har haft fremragende demonstrationer, og som I kan se, var Scott Ritter en af dem, der afholdt en af disse demonstrationer for at stoppe verdenskrigen. Han kommer i dag for at tale om det og mange andre ting. Vi er virkelig nødt til at mobilisere vores kræfter nu for at forene denne proces og stoppe den kommende krise. Så jeg vil gerne have Helga Zepp-LaRouche, som er grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den

Internationale Fredskoalition, til at indlede os med at tale.
Værsgo, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Lad mig først byde jer alle velkommen. Desværre er vi stadig i en situation, hvor de to regionale kriser hver især har potentiale til i værste fald at optrappe til en global atomkrig. Det gør vores indsats så meget desto vigtigere.

Situationen i Ukraine nærmer sig tydeligvis et beslutningspunkt. Lad mig gennemgå det kort. For et par uger siden, da premierminister Starmer besøgte Washington og talte med Biden, var det forventet, at de begge ville give tilladelse til, at Ukraine kunne bruge langtrækkende missiler til angreb dybt inde på russisk territorium, hvilket Starmer stort set allerede var gået med til. Men i sidste øjeblik undlod præsident Biden at indgå denne aftale. Efter at der er gået nogle uger, ser det virkelig ud til, at den mulige forklaring – som jeg naturligvis kun kan fremsætte hypoteser om; men det ser virkelig ud til, at præsident Putin, som var kommet med meget klare advarsler om ændringen i Ruslands atomare doktrin, sandsynligvis kunne have sendt en privat demarche til USA og til dette møde og advaret dem om, hvad konsekvenserne og den russiske reaktion ville være. Under alle omstændigheder resulterede det i, at Biden indtil i dag ikke har givet den tilladelse. Det ser ud til, at der er en fraktionskamp i Washington, hvor udenrigsministeriet og det nationale sikkerhedsråd – det vil sige Blinken og Sullivan – stadig er meget på konfrontationskurs, mens det ser ud til, at militæret, især forsvarsminister Austin og William Burns, sandsynligvis bremser tingene. For militæret – faktisk i alle lande i verden – ved, hvad en krig er; og især hvad en atomkrig er. Så det ser ud til at være det, der stadig foregår, selvom ingen ved, hvor længe det vil vare og så videre.

Men situationen på landjorden i Ukraine vil heller ikke vare længe, for russerne har gjort massive militære fremskridt. Den

ukrainske hær har tydeligvis en ufattelig mangel på soldater; rygterne om, at krigen er tabt, spreder sig overalt. Der er mange mennesker, der deserterer – soldater, der ikke kan se nogen grund til, at de bare skal tage til fronten og dø. Så situationen er meget demoraliseret. Det kan være en af grundene til, at man pludselig kan høre nye toner fra folk som Stoltenberg, der indtil for nylig var generalsekretær for NATO, og som nu er gået på pension.

Men han taler pludselig om den såkaldte »tyske model« for Ukraine. Det, de mener med det, er, at der ville være en aftale, i hvert fald indtil videre, om, at Ukraine skulle gå med til tab af territorium og dybest set tilslutte sig NATO, men i denne brudstykkeform. Men de østlige dele, som så ville forblive hos Rusland, ville ikke blive påvirket af dette NATO-medlemskab. Det er et af de forslag, som ikke vil føre til noget, fordi det ikke tager fat på hovedårsagen til, at Rusland startede den særlige militæroperation i første omgang. Med andre ord tager det sig ikke af Ruslands legitime sikkerhedsinteresser og bekymringer; nemlig ikke at have offensive våbensystemer direkte ved deres grænse. Så det er efter min mening et no-go. Krigen er tydeligvis ved at være slut; der er en fysisk grænse, som er ved at blive nået. Med vinteren på vej er det efter min mening et spørgsmål om uger, før det står helt klart.

Det forhindrer ikke NATO's nye generalsekretær Mark Rutte, som nu er i London for at mødes med Starmer, og Zelenskyj er der også lige nu; sandsynligvis vil de mødes alle sammen. Rutte sagde, at han ville advare NATO om ikke at lytte til russernes sabelraslen; at man ikke skulle tage hensyn til det. Så det er ikke afgjort, men det er meget tydeligt, at det er ved at være slut. Så er spørgsmålet Harald Kujat, den tidligere generalinspektør for det tyske Bundeswehr, sagde allerede i august sidste år, at vi er ved at nå det punkt, hvor NATO må beslutte sig for enten at tilbyde Rusland en forhandlingsløsning, som er acceptabel for Rusland – hvilket

denne nuværende tyske løsning ikke er; eller optrapning. Og det vil være på bordet.

Der vil måske blive afholdt en fredskonference, som er blevet nævnt her og der i perioden mellem de to præsidenter, eller endda når den nye amerikanske præsident er kommet til. Men igen kommer det til et punkt, hvor man enten virkelig går efter en løsning ved hjælp af diplomati eller optrapning. Hvis man tænker over det, er al denne snak om, at Baerbock siger, at vi er nødt til at ruinere Rusland, ikke bare er Rusland ikke ruineret, dets økonomi klarer sig ganske godt under omstændighederne. I stedet er det Tyskland, der er ruineret, takket være vores udenrigsminister og vores økonomiminister, som begge er fra De Grønne. Det bliver naturligvis ikke let for det samlede Vesten at acceptere, at krigen i Ukraine er tabt, efter det skammelige tab i Afghanistan for et par år siden, og nu er krigen i Ukraine tabt. Det er et yderst anspændt øjeblik.

Den anden store krise, Mellemøsten, er fortsat superfarlig. Verden venter stadig på den såkaldte israelske gengældelse. Det er ikke klart, hvad de vil gøre. Vil de "kun" ramme olieraffinaderierne eller endda atomanlæggene, hvilket ikke ville være muligt uden brug af atomvåben, fordi de iranske atomanlæg ligger dybt inde i bjergene, og selv amerikanske bunkersprængningsbomber er tilsyneladende ikke i stand til virkelig at nå dertil. Hvis det kommer så vidt, vil verden befinde sig i en katastrofe, og Peskov og andre advarer om, at Mellemøsten faktisk befinder sig på randen af en katastrofe. Den iranske udenrigsminister Abbas Araghchi har netop været i Qatar efter at have mødtes med embedsmænd i Saudi-Arabien. Det er meget vigtigt, for hvis Iran og Saudi-Arabien taler sammen, er det meget afgørende. Araghchi advarede også om, at Israel trækker hele regionen ind i en katastrofe. Naturligvis foregår folkeedrabet i Gaza og Libanon. Libanon er i en næsten lige så forfærdelig situation som Gaza. Men det vil vi snart høre mere kvalificerede folk tale om.

Jeg kan kun nævne en sidste ting vedrørende den såkaldte »enhed« i EU. Der var et utroligt skænderi mellem Ungarns premierminister Orbán og Ursula von der Leyen, formanden for EU-Kommissionen. Hun sagde utrolige ting om Orbán. Orbán beskylder nu EU's ledelse for at planlægge et regimeskifte mod Ungarn for at indsætte en regering, som vil trække Ungarn ind i krigen mod Ukraine. Det, der sker i den såkaldte europæiske »union«, er et tegn på, at den institution måske ikke er i så god form meget længere.

Alt dette betyder, at vi er nødt til at nå frem til et nyt paradigme; vi er nødt til at kæmpe meget hårdt for den nye sikkerheds- og udviklingsarkitektur i traditionen fra Den Westfalske Fred, for jeg tror ikke, at nogen anden løsning vil afhjælpe faren for den geopolitiske konfrontation mellem NATO på den ene side og Rusland og Kina på den anden side. Jeg vil gerne stoppe her på dette punkt.

SCOTT RITTER: Mange tak, fordi jeg måtte komme. Desværre tror jeg, at jeg vil fortsætte tendensen med at indgyde frygt i hjerterne på alle, der lytter, for I bør være meget bange. Jeg vil bare starte med at sige, at verden ikke er et mere sikkert sted, end den var, sidst jeg talte; faktisk er den endnu farligere. Situationen i Ukraine manifesterer sig vedvarende på en måde, som placerer os på tærsklen til en øjeblikkelig atomkrig; det er ikke noget, der ligger ude i fremtiden. Et pennestrøg, der autoriserer langtrækkende våben bygget af NATO og USA, målrettet af NATO og USA, til at blive affyret mod Rusland, vil skabe et russisk svar, der vil føre os til en krig mellem Rusland og NATO, som vil føre os til en atomar udveksling, som vil føre os til en generel atomkrig, som vil dræbe os alle.

Hvis I ikke har læst den, vil jeg råde alle til at gå ud og købe en kopi af Annie Jacobsens bog, {Nuclear War: A Scenario}. Jeg købte den i søndags; jeg læste den to gange på samme dag, og jeg vil læse den igen, for jeg er nødt til at få budskabet ind i hver eneste celle i min krop om, at vi alle

vil dø, hvis der bliver atomkrig. Og hvis vi ikke ændrer den politik, vi har i dag, vil der komme en atomkrig; så din død er uundgåelig. Jeg taler til døde mennesker. Normalt er det et normalt udsagn; vi vil alle dø, ingen af os er udødelige. Men jeg taler til mennesker, der vil dø en unaturlig død. Hver eneste person, der lytter her, vil dø en unaturlig død, hvis vi tillader, at denne politik fortsætter.

Men det er blevet endnu farligere, for noget, der ikke er blevet omtalt i pressen, er, at Iran nu er en atommagt. Iran har ikke indrømmet det med så mange ord, men flere udtalelser fra højtstående iranske embedsmænd har bekræftet, at den fatwa, der har eksisteret siden ayatollah Khomeinis tid, kan omstødes under visse omstændigheder. En af disse omstændigheder er, at når fjenden forsøger at bruge en type våben mod dig, kan du bruge den type våben mod fjenden. Israel har atomvåben; Israel truer med at angribe Irans faciliteter til atomvåben. Som Helga nævnte, er disse faciliteter, mange af dem, ikke egnede til konventionelle angreb, så hvis du truer med at angribe faciliteterne for at fjerne dem, truer du med at bruge våben, der er i stand til at udføre den mission; hvilket betyder, at du truer med at angribe Iran med atomvåben. Det er en kendsgerning; det er ikke til debat.

Spørg Donald Trump, hvorfor han ændrede den amerikanske atomare opstilling, da han var præsident. Grunden er, at han var nødt til at indarbejde to nye kategorier af atomvåben, som var i stand til at ødelægge Irans atomanlæg. Den ene er en B-61-bombe, som er en tyngdekraftsbombe, der nedkastes af visse amerikanske fly, herunder B-2-bombeflyet. Denne B-61-variant blev tilpasset til at være en bunker-buster, til at have gennemtrængningsevne, der var specielt designet til at ødelægge Irans underjordiske atomanlæg. Vi byggede våbnet, vi indsatte våbnet, og vi har planer om at bruge våbnet. Så når man hører kandidaten Donald Trump sige, at Israel bør ramme Irans atomanlæg, så siger han, at Israel bør bombe Irans atomanlæg. For den eneste måde, man kan ramme Irans atomanlæg

på, er ved at bruge et atomvåben. Og han kan ikke påberåbe sig uvidenhed om sagen, for han har personligt underskrevet tilpasningen af USA's atomvåbenplan til at omfatte atomvåben, fordi det er de eneste våben, der kan slå de atomanlæg ud. Så han opfordrer Israel til at angribe Iran med atomvåben.

I maj sidste år sagde Irans tidligere udenrigsminister, som i dag er et højtstående medlem af Expediency Discernment Council, et højtstående beslutningsorgan i den iranske regeringsstruktur, som ifølge den iranske forfatning har mandat til at rådgive den øverste leder, at selv om denne fatwa eksisterer, så er den reversibel, og under visse omstændigheder kan Iran overveje at stræbe efter et atomvåben. Dette blev gentaget af en højtstående officer i den iranske revolutionsgardes kommando sidste sommer, som sagde, at hvis Israel angriber Iran med et atomvåben, vil Iran udvikle en atomvåbenkapacitet. Det iranske parlament har debatteret spørgsmålet og har sendt en anbefaling til den øverste leder om at trække sig ud af ikke-atomartraktaten og begynde at bygge atombomber. Iranerne er igen gået ud og har sagt, at hvis Israel truer dem med et atomangreb, så vil Iran bygge et atomvåben. Israel har truet Iran med et atomart angreb.

Erklæringer af denne art fremsættes ikke i et vakuum, hvilket betyder, at folk, der opererer på niveau med de mennesker, jeg taler om, og som citerer fatwaer udstedt af den øverste leder, ikke fremsætter disse kommentarer uden videre. Faktisk kunne ingen af dem komme med den kommentar, medmindre den var godkendt af den øverste leder. Og den øverste leder er ikke ude på at udsende modstridende oplysninger. Det, der foregår, er Irans version af deklaratisk politik. Iran gør verden opmærksom på, at de har kapacitet til atomvåben. Hvis Israel angriber dem, vil Iran bruge denne atomare kapacitet som gengældelse mod Israel. Tre eller fem iranske atomvåben rettet mod Israel vil ødelægge Israel for evigt. Og vi ved ikke, hvor det bærer hen derfra. Vi er meget tæt på en atomkrig i Mellemøsten, meget tæt.

Hvor vil den føre os hen? Det ved jeg ikke. Vladimir Putin har lige mødtes med den nye iranske præsident i Turkmenistan. Rusland har talt om at indgå sikkerhedsaftaler med Iran. Iran er nu medlem af BRIKS-fællesskabet. Jeg kan forestille mig, at de taler om, hvad der sker, hvis Israel angriber Iran med atomvåben. Hvad vil Ruslands svar være? I betragtning af det hjertelige forhold, håndtrykket, smilene, var det ikke nogen svær samtale for nogen af dem. Det indebærer, at Rusland har givet Iran visse forsikringer.

Det betyder, at hvis Israel angriber Iran, vil Rusland have Irans ryg, når de svarer atomart mod Israel. Hvad ville USA gøre i det tilfælde? Nu ser vi et scenarie, hvor situationen er ved at komme ud af kontrol og bevæger sig væk fra en regional atomar konflikt til potentialet for en global atomar konflikt. Mine damer og herrer, vi har aldrig været tættere på en atomar undergang, end vi er i dag. Nu har vi det fra to fronter. Og USA har siden Barack Obamas tid sagt, at hvis Iran udvikler atomvåben, vil USA reagere militært. Iran har udviklet atomvåben; hvad vil USA gøre? Donald Trump siger, at det aldrig vil ske. Det er sket, og han er en af hovedårsagerne til, at det er sket, fordi han trak sig ud af Joint Comprehensive Plan of Action [JCPOA], som var et traktatlignende instrument, der lagde visse begrænsninger på Irans program.

Den tillod våbeninspektører at være i Iran og overvåge programmet for at sikre, at Iran ikke omdannede et civilt projekt til et militært projekt. Men fordi vi [USA] trak os ud, var europæerne aldrig ihærdige med at gennemføre aftalen, og Iran var i stand til at trække sig – juridisk set – fra sine forpligtelser under JCPOA til det punkt, hvor der i dag ikke er nogen JCPOA. Iran beriger uran uden begrænsninger. De har beriget op til 60 %. Det er nok til, at det kan retfærdiggøres, fordi de bruger de 60 % til at producere brændselsplader, som bruges i en forskningsreaktor. Men mængden er langt større, end hvad der er nødvendigt for at

producere brændsel. Det betyder, at Iran vil være i stand til at tage dette 60 % berigede uranhexafluorid og bruge det som råmateriale i avancerede centrifugekaskader, som allerede er på plads i underjordiske anlæg, og hurtigt omdanne 60 % til 96-98 %. Det kan ske i løbet af få dage. Som jeg sagde, har Iran allerede evnen til at omdanne dette uranhexafluorid til metal; de producerer metalplader til deres eksisterende forskningsreaktor i Teheran. De kunne producere uranmetallet i tilstrækkelige mængder til at skabe kritisk masse og generere fission.

Det er alt, hvad der er nødvendigt for en anordning af kanontypen. Iran har ikke brug for en raffineret testmekanisme. USA byggede faktisk to bomber, som blev brugt mod Japan under Anden Verdenskrig. Den ene var Fat Man, den anden var Little Boy. Fat Man var den version, der blev testet i Alamogordo den 16. juli 1945. Det var et plutoniumbaseret våben, der brugte et raffineret implosionsapparat. Det skulle testes, fordi det hele var teoretisk. Uranvåbnets design behøvede ikke at blive testet, fordi det er meget enkelt; det er ikke raffineret. Hvis man har tilstrækkeligt med højt beriget uran, kan man bygge et kanondesign, der kan generere en ladning på 15-20 kiloton. Det er det, jeg tror, iranerne vil bygge; det er let at anvende på de missiler, Iran har. Iran har vist, at deres missiler kan ramme Israel uden frygt for at blive opfanget. Iran vil være i stand til at sende missiler med atomart sprænghoved mod Israel, og der er intet, Israel og USA kan gøre for at forhindre det. Det er et helt nyt paradigme lige nu, som udfordrer alle røde linjer over hele linjen.

Hvordan vil USA reagere? Indtil videre har vi undgået at sige, at vi vil deltage i et israelsk angreb mod Iran, fordi vi forstår, hvor eksplosivt det er. Men hvis Irans erklærede politik ser ud til at pege på eksistensen af et atomvåbenprogram, vil USA så nu sige: »Vi vil hjælpe Israel«? Det eneste, det gør, er at garantere Israels udslettelse som

moderne nationalstat, og det bringer også titusinder af amerikanske tropper i fare. Hvilket betyder, at hvis Iran truer amerikanske tropper, vil det ifølge vores atomdoktrin være en tilstrækkelig begrundelse for USA til forebyggende at bruge atomvåben mod Iran. Hvis vi bruger atomvåben mod Iran, kan vi utilsigtet eller med vilje fremprovokere et russisk svar. Nu er vi alle døde.

Kan du se, hvordan det fungerer? Det er den verden, vi lever i. Det er en verden, som vi måske ikke lever i meget længere. Afstemningen den 5. november betyder noget. Men den betyder kun noget, hvis vi kan få kandidaterne til at forpligte sig til politikker, der taler om at gå væk fra atomvåben, i stedet for at fordoble den dumme, promoverende eksisterende politik, der fører os mod atomkrig. Så det kræver, at alle rejser sig og giver deres mening til kende. Jeg ved, at Diane Sare holder et arrangement i New York City den 26. oktober. Dagen efter er der brunch i New York City, hvor vi har paneler, der diskuterer dette. Vi vil reklamere for det, men jeg vil opfordre alle til at deltage i arrangementet i New York City den 26. oktober og derefter deltage i brunchen den 27. oktober. Styrk dig selv med viden og information, og gå så ud og stem derefter. Hold folk ansvarlige før valget, og hold dem, der vinder, ansvarlige efter valget. Hvis vi ikke gør det, vil vi, sådan som den menneskelige natur er, sandsynligvis ende i en atomar konflikt, før året er omme. Så er denne samtale ligegyldig.

Mange tak for invitationen. Det har været en fornøjelse at tale med jer.

ZEPP-LAROUCHE: Scott, det er lykkedes dig at skræmme livet af mig. Vi forsøger at følge med i udviklingen af efterretninger, især naturligvis før sådan et møde. Og jeg var klar over, at den mulighed eksisterede, men jeg var ikke klar over, at det var lykkedes Iran at udvikle denne kapacitet. Hvis det, du siger, er tilfældet, er vi i totalt alarmberedskab.

Er der nogen måde, hvorpå det kan komme frem for

verdensoffentligheden? For eksempel ved at bede FN's Sikkerhedsråd om at holde et særligt møde? For jeg tror, at vi kan advare verden, men hvis det kommer så vidt, tror jeg, at det vil kræve en institution som FN's Sikkerhedsråd at alarmere verden. Hvad siger du til det?

RITTER: For det første har Iran ikke formelt erklæret eksistensen af et atomvåben. Irans atomkraft er vedvarende under overvågning og inspektion af Det Internationale Atomenergiagentur. Det, jeg siger, er, at Iran ved at komme med erklæringer af denne art er i stand til at forvandle disse erklæringer fra teori til virkelighed næsten øjeblikkeligt; det er ikke et stort teknologisk spring at have en atomar anordning minus det fissile materiale klar til affyring. Jeg tror, at Iran har dette; alle antydninger gennem deres udtalelser tyder på, at de er klar til at reagere med det samme. Iran – før de rent faktisk kunne have en erklæret atomkapacitet, ville Iran sandsynligvis være nødt til at trække sig ud af traktaten om ikke-spredning af kernevåben. Det er noget, som det iranske parlament opfordrer den øverste leder til at gøre lige nu.

Når de kommer med den udmelding, kan Iran lukke ned for IAEA's overvågning – den har ikke længere nogen juridisk gyldighed. Iran kan så straks begynde at omdirigere det lavt berigede 60 % uran til urankaskaderne. Bogstaveligt talt vil de i løbet af en dag eller to have nok fissilt materiale til at omdanne det til metal og sætte det i et sprænghoved. Så på mindre end en uge kan Iran gå fra en politisk beslutning til et brugbart våben. Hvis du giver dem to uger, vil de have 3-5 brugbare våben. Det er der, vi er lige nu. Men FN's Sikkerhedsråd kan ikke handle ud fra en teori, fordi IAEA ville blive tilkaldt og sige, at der ikke er tale om omdirigering af materiale. Det rejser også spørgsmålet om, hvad der udløser denne trussel, og svaret er Israel. Det sidste, USA ønsker, er, at Israels atomvåben skal diskuteres i Sikkerhedsrådet.

Så det er problemet. Vi har et Israel, der har denne

tvetydighed omkring sin atomvåbenkapacitet. Alle ved, at de har dem; alle ved, at de er der, men ingen taler om det. Faren ved denne våbenkapacitet er blevet åbenlys, for tidligere talte man kun om Samson-muligheden: Det vil sige, at hvis Israel bliver løbet over ende, vil Israel bruge disse våben til at tage alle med i faldet. Men nu har vi en situation, hvor Israel bogstaveligt talt taler om et angreb mod Irans atomare kapacitet, som ikke involverer, at Israel bliver løbet over ende. Det er en reaktion på et problem, som Israel skabte ved at myrde en højtstående Hamas-embedsmand i Teheran på dagen, hvor den iranske præsident blev indsat; ved at myrde Hassan Nasrallah; ved at angribe det iranske konsulat i Damaskus. Dette er et problem, som Israel selv har skabt, og nu har det manifesteret sig på en måde, hvor Israel truer med at angribe Iran, hvilket kun kan lade sig gøre med atomvåben. Atomvåben, som Israel endnu ikke officielt har erklæret at være i besiddelse af.

Det er det virkelige problem her. For at løse dette problem er vi nødt til ikke kun at tale om at gå væk fra alt, hvad der kan udløse Israels potentielle brug af atomvåben, men vi er nødt til at tage fat på den destabiliserende virkelighed, som Israels atomvåben er. For de atomvåben har nu manifesteret sig i et årsag-virkning-forhold til Iran, som vil få Iran til at trække sig ud af NPT og producere sine egne atomvåben. Hvis Iran trækker sig ud af NPT, har Saudi-Arabien antydnet, at de vil søge deres egen uafhængige atomare afskrækkelse; Tyrkiet har sagt det samme. Nu har vi en region helt ude af kontrol, hvilket gør muligheden for atomkrig endnu mere sandsynlig.

Så vi er nødt til at begynde at tale om nedrustning. Vi er nødt til at begynde at tale om at puste liv i Joint Comprehensive Plan of Action igen. Men JCPOA kan ikke længere kaldes Iran Nuclear Deal. For at være levedygtig skal JCPOA indebære, at Iran og Israel går med til gensidige inspektionsordninger, der fører til en garanti for, at ingen af nationerne har atomvåben. Israels atomvåben kan ikke få lov

til at eksistere; de er et eksistentielt spørgsmål for verden, for regionen og for Israel. For hvis Israel bruger atomvåben mod Iran, vil Israel ophøre med at eksistere. Det er et 100% garanteret resultat, der vil ske.

Selv hvis de ikke angriber atomanlæg, hvis de bare begrænser deres angreb til oliefaciliteter eller andet, har Iran sagt, at de vil affyre over 1.000 konventionelle missiler mod Israels kritiske infrastrukturmål. Det betyder, at de vil ødelægge alle kraftværker, alle vandrensningsanlæg, alle eldistributionsanlæg, al kritisk infrastruktur til energiproduktion, olie og gas. Og Israel vil blive kastet tilbage til stenalderen. Hvis Iran foretager den slags angreb, træder Samson-muligheden i kraft, og Israel vil svare igen med atomvåben. Det vil føre til, at Iran udvikler atomvåben og indsætter dem mod Israel i løbet af meget kort tid.

Vi befinder os i en ekstremt farlig situation, og det bliver ikke nemmere af, at Benjamin Netanyahu og Joe Biden nærmest råbte og skreg. Når du taler om et skænderi, troede jeg, at du ville tale om den telefonsamtale, som Biden havde med Netanyahu. Biden sagde dybest set til Netanyahu, at han skulle droppe sin uansvarlige holdning til Iran, og Netanyahu bad ham om at stikke piben ind. Så nu ser man for eksempel, at folk spørger, hvorfor den amerikanske FN-ambassadør pludselig udtalte sig til fordel for to FN-resolutioner om Palæstina? Den ene en våbenhvile, den anden øjeblikkelig afsendelse af humanitære varer. Det er to resolutioner, som USA tidligere har været imod. Den amerikanske FN-ambassadør har udtalt sig kraftigt imod dem. Men nu er hun fortalende for dem. Hvorfor gør hun det? Fordi Biden lovede Netanyahu, at hvis han afstod fra at angribe Iran, ville USA ikke kun yde militær støtte i hidtil uset omfang, men vi ville også støtte Israel diplomatisk, da de aldrig vil frygte noget fra FN. Netanyahu har ignoreret Bidens råd, så nu får Biden Netanyahu til at betale en pris.

Jeg tror ikke, det vil lykkes at gøre andet end at skubbe

israelerne endnu tættere på at træffe beslutningen om at angribe Iran. Vi befinder os i en meget farlig situation, fordi USA ser ud til at have mistet evnen til at presse Israel til at foretage handlinger, der er gode for USA. Hvis Israel ikke tager imod nogen vejledning, betyder det, at det ikke handler om, hvad der er godt for Israel, men hvad der er godt for Benjamin Netanyahu. Og han er villig til at ofre hele Israels befolkning, over 100 millioner mennesker i regionen, fordi han ønsker at gå over i historien som en stærk mand, der reddede Israel. Men han bliver manden, der ødelagde Israel og tog regionen med sig i faldet.

Afsluttende bemærkninger

Det forekommer mig, at eftersom jeg har en tendens til at være enig i det, Scott sagde, som jeg sagde, enten 100% eller i det mindste meget højt oppe over 90%. Da dette er et spørgsmål om liv eller død for hele den menneskelige art, tror jeg, at vi er nødt til at gøre det til et helt særligt fokus. Vi fra Schiller Instituttet vil virkelig forsøge at verificere, hvad Scott sagde, ved at sætte et totalt laserlignende fokus på at forsøge at gøre historien absolut vandtæt, hvilket jeg tror, den stort set allerede er, eller i nærheden af. Så må vi mobilisere på det. For hvis det er sandt, når vi måske ikke frem til 5. november; så alvorligt er det.

Vi bør lave en liste over alle de politikere i USA, som offentligt har talt for en krig mod Iran. For det er højst sandsynligt dem, der allerede er i gang med at grave din grav. Så det bør vi gøre. Så synes jeg også, at vi skal gå ud med denne historie; tage Scott Ritter-videoen og sende den rundt til alle de mennesker, vi nævnte før. Og med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt man kan stole på det, Scott Ritter sagde, at der er et element af tillid i forhold til USA eller ej, så er det et meget kompliceret spørgsmål. For der er dem, der siger, at USA er kontrolleret af den zionistiske lobby; men der er også dem, der siger, at det er USA, der bruger Israel som en håndgranat til at opnå, hvad de nu end ønsker at

opnå på et givet tidspunkt. En af disse personer var min afdøde mand, Lyndon LaRouche. Hvis man faktisk ser på den komplicerede grænseflade mellem det religiøse element – det er ikke for sent at gå ind i det, men der er hele dette meget ladede spørgsmål om religiøse overbevisninger, Harmageddon, hvem der vil tjene på det. Det er alt for omfattende til, at vi kan komme ind på det lige nu.

Men jeg tror, at spørgsmålet om, hvad operationens egentlige karakter er? Er det USA, der bruger Israel? Er det et scenarie med en løsrevet allieret, hvor det bare ser ud til, at Israel er ved at løsrive sig fra USA's kontrol? Det er bestemt et stort spørgsmål. En ting, som jeg synes er meget klar, er, at hvis der er nogen magt i verden, som kan stoppe dette, så er det USA. USA har alle midlerne, deres hangarskibe i regionen, forsyningslinjerne med våben, pengene; der er så mange flaskehalse. Jeg tænker, at det kræver en nærmere undersøgelse, men jeg tror, at det første spørgsmål er, om vi er så tæt på, som Scott siger, så bør vi virkelig gå i gang med en total mobilisering. Jeg tror, vi hellere må komme i gang, for det er ikke sikkert, vi når frem til den 5. november.

I mellemtiden skal du fortsætte med at organisere dig for IPC. Tag til koncerten i New York den 26. oktober. Gør det til et internationalt samlingspunkt. Hvis du har en musikalsk eller politisk begivenhed, som du kan knytte til, så det bliver et internationalt ekko af den 26. oktober, så gør det til et samlingspunkt for hele verden, så den vågner op til denne fare. For jeg tror, at alle de andre fredsgrupper, jeg kender til, stadig ser det som en slags tidløs ting at være imod krigen og vise, at man er for fred. Det er alt sammen velmenende, men det er ikke nok. For hvis vi er på en nedtælling, hvor vi er en dag eller to væk, før Iran kan opsigte NPT og derefter gå i gang med et atomprogram, så er vi virkelig på kanten af at miste alt.

Så hold øje med, hvad vi udsender i de kommende dage, for vi

vil helt sikkert undersøge, hvad Scott sagde, og du kan forvente, at vi vil udsende noget længe inden det næste IPC-møde.

Døden opsluges af sejren

Dennis Speed

Den 11. oktober 2024, (EIRNS) – »*Die alten, bösen Lieder, Die Träume bös' und arg, Die lasst uns jetzt begraben, Holt einen grossen Sarg.*« (»De gamle, onde sange, de ondskabsfulde og onde drømme, lad os begrave dem nu; hent en stor kiste.« – Heinrich Heines ord og deres musikalske version af Robert Schumann falder en ind, når man ser den alt for velkendte dans mellem Macron og Zelenskyj, Zelenskyj og Washington, Zelenskyj og forskellige nationer i Syd- og Østeuropa osv., der lader som om de ikke ved, at krigen i Ukraine er så godt som tabt. De taler om, at de fuldt ud støtter »sejr for Ukraine« i dets krig, der ikke kan vindes, mod Rusland, velvidende at de lyver og snart vil blive opdaget – men fortsætter ufortrødent alligevel.

Om dem og deres forgængere i historien, udtrykte profeten Hoseas i Det Gamle Testamente det godt: »For de har sået vinden, og de vil høste hvirvelvinden.« Hvad angår diktatorernes efterkommere og dem med et despotisk tankesæt, som Platon skildrede grækeren Thrasymachos i sin dialog *Republikken*, de »stærke mænd« i evige krige og konflikter, tænker de sig aldrig om to gange og undskylder heller aldrig. Det er nytteløst at spørge dem, hvad deres mål er. Netanyahus mål er f.eks. at gøre præcis det, han gør. Der er ingen grund til at spørge: »Hvad forsøger Israel at opnå?« De, der sår vinden, høster hvirvelvinden.

Nero'er, som tror, at »tyranni betyder, at man aldrig behøver at sige undskyld«, bliver før eller siden knust af naturlove, som pludselig dukker op i en eller anden form – for eksempel i form af en uventet, ukontrollerbar orkan af varierende form eller funktion. Det kan være orkanen med den ubetalelige transatlantiske gæld på mere end 2 billioner dollars. Det kan være orkanen af en ny pandemi. Det kan være en egentlig orkan, eller to, eller flere.

Det siges for eksempel, at Biden pludselig ikke kunne tage til Tysklands Ramstein-militærbase den 12. oktober, hvor mange troede han ville meddele, at det nu var okay for Ukraine at bruge amerikanske våben til at slå dybt ind i Rusland, på trods af Vladimir Putins klare advarsler siden den 25. september om, hvad den beslutning kunne betyde – inklusive civilisationens endeligt. Bidens administration sagde, at han ikke ville tage til Tyskland på grund af orkanen Milton. I en vis forstand kan det meget vel være sandt. Kombinationen af Helene/Milton-orkanen har afsløret for USA's befolkning og verden, at USA i øjeblikket har indsat sin nationalgarde i upassende tjeneste i krige, der ikke kan vindes, i udlandet, »for USA's nationale sikkerhed«, blot for at lade stakkels amerikanere derhjemme drukne og dø i hundredvis.

Hvad betyder det for den amerikanske befolknings overlevelsessevne i tilfælde af et atomart angreb? Hvad siger det om USA's reelle fysiske og fysisk-økonomiske tilstand? Og hvad betyder det for fornuften i den nuværende herskende angloamerikanske elites »unipolære« udenrigspolitik, især med hensyn til den nye Globale Majoritet, som snart samles i Kazan til BRIKS-topmødet?

Uanset hvad de, der opfatter sig selv som verdens vigtigste aktører, tror der er ved at ske i Ukraine, Sydvestasien eller Stillehavet, er der en anden, højere magt på spil – og det er ikke den globale opvarmning. Vi lever nu i en tid, hvor kraften i sande ideer, i »dybe og lidenskabelige forestillinger om mennesket og naturen«, når de anvendes mod

en tilsyneladende overvældende materiel, » verdslig« kraft, kan sejre – hvis man tror på, har adgang til og nægter at forråde fornuftens kraft.

EIR's interview den 6. oktober med den tidligere malaysiske premierminister Mahathir bin Mohamad, som sad på posten i sammenlagt 24 år, 1981-2003 og 2018-2020, vil minde dem, der engang vidste det, og informere dem, der endnu ikke har opdaget det, om, at det ikke kun er muligt at stå imod rovgriske finansfolk som George Soros for at forsvare sit land – men at det også er muligt at besejre dem. Dette er afgørende for at forstå, hvorfor en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som er indeholdt i Helga Zepp-LaRouches ti principper, og som er baseret på en højere ordens menneskeopfattelse, der ikke er begrænset af geopolitik, ikke blot er " sandsynlig"; det er snarere den eneste politik, der muligvis vil fungere i de nuværende "globale styrkeforhold".

Den 19. september 1997 bragte den *asiatiske Wall Street Journal* en historie, »LaRouche Report Helps Feed Malaysian Attacks on Soros«, som begyndte således: »Da premierminister Mahathir Mohamad for nylig beskyldte finansmanden George Soros for at lede spekulative angreb på sydøstasiatiske valutaer, var Malaysias regeringsvenlige presse hurtigt ude med artikler, der tilsvinede den amerikanske milliardær. Noget af deres bitterhed kom tilsyneladende fra en usædvanlig kilde: en publikation drevet af Lyndon LaRouche Jr. ... » *Wall Street Journal Europe* bragte en forsidehistorie med titlen »Malaysias Mahathir finder mærkelig kilde til Soros-kampagne – Asiens medier benytter den amerikanske konspirationsteoretiker Lyndon LaRouche Jr.«

Da premierminister Mahathir ankom for at tale om morgenen den 20. september 1997 ved Verdensbankens årsmøde i Hongkong, var der placeret et eksemplar af *Wall Street Journal Asia* på hvert sæde blandt de 3.000 fremmødte. Mahathir gik frem, som han havde tænkt sig. Han forsvarede ikke kun de foranstaltninger til valutakontrol og bankregulering, som Malaysia havde

indført for at beskytte sig mod Soros' spekulationer. Han talte også om, hvad han kaldte »prosper-thy-neighbor«, hvad han også kaldte »win-win-strategier«. »Hvis man undrer sig over, hvad der menes med velstand for sin nabo, vil jeg gerne forklare igen, at det ganske enkelt betyder, at hvis man hjælper sin nabo med at få det godt, vil man få det godt sammen med ham. Når lande er velstående, bliver de mere stabile, og folk behøver ikke at emigrere til ens land. » Et netop afsluttet interview fra den 6. oktober 2024 med den 99-årige tidligere premierminister Mahathir, »vidnet til et århundrede«, kan nu ses på Schiller Instituttets hjemmeside.

Foto: Wikimedia Commons

**Invitation til Den
Internationale
Fredskoalitions Zoom møde:
Én løsning til at stoppe to
regionale kriser fra at føre
til tredje verdenskrig.
Fredag den 11. oktober kl. 17
eller senere**

Den Internationale Fredskoalition #71

Én løsning til at stoppe to
regionale kriser fra at føre
til tredje verdenskrig

Den Internationale Fredskoalition

Fredag den 11. oktober kl. 17 dansk tid

Klik her for at tilmelde dig, så du kan modtage et Zoom link.
Del venligst med dine kontakter.

Invitation (Ikke korrekturlæst)

af Dennis Small, EIRNS

»Vi befinder os i to regionale kriser, som kan føre til en global optrapning«, der ender i en regulær verdenskrig, advarede Helga Zepp-LaRouche lytterne i dag på sit ugentlige Dialogue-webcast. »Den ene er Ukraine, og den anden er Mellemøsten. Og jeg tror, man er nødt til at se på disse to ting sammen,« sagde hun, både for at forstå dem og for at løse deres underliggende årsag.

»Med hensyn til Ukraine«, rapporterede Zepp-LaRouche, »blev Ramstein-mødet, som Biden skulle have talt om, udskudt« – med henvisning til mødet i Ukraine Defense Contact Group, som var planlagt til at finde sted på Ramstein-flybasen i Tyskland den 12. oktober, hvor briterne og andre havde håbet at kunne presse præsident Biden til endelig at gå med til at affyre NATO-langdistancemissiler fra Ukraine dybt ind på russisk territorium. Præsident Putin har gjort det klart, at et sådant angreb kunne få Rusland til at påberåbe sig sin reviderede

doktrin for atomart forsvar.

Selv om Biden aflyste sin rejse, og Ramstein-mødet blev udskudt, var det blot en udskydelse af sagen, muligvis i yderligere en uge frem til et planlagt NATO-forsvarsministermøde i Bruxelles, hvor spørgsmålet måske vil blive taget op igen. Men den centrale krise består: Ukraine bliver besejret på slagmarken af Rusland, og det har bragt os til det punkt, mindede Zepp-LaRouche lytterne om, som den tidligere tyske Bundeswehr-general Harald Kujat »havde advaret om for et år siden: at NATO vil komme til det punkt, hvor de skal beslutte sig for enten at have en forhandlingsløsning, som vil blive accepteret af Rusland ... eller gå efter en optrapning.«

»Jeg er bange for,« fortsatte hun, »at vi befinder os i umiddelbar nærhed af en beslutning om optrapning, som i værste fald kan føre til en global atomkrig.«

Situationen i Sydvestasien er uden tvivl endnu tættere på generel krigsførelse, hvor land efter land går op i flammer på grund af Israel. Premierminister Netanyahu er nu klar til at angribe Iran – enten dets oliefelter og anden vital infrastruktur eller, hvis Biden går med til en direkte amerikansk militær rolle, Irans atomprogram.

Det er i sandhed »at lege med ilden«, som den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov advarede alvorligt om i et interview med Newsweek den 7. oktober. I en uventet udvikling samme dag meddelte Kreml, at præsident Putin ville mødes med Irans præsident Pezeshkian fredag den 11. oktober i Turkmenistan – selv om de to allerede havde planlagt at mødes mindre end to uger senere, på BRIKS-topmødet i Kazan den 22.-24. oktober.

Hvorfor dette hastværk? Velinformerede medier og andre kilder rapporterer, at formålet med det tidligere møde kan være at underskrive en større sikkerheds- og forsvarsaftale mellem de

to lande, som der er fuld enighed om, og som forventedes at blive underskrevet i Kazan. Vil Israel – og dets sponsorer og hjælpere i London og Washington – forstå budskabet og genoverveje deres planer om at angribe Iran med fuld kraft? Eller vil de også være villige til at risikere atomkrig i dette område?

Vi kender ikke svaret på det spørgsmål.

Men vi ved, hvad der skal til for at få menneskeheden ind på en helt anden kurs, herunder at erstatte det bankerotte Wall Street/City of London-finanssystem med en ny udviklings- og sikkerhedsarkitektur, der tjener alle nationers reelle behov.

Dette centrale politiske spørgsmål blev taget op i et ekstraordinært interview, som EIR's redaktionsmedlem Mike Billington gennemførte den 6. oktober med den 99-årige tidligere premierminister i Malaysia og verdens ældste statsmand, Dr. Mahathir bin Mohamad. Med veltalenhed og klarhed bemærkede Dr. Mahathir: »Det ser ud til, at den vestlige alliance hele tiden har brug for en fjende ... Holdningen er, at krigen [mod Rusland – red.] vil løse dette problem, men krig vil ikke løse problemet. De vil føre til større krige, til en tredje verdenskrig. Det er det, jeg frygter.«

Løsningen, sagde Dr. Mahathir, er, at en alliancefri politik skal erstatte paradigmet øst mod vest. »Verden er stadig opdelt i to konfronterende blokke, Øst og Vest. Og andre lande føler, at de bliver presset til at slutte sig til den ene eller den anden. Men disse lande ønsker ikke at blive involveret i konfrontationen mellem USA og Kina og Rusland. Derfor er der igen behov for at tænke på alliancefrihed, som var det, der blev foreslået af Sukarno,« Indonesiens præsident, som var en af grundlæggerne af den Alliancefrie Bevægelse i 1955.

Mahathir fortsatte: »Vi ønsker at se en stabil verden, hvor vi

kan vokse gennem handel med hele verden ... Vi har ikke brug for nogen blokke i øst eller vest, men vi har brug for en verden, hvor alle er lige.«

Vigtige uddrag af Dr. Mahathirs interview vil blive præsenteret på den Internationale Fredskoalitions kommende møde nr. 71, fredag den 11. oktober, for at hjælpe med at forme deltagernes overvejelser om en mobilisering, der kan trække menneskeheden tilbage fra randen af atomkrig – i en fart.

Global krig eller universel fred – hvem skal beslutte det?

Ugentlig dialog med Schiller Instituttets grundlægger og formand Helga Zepp-LaRouche

Ikke korrekturlæst

Onsdag den 9. oktober 2024

HARLEY SCHLANGER: Velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og formand for Schiller Instituttet. Dette er onsdag den 9. oktober 2024. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært i dag. Du kan sende dine spørgsmål eller kommentarer via e-mail til questions@schillerinstitute.org eller sende dem til chat-siden.

Helga, det ser ud til, at der er en debat i gang blandt det etablisement, som driver det, russerne kalder den »kollektive Biden«, om, hvad der skal ske med Ukraine. *Financial Times* rapporterede om en »skiftende stemning« i Washington og i europæiske hovedstæder, hvor nogle er begyndt at anerkende, at Ukraine ikke kan vinde. Zelenskyj har netop meddelt, at han aflyser sin fingerede »fredskonference« i november, og i går aftes blev det så meddelt, at Bidens rejse til Tyskland, hvor han efter planen skulle lede et møde i Ramstein Ukraine Contact Defense Group, er blevet aflyst, angiveligt for at håndtere de forventede skader fra orkanen Milton. Der er skepsis over for dette, fordi han ikke virkede særlig involveret i skaderne fra orkanen Helene.

Men i betragtning af denne udvikling har vi vores første spørgsmål: »Hvad er efter din mening betydningen af hans ændrede planer? Og er det muligt, at der er ved at opstå en splittelse i Biden-administrationen og i NATO over planerne om at blive ved med at støtte kampen mod Rusland til den sidste ukrainer? Og hvis det er tilfældet, viser det så ikke, at nogle har konkluderet, at Vladimir Putin ikke bluffer?«

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, det er endnu større end det, for mens de vestlige medier stadig forsøger at holde befolkningen i uvidenhed, tror jeg, at der i magtens korridorer er en erkendelse af, at vi sidder på to regionale kriser, som kan udvikle sig til en global optrapning. Den ene er Ukraine, og den anden er Mellemosten. Og jeg tror, man er nødt til at se på disse to ting sammen, for – jeg mener, lad os tage den ene efter den anden, men hvad angår Ukraine, så blev Ramstein-mødet, som Biden skulle have deltaget i, udskudt – det er ikke klart, hvornår det blev det. Men Jens Stoltenberg, den netop afgåede, tidligere NATO-generalsekretær, foreslår nu, hvad der svarer til det, de kalder det tyske forslag, som ville være ideen om, at der vil være en aftale med Rusland, hvor tilbuddet ville være, at Ukraine ville tilslutte sig NATO, men kun den vestlige del,

mens den østlige del ville blive behandlet som G.D.R. [Østtyskland] i 1956, da Vesttyskland sluttede sig til NATO. Det er helt udelukket. Rusland vil aldrig acceptere det, men det afspejler det faktum, at de seneste rapporter viser, at de russiske fremskridt på slagmarken er så betydelige, og at situationen i den ukrainske hær er, at de simpelthen ikke har soldater nok, der er rapporter om en generel demoralisering, mange mennesker deserterer. Så det er generelt kun et spørgsmål om tid, hvornår det her slutter, for der er simpelthen ikke mere kampkraft blandt ukrainerne. På det tidspunkt er vi ved det punkt – og vi er faktisk ved det punkt – som den tidligere generalinspektør for Bundeswehr, general Harald Kujat (ret.), advarede om allerede i august for et år siden, nemlig at NATO vil træffe en beslutning om enten at finde en forhandlingsløsning, som vil blive accepteret af Rusland, hvilket den nuværende løsning ikke gør, eller at gå efter en optrapning. Og det er det spørgsmål, der ligger lige for.

Og der er helt klart en kamp om det, hvor det ser ud til, at militæret i USA, som ved, hvad konsekvenserne er, er mere på den side, der vil afslutte dette eller gå efter en diplomatisk løsning, mens den mere politiske del dybest set siger: »Nej, lad os gøre det muligt for ukrainerne at bruge langtrækkende missiler dybt ind på Ruslands territorium,« selv om det er blevet klart defineret som den ultimative røde linje; det er derfor, Putin har ændret Ruslands atomare doktrin. Så jeg er bange for, at vi med hensyn til Ukraine sidder i umiddelbar nærhed af en beslutning om optrapning, som i værste fald kan føre til en global atomkrig, eller til endelig at nå frem til en fredsløsning, hvor sidstnævnte desværre ikke er så meget i højsædet.

Hvis du nu kombinerer det med situationen i Mellemøsten, så lad mig bare give dig nogle af elementerne: Jeg kan kun råde jer til at se en video, som blev lagt ud i går af en platform, der hedder »Dialogue Works«. Og der havde værten oberst

Lawrence Wilkerson med, den tidligere stabschef for Colin Powell (2002-2005), da han var USA's udenrigsminister under Irak-krigen. Og hvad oberst Wilkerson præsenterer der, kan jeg kun råde jer til at lytte til: Det hele er måske ikke 100 % verificeret, men for dem af jer, der normalt aldrig får nogen reel dækning af begivenhederne, er det en øjenåbner. Han starter med en kort præsentation af en video, som tilsyneladende er lavet i Tyrkiet, og som i sig selv er et absolut must at se; den har et scenarie, hvor man i år 2040 16-årsdagen for folkemordet mod Gaza, dokumenterer rundt omkring i verdens byer, i Seattle, i Berlin, i Paris, i Seoul, ligesom der er udstillinger af de rædsler, der skete i Gaza i år, og mange børn spørger deres bedsteforældre: »Hvor var du, da det her skete?« Det er meget bevægende, og billederne er faktisk ganske passende. Så se venligst denne to minutter lange video.

Og så går oberst Wilkerson ind i de mulige scenarier, og han rapporterer, at der er en massiv debat i USA lige nu mellem dem, der siger, at USA bør stille sig på Israels side, hvor Israel er ved at gengælde mod Iran – dette er nu ikke i videoen, men jeg siger det – der er en debat, skal Israel »kun« (i anførselstegn) ramme Irans olieraffinaderier eller gå til angreb på de atomare anlæg, som Donald Trump havde foreslået i en ufattelig udtalelse? Det er meget klart, at Irans atomanlæg ligger i bjergene, og de er skjult dybt inde i bjergene, og den eneste måde, man kan ødelægge dem på, er med atomvåben. Jeg ved ikke, om Trump ved det, eller om han blot siger det letsindigt, men det er utroligt.

Så det, oberst Wilkerson siger, er, at der er en debat mellem dem, der siger, at Israel skal gøre det alene, eller at USA skal være på Israels side. Under alle omstændigheder ser vi på afgrunden. Hvis det sker, risikerer vi en generel krig i Mellemøsten, som vil involvere alle kræfter. For hvis man begynder at angribe Iran så massivt, vil det hele naturligvis gå op i flammer, og alle de arabiske stater – de arabiske

stater har netop dannet en ny alliance, hvor de siger, at de vil holde sig neutrale og ikke blive involveret i nogen konflikt på USA's side, hvis der kommer et angreb på Iran. Det er et helt nyt element i situationen, fordi afstanden mellem Israel og Iran er meget stor, og det kræver optankning både ved angreb ind i Iran og for fly, der flyver ud, og det kan ikke lade sig gøre uden amerikansk assistance.

Så hvis man ser på disse to situationer, og jeg tror virkelig, at man skal se på dem sammen, det absolutte point of no return i forhold til Ukraine og så for det andet den absolutte krudttønde af en situation i Sydvestasien, så tror jeg, at det, vi i Schiller Instituttet hele tiden har sagt, er, at vi er nødt til at stoppe dette; vi har brug for en fuldstændig ændring. Folk er nødt til at sige, at vi er på randen af Tredje Verdenskrig, og at vi absolut er nødt til at gå i en anden retning ved at gå i retning af en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som stopper geopolitik og erstatter den med ideen om samarbejde. Så jeg tror, at det i virkeligheden er det, vi kigger på.

SCHLANGER: Nu har vi flere spørgsmål om både situationen i Ukraine og Mellemøsten fra en fredsaktivist i Storbritannien. Han skriver: »Starmer og hans regering bevægede sig hurtigt efter sin valgsejr for at optrappe konflikten mellem NATO og Rusland. Men med meningsmålinger, der viser et stort fald i støtten til ham, hvad tror du så, at de kloge slyngler i City of London har som tilbagefaldsplan?»

ZEPP-LAROCHE: Jeg ved ikke, om de har en nødplan. Briterne er kendt for altid at satse på alle sider samtidig. Men jeg tror lige nu, at ideen om at blive ved med at skubbe på denne optrapning, jeg kan kun sige, at det bedste, der kunne ske, er, at det internationale samfund i stedet for at følge mediernes linjer og de løgne, der bliver fortalt, burde starte en undersøgelse af, hvorfor krigen i Ukraine stadig foregår? Hvorfor blev den fredsmulighed, der eksisterede i marts 2022, den såkaldte Istanbul-løsning, som begge sider, Ukraine og

Rusland, var enige om, saboteret gennem Boris Johnsons rejse til Kiev, og at alle de mange mennesker, der er døde siden, mere end 500.000 mennesker på den ukrainske side og også mange mennesker på den russiske side, alt sammen står for Boris Johnsons og briternes regning: Og det bør undersøges. Så kunne man måske ændre verdensopinionen.

SCHLANGER: Helga, vi har et spørgsmål her om situationen i Tyskland. Nogen skrev ind: »Jeg så Schiller Instituttets arrangement om truslen mod Tyskland den 2. oktober, hvis det accepterer USA's tilbud om amerikanske atomare langdistancemissiler, som kan ramme Rusland, og var meget imponeret over videoen. Ved du, om den blev set i Tyskland? Er der modstand blandt tyskerne mod, at Scholz-regeringen accepterer amerikanske atommissiler?»

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, den er voksende. Det er endnu ikke nok, men det er derfor, vi har lavet dette særlige program med den tidligere amerikanske ambassadør i Sovjetunionen Jack Matlock, atomarteksperten Ted Postol og andre eksperter: Rainer Rupp, Wolfgang Effenberger, oberst Alain Corvez (pensioneret). Og vi forsøger lige nu at cirkulere disse videoer, især den fra Matlock og Postol, fordi de er fremragende amerikanske eksperter – Matlock, en højtstående diplomat, som var øjenvidne til afslutningen af den kolde krig og den tyske genforening; og Postol, fordi han sandsynligvis er en, hvis ikke verdens *førende* ekspert i atomvåben, og han kom med en meget, meget dramatisk pointe om, at Tyskland vil ophøre med at eksistere, hvis det nogensinde kommer til en egentlig krig. Og jeg kan kun bede jer, vores seere, vi har lagt disse to videoer ud som uddrag fra hele konferencen, fordi de fleste mennesker ikke har tid til at se hele programmet: Hjælp os med at få disse to videoer ud på den maksimale måde. Vi lægger linkene under dette program, og til at sende det ud til alle, du kender, for den eneste måde, jeg kan håbe, vi kan stoppe denne fare på, er, hvis alle borgere på planeten bliver klar over, hvad konsekvenserne af en

atomkrig er, og så dybest set går på gaden og laver andre aktioner for at fortælle regeringerne, at de skal væk fra denne konfrontationskurs. Så jeg tror, der er andre mennesker, der mobiliserer. Ved demonstrationen i Berlin den 3. oktober var der en betydelig demonstration – ikke stor nok, men betydelig – og flere mennesker udsendte en ny Berlin-appel, hvor de krævede, at disse langdistancemissiler absolut ikke må installeres i Tyskland. Så der er folk, der bevæger sig, men jeg synes, det er meget langt fra den grad af presserende behov, som jeg mener, der er nu, og de langtrækkende atomare missiler er bare en afledning af det, vi står over for lige nu. Så jeg kan kun bede jer om at hjælpe os med at distribuere disse to videoer så vidt muligt.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål fra en studerende i Californien. Hun skriver: »Biden, Harris og Blinken bliver ved med at sige, at de arbejder hårdt for at forhindre, at der udbryder en regulær krig i Mellemøsten. Men det ser ud til, at Netanyahu enten ignorerer dem, eller også siger de én ting offentligt – nemlig ingen storkrig – mens de privat støtter hans planer om at knuse Hamas og Hizbollah og gå efter Iran. Kan USA stoppe Israels aggression, eller kontrollerer Israel USA's politik?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, det er meget langt fremme nu, og det er ikke så klart, om vi ser på scenariet med en »udbryderallieret«, hvor visse kræfter i USA foregiver at være i opposition til Israel, og så gør Israel alligevel, hvad det vil – det er en mulighed. Det kan også være, at Netanyahu lige har kaldt sin forsvarsminister Gallant tilbage, som skulle være taget til USA for at diskutere alt dette. Nu har han lige lavet en utroligt usandfærdig video.

Så jeg tror, der er den debat, jeg nævnte før: Skal USA gå sammen med Israel som gengældelse mod Iran, og hvad bliver omfanget af denne gengældelse, som jeg vil antage, at USA forsøger – hvis de beslutter sig for at gå sammen med Israel – som jeg sagde, kan Israel ikke rigtig gøre det uden USA på

grund af logistik og forskellige satellitoplysninger og anden logistisk støtte.

Så jeg tror, at det eneste, der kan stoppe dette, er, hvis USA eftertrykkeligt siger: »Ikke flere våben, ikke flere penge. Og om nødvendigt endda fortælle Israel, »at vi har midlerne til at fortælle jer, at I ikke skal gøre det.« Jeg tror ikke, at stemningen er sådan, især ikke i valgkampen, men USA er helt klart det eneste land, der kan gøre det. Men jeg tror, at hvis nok mennesker indser, at vi er på nippet til at se en ildstorm, der kan få hele Sydvestasien til at styrte i grus, så må folk kræve det! Det er den vigtigste pointe.

SCHLANGER: Der var faktisk en opfølgning på det fra Jim Hogue, som er en langvarig kontakt, der rejser spørgsmålet: »Hvordan kan vi med rimelighed diskutere situationen i Israel, før vi har lært, hvad der virkelig skete den 7. oktober 2023? Var det en plan fra Netanyahus side? Var det en fejl, en sikkerhedsbrist? Har du nogen tanker om det?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at det i en vis forstand er et spørgsmål til historikere, fordi vi lige nu befinder os midt i en optrapning. Og med hensyn til det, Israel gør i Gaza, er linjen selvfølgelig, at det bare er en reaktion på den 7. oktober 2023. Jeg mener, alle mennesker i regionen, araberne, andre islamiske lande, de forskellige såkaldte »neutrale lande«, de ved alle, at det, vi ser udspille sig lige nu, er en tragedie, som i virkeligheden startede med Balfour-erklæringen og hele konfliktens historie lige siden. I Tyskland må man ikke engang diskutere det, så jeg vil begrænse mine bemærkninger til, at folk skal forsøge at få et altomfattende billede. Men jeg tror, at det eneste, man kan gøre lige nu, er at stoppe kampene, at bringe – jeg tror, det var den danske statsminister, der foreslog, at det internationale samfund skulle håndhæve tostatsløsningen – det vil sige håndhæve den, hvilket betyder FN's blå hjelme eller noget i den stil. Men spørgsmålet er i virkeligheden, at det internationale samfund ikke bare kan se til, for det vil

eksplodere! Jeg tror, at det eneste land, der virkelig kan stoppe det uden en større krig, er USA. Og det betyder, at hele ansvaret ligger hos den nuværende regering og enhver anden regering, der kommer til.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål om situationen i Europa. »Vestlig politik giver ofte bagslag, som f.eks. sanktionspolitikken mod Rusland, som skadede Europa mere end Rusland. Den Europæiske Union lægger nu op til en handelskrig mod Kina. Hvem vil blive mest skadet af en handelskrig, EU eller Kina?«

ZEPP-LAROUICHE: Jeg tror, at de begge ville lide, og det er en fuldstændig idiotisk politik. Heldigvis er mange industrifolk begyndt at sige fra. I Italien er stålsektoren og i Tyskland er bilsektoren endelig begyndt at sige, at sådanne sanktioner ville være at skyde sig selv i knæet. Men jeg tror, at det større billede er, at det ikke kan adskilles – det er ikke kun sanktionerne, for tolden og dette er bare en del af, at man i Vesten forsøger at gå efter et globalt NATO, erklære Rusland, Kina og dermed hele det Globale Syd for fjenden og forsøge at afkoble sig fra Kina, eller som de eufemistisk kalder det i EU, at »de-risk«, hvilket er latterligt – det er det samme som at afkoble sig. Og hvis det blev gennemført, ville det føre til en opdeling af hele verdensøkonomien i to helt separate blokke: en Global NATO-blok, som ville være et forsøg på at inddæmme Rusland, Kina og den Globale Majoritet, hvilket er umuligt; eller vi får landene i det kollektive Vesten til at samarbejde: Og jeg mener, at det er dagens mest påtrængende krav!

Folk er nødt til at blive aktive, for vi sidder på randen af en eksplosion af den internationale situation, som jeg er meget bange for ikke kan bringes under kontrol igen, når den først er gået et skridt videre. Så jeg tror, at de mennesker, der har en vis indflydelse og magt, skal begynde at handle nu, og folk, der tror, at de bare er almindelige mennesker, tror jeg, at det eneste, der er tilbage for dem, er at gå på gaden

og gøre det klart, at de ikke støtter dette, og at regeringerne ikke har nogen ret til at gøre, hvad de gør lige nu, hvis de er på denne konfrontationslinje.

Det handler ikke kun om toldsatserne. Det er en del af en meget større geopolitisk konfrontation, som skal stoppes.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål om det kommende BRIKS-topmøde den 22.-24. oktober i Kazan, Rusland, fra en podcaster i Cameroun. Hun skriver: »Jeg er begejstret over udsigten til, at flere afrikanske lande, som Algeriet eller Nigeria, bliver BRIKS-medlemmer. Men jeg er nysgerrig over noget, du har sagt, fru LaRouche, nemlig at det ikke ville være svært for USA at arbejde sammen med BRIKS. Jeg ser ingen tegn på, at der er nogen interesse blandt ledende personer i USA for at samarbejde med og støtte et multipolært system. Hvorfor siger du, at det ville være let?«

ZEPP-LAROUCHE: Fordi Kina mange gange har givet tilbuddet og sagt, at BRIKS, og før det, Bælte- og Vej-Initiativet, er åbent for samarbejde for alle lande! Da Obama for flere år siden mødtes med præsident Xi Jinping, da Obama stadig var præsident, tilbød præsident Xi udtrykkeligt USA at samarbejde. Så derfor siger jeg, at det ville være meget nemt, og jeg tror, at selv om situationen med Rusland lige nu er på et absolut, historisk lavpunkt, så er det bare russernes erkendelse af, at der ikke er nogen interesse fra USA's eller andre vestlige landes side i overhovedet at tale sammen. Det er derfor, den russiske ambassadør i Washington, Anatoly Antonov, lige er rejst! Du ved, det er utroligt: Han forlod sin post, og der er ingen afløser. Så det afspejler tydeligvis det faktum, at Antonov – og han havde sagt det før gentagne gange – at ingen i Washington ønskede at tale med ham! Her har du den russiske ambassadør i Washington, og han er nødt til at udtrykke sin frustration over, at han ikke har nogen at tale med? Jeg mener, hvad skete der med diplomatiet?

Så det er derfor, svaret skal komme fra andre kræfter, som

guvernører, lovgivere, borgmestre. Jeg mener, det amerikanske folk er ikke nødvendigvis på samme kurs som denne konfrontation med at erklære alle for fjender, og USA står lige nu over for nogle meget, meget alvorlige problemer. Jeg mener, den nuværende krise i nogle af staterne langs sydøstkysten, North Carolina, South Carolina, Florida, Georgia, hvor orkanen Helene sandsynligvis allerede har kostet 1.000 mennesker livet! Det er endnu ikke det officielle tal, men det anslås, at der under murbrokkerne sandsynligvis er så mange mennesker, der er døde. Og hundredtusinder af mennesker har mistet deres hjem, og hvad er nu regeringens reaktion? De tilbyder 750 dollars til folk, der har mistet alt! Og det skaber stor vrede blandt folk – der er ikke længere noget budget til FEMA, Federal Emergency Management Agency; og nu forventes den nye orkan Milton at gå i land i Florida i dag. Det kan blive den værste orkan i 100 år.

Og det, det i høj grad afspejler, er ikke »global opvarmning« eller nogen af de historier, der bliver bragt på banen, men det faktum, at USA har nedprioriteret infrastruktur i meget lang tid, og at der ikke har været nogen forberedelse på naturkatastrofer, som vi har set det i Tyskland eller mange andre steder. Så det, det afspejler, er et kollaps i infrastrukturen som en del af kollapset i USA's fysiske økonomi, og det er kun den ene side, kollapset i den fysiske økonomi; og så har du på den anden side det forestående sammenbrud i det finansielle system, som kan ske når som helst, udløst af selv den dumme hændelse. Så der er god grund til, at USA og Tyskland, hvis økonomi er i frit fald, ændrer politik og går tilbage til et perspektiv med samarbejde, teknologisk innovation, investeringer og simpelthen bringer verden i orden!

Det er udelukkende de finansielle magthavere, der er så optaget af at opretholde deres bankerotte finansielle system, som samtidig tjener på disse krige, herunder de nuværende krige.

Så jeg tror, vi har en utrolig eksistentiel, civilisatorisk krise, som bør fange opmærksomheden hos virkelig alle borgere på planeten.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål. Du har lige nævnt den orkan, der er ved at ramme Florida i eftermiddag. Nogen skriver ind: »Tampa, som er hjemsted for Centcoms logistiske knudepunkt for alle operationer i Stillehavet og Mellemøsten,« og spørger, om orkanen Milton vil have indflydelse på Netanyahus planer?

ZEPP-LAROUCHE: Vi kan allerede se, at mødet i Ramstein, i Ramstein-taskforcen, er blevet udskudt, fordi præsident Biden siger, at han er nødt til at blive i USA for at deltage i den igangværende katastrofe. Nu siger jeg det kun halvt i spøg, men halvt i alvor: Måske havde Sankt Peter en vis passion for det, der sker på Jordan, og han sendte disse orkaner for at fortælle folk, at de skulle tage sig sammen, ligesom faraoerne måtte for at blive ramt af plagerne. Nu er jeg kun halvt seriøs, men der er måske et vist element af sandhed i det, for så vidt som man ikke kan overtræde det fysiske univers' love i længere tid, uden at universet slår igen. Dette kaldes »naturlov«. Det viser, at der er en højere lovmæssighed i skabelsen, hvis man vil, i det fysiske univers, som siger, at hvis man ikke investerer i det, der beskytter mennesker, så er det resultatet. Så i en vis forstand kan man tage det som en advarsel fra oven.

SCHLANGER: For dem af jer, der er geografisk udfordret, er St. Petersburg en by meget tæt på Tampa, og den forventes også at blive ramt meget hårdt af stormfloden.

Okay, Helga, jeg har et spørgsmål til dig fra en kontroversiel historiker på mit netværk, som er forfatter, og han siger: Han er uenig med dig i, at USA var antikolonial. Han siger, at det aldrig har været antikolonialt. Det har været i kolonikrige siden dets grundlæggelse. Og han siger: »For eksempel er Monroe-doktrinen et imperialt krav om amerikansk suverænitet over Syd- og Mellemamerika.« Og han henviser dybest set til,

hvad *New York Times* gjorde med sit »1619-projekt«. Hvad ville du svare ham?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror ikke, det er sandt. For det første skal man se på John Quincy Adams, forfatteren til Monroe-doktrinen: Han var meget, meget klar over, at det ikke var USA's formål at føre krige i udlandet og »jage udenlandske monstre«. Og han var fortalere for en udenrigspolitik, hvor USA skulle være en republik blandt andre og forsøge at skabe en alliance af suveræne stater. Uafhængighedskrigen var imod hvad? Den var mod det Britiske Imperiums forsøg på at beholde sin koloni, og da uafhængighedskrigen brød ud, var det eftertrykkeligt en antikolonialistisk krig, hvilket drev George III til vanvid. Jeg mener, at briterne på det tidspunkt mistede fatningen, og de har ikke genvundet meget af den siden, over tabet af deres største og mest elskede koloni! Og på samme måde var Monroe-doktrinen ikke, hvad folk gør den til i dag, men hvad var Monroe-doktrinen imod? Den var imod blækspruttens arme, der rakte ind i Latinamerika af hvem? Hvad var de europæiske lande på det tidspunkt? Det var alle imperier! Det var ikke nationalstater, det var imperier – Metternich, efter Wienerkongressen; briterne, franskmændene, hollænderne, alle var et imperium.

Så jeg mener, at det virkelig er en fordrejning af historien, som ikke bør stå ved magt, for denne idé om, at USA altid har været ond, er meget populær, men den yder ikke retfærdighed, for USA var europæernes projekt om at skabe en republik. Og hvis man ser på Uafhængighedserklæringen, er det et dokument, som er gyldigt. Derfor gjorde jeg det til Schiller Instituttets grundlæggende dokument, men jeg ændrede bare nogle få ord for at gøre det gældende for hele verden: »Disse rettigheder er uomstuelige.« Og jeg tror, jeg ændrede i alt seks ord; hvor der står »koloni«, sagde jeg »udviklingslande« for at gøre det anvendeligt. Og jeg mener, at den idé om suverænitet, om hengivenhed over for det fælles bedste, som findes i den amerikanske forfatning, og især i forfatningens

indledning, var den mest avancerede forfatning på det tidspunkt, og den repræsenterer et fuldstændigt vendepunkt.

Briterne forsøgte at ødelægge det i krigen i 1812 ved at alliere sig med Sydstaterne i borgerkrigen, og da de indså, at de ikke kunne generobre de amerikanske kolonier med militære midler, begyndte de at undergrave det ved at overbevise det amerikanske etablissement om at vedtage modellen for det Britiske Imperium som det fælles grundlag for en unipolær verden, og det er det, vi ser på frem til i dag.

Så hvis man ser på USA's historie, var det en kamp mellem at være en republik og at være et imperium, og desværre synes det nuværende etablissement at mene, at de har det bedre med at være et imperium. Men det er ikke USA's sande identitet.

SCHLANGER: I et sidste spørgsmål vender vi tilbage til spørgsmålet om BRIKS-topmødet den 22.-24. oktober, og spørgsmålet er: »Hvor vigtigt er det, at Tyrkiet ønsker at blive medlem af BRIKS?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg synes, det er meget betydningsfuldt! For det viser tidens tendens. EU har givet Tyrkiet den kolde skulder i mange år nu, og frustrationen i Tyrkiet over det faktum er vokset. Og nu er der med BRIKS et ægte alternativ. Bælte- og Vej-Initiativet, projekterne for den nye silkevej, hvor Tyrkiet historisk set har været i en vigtig geografisk position som knudepunkt mellem Asien, Afrika og Europa. Og jeg tror, at med Tyrkiet som en del af NATO har de indtil videre sagt, at de vil være begge dele, en del af BRIKS og en del af NATO, men det skaber et meget interessant spørgsmål, for med de nuværende udsigter for NATO er det praktisk talt umuligt. Så det betyder, at enten vil de smide Tyrkiet ud, eller også vil de acceptere den tyrkiske model for at omdanne NATO til ideen om at samarbejde med BRIKS. Under alle omstændigheder skaber det et enormt pres på alle på den rigtige måde!

SCHLANGER: På fredag, den 11. oktober, har du endnu et Zoom-

opkald fra Den Internationale Fredskoalition. Det er blevet et vigtigt center for diskussion og dialog i mangel af regeringsinstitutioner, der tager disse ting op. Hvad er planen for denne fredag?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at vi meget, meget seriøst vil forsøge at få talsmænd og talere til at tale om de to kriser, som jeg nævnte før. Jeg tror, at behovet for at få folk til virkelig at forstå situationens alvor gør, at vi har brug for alle de kræfter, der overhovedet kan være der. Så vær med til dette møde. Jeg har ikke den fulde liste over talere endnu, men jeg er helt sikker på, at folk vil bruge denne platform til at slå alarm, som er mere påtrængende end nogensinde før.

SCHLANGER: Helga, du har råbt vagt i gevær, og folk lytter. Jeg ser frem til at se dig på fredag.

ZEPP-LAROUCHE: Ja. Jeg håber, vi ses på fredag.

Orkanen Milton, atomkrig og fysisk virkelighed

af David Shavin (EIRNS) – 8. oktober 2024

Lørdagens opgør i Ramstein i Tyskland i den ukrainske forsvarskontaktgruppe har lige fået trukket tæppet væk under sig. Tidligt i eftermiddag udsendte Det Hvide Hus en kortfattet meddelelse om, at præsident Biden har aflyst sin rejse. Den officielle årsag er, at der er brug for ham til at håndtere orkanen Miltons forestående landgang i Florida.

Storbritanniens premierminister Keir Starmer var kommet til Det Hvide Hus den 13. september for at fastslå Bidens åbne

tilsagn om at bruge vestlige langdistancemissiler til at ramme dybt ind i Rusland. Derefter havde Biden mødtes med Ukraines præsident Volodymyr Zelenskyj for kun 12 dage siden, hvor det heller ikke lykkedes ham at sikre Bidens klare tilsagn. Zelenskyj skulle ikke kun mødes med Biden igen på lørdag, men også tale til Ramstein-gruppen om sin »sejrsplan«. Tirsdag aften den 8. oktober er det uklart, om Ramstein-mødet den 12. oktober vil finde sted.

Både den 12. september og den 25. september, dvs. lige før Starmer og Zelenskyjs besøg i Det Hvide Hus, havde Moskva gjort sig umage med at erklære højt og tydeligt, at hvad der stod på spil var udløsningen af en direkte konfrontation mellem NATO og Rusland, et atomart opgør.

Tidligere i dag, før meddelelsen fra Det Hvide Hus, havde den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov i utvetydige vendinger gentaget den nye russiske politik på det atomare område, som var blevet præsenteret af præsident Vladimir Putin. Han afviste på forhånd enhver formulering, farvning eller omformulering af optrapningen af NATO's stedfortrædere og erklærede blot angående en beslutning fra Ramstein-gruppen om »dybe angreb«, at: »Så snart denne beslutning er taget, hvis det er tilfældet, vil vi få det at vide, og det beredskab, som Vladimir Putin nævnte, vil allerede være i aktion,« udtalte han til tv-stationen Channel One.

Også i morges sagde den russiske viceudenrigsminister, Alexander Grushko, som fører tilsyn med forholdet til Europa og NATO, til det statslige nyhedsbureau RIA Novosti, at Moskva opfatter, at NATO øger atomvåbnenes rolle i sin strategi, og at Rusland opdaterer sin atomdoktrin for at sende et signal, »så vores modstandere ikke har nogen illusioner om vores parathed til at sikre Den Russiske Føderations sikkerhed med alle tilgængelige midler.« Hans udtalelse fulgte efter det russiske forsvarsministeriums meddelelse den 7. oktober om, at den strategiske missilformation i Novosibirsk, der er udstyret med Yars atomare ICBM'er, er blevet indsat på

kamppatruljeruter.

Man kan og bør håbe, at den fysiske virkelighed af en atomkrig, ligesom den af en omfattende orkan, kan ryste nationerne i Vesten ud af deres afhængighed af grådighed, magt, sex og vold. Det var ikke tilfældet med Helenes ødelæggelse af Asheville, North Carolina, eller med Ruslands udvikling af f.eks. hypersoniske missiler.

Trangen til at knuse Rusland vil ikke forsvinde, før Vesten tager en »kold tyrker« mht. sin afhængighed af hypersonisk gambling – tusinder af milliarder af dollars i finansielle »derivater« (et smart ord for den gamle mafia-agtige »tal«-svindel, der er gået amok). I USA kunne en »kold tyrker« blive udløst af at skulle genopbygge Asheville eller for den sags skyld New Orleans – eller Baltimore, Detroit og alle andre byer, der er blevet ødelagt af orkanen fra finansielle derivater. Der er simpelthen ingen anden udvej end at skulle forholde sig til virkeligheden.

Glem 12-trins-metoden. Det er tid til at tage fat på de Ti principper for en ny international sikkerheds- og Udviklingsarkitektur, som om ens liv afhang af det. Helga Zepp-LaRouche, forfatteren til denne metode, tager imod spørgsmål live den 9. oktober kl. 11.00 ET (kl. 17 dansk tid) i sit ugentlige strategiske webcast med titlen: »Global krig eller universel fred – hvem skal afgøre det?«

Foto: Wikimedia Commons

Ny dansk afsløring om mulig

amerikansk militær forbindelse til Nord Stream- sabotagen

MICHELLE RASMUSSEN, EIRNS

KØBENHAVN, 7. oktober 2024 (EIRNS) – Det store danske dagblad Politiken havde i anledning af toårsdagen for Nord Stream-sabotagen den 26. september 2022 en artikel, der afslørede en mulig amerikansk militær forbindelse, som tyske medier og RT har taget op. Politikens reporter Hans Davidsen-Nielsen, som har fulgt denne historie, tog til Christiansø, den østligste del af Danmark i Østersøen øst for Bornholm og tæt på de steder, hvor Nord Stream-eksplosionerne fandt sted. Her interviewede Davidsen-Nielsen havnefoged John Anker Nielsen.

Her er et citat fra Politikens artikel, som kan findes her:

»I de første par dage måtte havnefogeden efter eget udsagn »ikke sige noget«. Men i dag kan John Anker Nielsen afsløre, at han fire-fem dage før Nord Stream-sprængningerne var ude med redningstjenesten på Christiansø, fordi der var nogle skibe med slukkede radioer. Det viste sig at være amerikanske flåde fartøjer, og da redningstjenesten nærmede sig, fik de besked fra Søværnets Operative Kommando om at vende om.

»Derfor tror havnefogeden på den teori, som bl.a. den amerikanske stjernejournalist Seymour Hersh har fremsat uden nogen form for dokumentation: at USA stod bag sabotagen. Amerikanerne har de her små ubemandede ubåde, som kan løse enhver opgave, har John Anker Nielsen fået at vide.

»Havnefogedens familie har boet på Christiansø i syv generationer, og han kender alt til vejr- og vindforholdene i Østersøen. På den baggrund giver han ikke meget for teorien om en yacht og nogle ukrainere, der dykker ned til 80 meters

dybde.”

Seymour Hersh skrev i februar 2023, at sprængstoffer blev anbragt på rørledningerne af amerikanske dykkere i forbindelse med NATO-flådeøvelsen Baltops-22 tre måneder forinden og detoneret af nordmændene.

Både de danske og svenske myndigheder afsluttede deres undersøgelser for flere måneder siden med den undskyldning, at det var uden for deres territorialfarvand, og at ingen af deres borgere var involveret. De tyske myndigheder fortsætter deres efterforskning og støtter teorien om den private ukrainske yacht.

Foto: Freemalaysiatoday

LaRouches diplomati for fysisk økonomi kan besejre krigspartiet

Dennis Speed

Den 7. oktober 2024

Når du læser dette den 7. oktober, kan Israel meget vel have gennemført et angreb på nationen Iran »som gengældelse« for Irans angreb i sidste uge på israelske militæranlæg. Hvilke våben vil de bruge, og med hvilket formål? Uanset om det bliver i dag eller senere, er hensigten at føre krig.

Men lige så ildevarslen som situationen i Sydvestasien er, så overvej Ukraine, hvor nogle parlamentariske embedsmænd opfordrer Ukraine til at angribe Hviderusland. Ruslands

Dmitrij Medvedev har allerede reageret. »Så vil Alexander Grigorievich [Lukashenko, Hvideruslands præsident] have fuld grund til at bede Rusland om at bruge de taktiske atomvåben, der er udstationeret i Hviderusland.«

Denne dag, den 6. oktober, er verden meget, meget anderledes, end den ser ud til. Et eksempel: For at forstå den faktiske, usagte dynamik, der ligger til grund for trefrontskrigen i Ukraine, Sydvestasien og Stillehavet, en krig, som »det globale NATO« udkæmper mod verden, skal man lægge mærke til den korte offentlige erklæring, som Vladimir Putin kom med, da han åbnede et møde i det russiske sikkerhedsråd den 4. oktober: »I dag foreslår jeg, at vi diskuterer foranstaltninger til at etablere et internationalt betalingssystem. Vi er alle klar over, at dette er en alvorlig opgave i det nuværende miljø og en af de største udfordringer, vi står over for. Overordnet set skrider arbejdet støt fremad, men det er vigtigt at tage fat på eventuelle problemer hurtigt og planlægge de skridt, der er nødvendige for at overvinde de vanskeligheder, der skabes for os uden for vores grænser.«

Et internationalt betalingssystem som det primære emne på et møde i det russiske sikkerhedsråd? Ikke Ukraine? Ikke det russiske forsvarsbudget? Ikke det amerikanske valg? Ikke Sydvestasien? Ikke nogen af de ting, som folk i den transatlantiske verden med andre ord er blevet forledt til at tro, at Putin, »krigsforbryderen«, ville tale om? Måske har den transatlantiske verden og dens efterretningstjenester mistet grebet om virkeligheden. Er det på grund af den geopolitiske uigennemsigtighed i deres analytiske aksiomer fra tiden efter Den kolde Krig? Faktisk diskuterer Putins russiske sikkerhedsråd, hvad de ved er det egentlige *casus belli* for den transatlantiske verden: det uundgåelige offentlige, »officielle« kollaps af deres allerede i realiteten kollapsede gældsstruktur på 2 billioner dollars.

For forvirrede beslutningstagere synes deres analytiske dilemma at falde ind under det, som Lyndon LaRouche,

grundlægger af *Executive Intelligence Review* i 1974, engang kaldte »det usammenlignelige«. Noget, som man enten ikke tidligere vidste eksisterede, eller som man burde have vidst, men ikke havde overvejet kunne eksistere, vender ved sin »umulige« eksistens op og ned på hele ens ramme for at forstå noget som helst. Hvad nu, hvis man f.eks. ser på verden i dag og konkluderer, at der er to helt forskellige ideer om fysisk økonomi og dermed om varig menneskelig overlevelse, som verden nu står over for – og at de ikke er »kapitalisme vs. kommunisme«, »det kinesiske kommunistparti vs. verden«, »autokratierne vs. demokratierne« eller andre fjollede, binære, parvise sportslege?

Den ene globale intention, uanset dens nationale regeringsform, søger at opretholde en ubetalelig gæld og at udtrække forskellige ressourcer fra militært relativt svagere lande ved at affolke dem under dække af »retsstatsprincippet«. Den anden globale intention, uanset dens nationale regeringsform, er engageret i en politik for "win-win" økonomisk samarbejde og udvikling, der er til gavn for alle, blandt suveræne, uafhængige nationalstater, som hver især befinder sig på forskellige niveauer og i forskellige hastigheder af økonomisk og politisk udvikling. Både Ukraine og Israel er på linje med den første holdning. BRIKS-landene, sammen med en lang række nationer i det Globale Syd, er på linje med den anden. Det første system, det oligarkiske eller »britiske« system, drives af City of London og dets partner på Wall Street. Det andet, der lige nu er bedst repræsenteret i kombinationen BRIKS (Brasilien, Rusland, Indien, Kina, Sydafrika), var faktisk engang kendt som »det amerikanske økonomiske system«, men kan ikke kaldes det nu, da det nuværende politiske etablissement i USA ikke blot har forrådt og afvist det, men fører kampagne mod det ved at føre kampagne mod BRIKS (som i tilfældet med Argentina og i en anden forstand Iran).) Dette er Alexander Hamiltons og Friedrich Lists amerikanske system, ikke Mike Bloombergs »angloamerikanske system«; systemet med Lincolns

transkontinentale jernbane, ikke Bidens »Build Back Better«.

Realiseringen af de antikoloniale principper i Hamiltons system for fysisk økonomi blev opnået og overgået i den amerikanske statsmand og økonom Lyndon LaRouches økonomiske værk. I 1976, da LaRouche stillede op som præsidentkandidat for United States Labor Party, førte han kampagne for præsidentposten på det niveau, som verden burde forvente og kræve af en amerikansk præsidentkandidat. Siden han forlod den præsidentielle scene i 2004, altså for tyve år siden, er præsidentens magt i forhold til valget og de amerikanske borgeres generelle velfærd faldet sørgeligt. For at genoplive det sande amerikanske præsidentsystem, udstyret med et verdensøkonomisk alternativ, må vi referere til det amerikanske system som Lyndon LaRouches fysiske økonomi.

LaRouche brugte sine avancerede forestillinger om fysisk økonomi, især hans ideer om »potentiell relativ befolkningstæthed« og »øget energigennemstrømningstæthed« i arbejdsstyrken – for eksempel laserværktøjsmaskiner, der ville revolutionere produktionen på samlebåndet – til at foreslå en økonomisk politik for verdens genopbygning og udvikling. Dette var det Amerika, som verden længtes efter at se, men det var i modstrid med planerne hos Henry Kissinger, Zbigniew Brzezinski og George Herbert Walker Bush, som hadede LaRouche.

For den genopdagelse og genoplivning af »det amerikanske system« i 1970'erne, som kom til udtryk i LaRouches arbejde, i hans medarbejder W. Allen Salisburys arbejde, forfatter til bogen *Borgerkrigen og det amerikanske system*, og i LaRouches foreslåede laseranvendelser af energitætte processer til både at omstille den amerikanske arbejdsplads og til at løse problemet med et globalt forsvar af den nationale sikkerhed mod atomvåben, blev LaRouche udpeget til »særbehandling«. I 2004 afslørede LaRouche det:

»Den 6. oktober 1986 kom en egentlig hær på mere end fire hundrede bevæbnede personer til byen Leesburg, Virginia, for at foretage en razzia på *EIR* 's og dets medarbejders

kontorer, og de blev også sat ind på en anden, mørkere mission. De lokaler, jeg boede i på det tidspunkt, blev omringet af en bevæbnet styrke, mens fly, pansrede køretøjer og andet personale ventede på ordren til at gå i gang med at skyde. Heldigvis skete drabet ikke, fordi en person med højere autoritet end chefen for justitsministeriets kriminalafdeling, William Weld, beordrede angrebet på mig afblæst. De styrker, der var klar til at rykke ind mod mig, min kone og en række af mine medarbejdere, blev trukket tilbage om morgenen.«

Dette mordforsøg på LaRouche for 38 år siden er det rette udgangspunkt for at forstå nutidens kriminelle politik for statsstyrede snigmord. Julian Assanges erklæring i Strasbourg i Frankrig i sidste uge fortæller, at »det er nu offentligt kendt, at CIA under (tidligere CIA-direktør Mike) Pompeos udtrykkelige ledelse udarbejdede planer om at kidnappe og myrde mig på den ecuadorianske ambassade i London og give tilladelse til at gå efter mine europæiske kolleger og udsætte os for tyveri, hackerangreb og plantning af falske oplysninger.« Det er den samme Pompeo (daværende udenrigsminister), som den 15. april 2019 sagde til en gruppe studerende på Texas A&M University : »Hvad er kadetmottoet på West Point? 'Du skal ikke lyve, snyde eller stjæle, og du skal ikke tolerere dem, der gør det'? Jeg var direktør for CIA. Vi løj, vi snød, vi stjal... «

Så selv om snigmord angiveligt blev forbudt i USA ved forskellige love i 1970'erne og 80'erne, er det i stigende grad den anvendte, endog foretrukne metode til »regeringsførelse«, som anglofæren ønsker at benytte sig af – regeringførelse ved hjælp af mord. Husk titlen på en artikel i *Foreign Policy* den 30. juli 2024: »Ville USA overveje at snigmyrde Putin?« Husker I de to mislykkede mordforsøg inden for to måneder mod tidligere præsident Donald Trump, som vendte tilbage til stedet for den afværgede forbrydelse ved en demonstration med deltagelse af titusinder i Butler, Pennsylvania, lørdag den 5. oktober?

Et »attentaternes USA« tilranede sig det amerikanske præsidentskab den 22. november 1963 med drabet på og mørklægningen af drabet på USA's præsident, John. F. Kennedy. En række mord fulgte, bl.a. på Malcolm X, Martin Luther King og præsidentkandidaten Robert Kennedy. Lige efter det begyndte FBI og andre agenturer at myrde amerikanske borgere, som i deres mord på den 21-årige Black Panther-leder Fred Hampton i Chicago den 4. december 1969. Og mens senator Frank Churchs udvalgs undersøgelser af CIA førte til udstedelsen af en række bekendtgørelser – E0 11905 i 1976, E0 12036 i 1978 og E0 12333 i 1983 – der specificerede, at »enhver, der er ansat af den amerikanske regering«, havde forbud mod at deltage i og udføre spionage, at deltage i eller på anden måde hjælpe med mord – fortsætter mordet på politiske modstandere, som det næsten skete for Lyndon og Helga Zepp-LaRouche i 1986, og som næsten skete for Donald Trump i Butler, Pennsylvania i juli, og lidt senere den 15. september i West Palm Beach, Florida. Netanyahus myrderier er blevet støttet og derfor opmuntret af både de republikanske og demokratiske kandidater. At disse mord på Hamas-ledere i Gaza medfører »følgeskader« i form af tusindvis af kvinder og børn, er, som Dr. Mark Perlmutter bemærkede, en løgn. Hamas-medlemmerne er følgeskader i den systematiske ødelæggelse af hospitaler, skoler og moskeer i Gaza, nu i Libanon og snart i Iran.

Diskussionen i det russiske sikkerhedsråd understreger imidlertid, hvorfor Helga Zepp-LaRouches Ti principper for en ny international sikkerheds- og Udviklingsarkitektur må blive det moralsk overlegne udgangspunkt, hvorfra afviklingen af »Bæstets internationale snigmordbureau (inklusive dets morderiske økonomiske malthusianske befolkningsreduktionskrige) kan opnås. Global økonomisk udvikling er en realitet. På slagmarken i Sydvestasien må LaRouches Oase-plan, hvor upraktisk den end kan synes i øjeblikket, fortsat have overtaget hvorfra vi kæmper og får verden til at følge efter. Vi må insistere på, at den eneste løsning imod krig er fred gennem økonomisk udvikling, ikke

mord.

Helga Zepp-LaRouche og andre taler til Den Internationale Fredskoalition, nr. 70, 4. oktober 2024

Ikke korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen! Dette er Den Internationale Fredskoalition, dette er vores 70. møde i træk, 70 uger i træk. Tak til alle, der har været med indtil nu. Mit navn er Anastasia Battle. Jeg vil være jeres ordstyrer i dag, sammen med mine medordførere Dennis Speed og Dennis Small.

Grunden til, at vi har skabt denne Internationale Fredskoalition, dette forum, er at samle og forene fredsbevægelser fra hele verden: På trods af folks ideologier, på trods af folks uenigheder, er vi nødt til at samle den internationale fredsbevægelse, hvis vi vil stoppe en atomkrig. Jeg er sikker på, at mange af jer, der er med os i dag, er med os, fordi I ved, at vi er så tæt på det, samtidig med at vi står over for et forfærdeligt folkemord i Palæstina. Endnu en gang tak til alle jer, der har arbejdet utrætteligt for at få denne sammenslutning til at fungere.

Vi vil have en række talere i dag fra hele verden, som vil gennemgå, hvad der sker. Vi har en række beretninger om konflikter. Vi kommer fra en uge med mindst tre store demonstrationer – to i USA, en i Sverige og mange flere, tror jeg, i Tyskland. Så vi vil få mange rapporter om IPC's

aktiviteter og deltagerne i dem. Også interventioner, som folk foretager.

Med det vil jeg gerne give ordet til Helga Zepp-LaRouche, som er grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition. Værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Lad mig først sige velkommen til jer alle sammen.

Det er, som om vores indsats kan være prisværdig, men jeg tror, at alle i denne samtale nok deler følelsen af, at begivenhederne udvikler sig hurtigere i retning af en potentiel atomkrig, end vores hidtidige indsats har kunnet bremse dem eller endda vende dem. Hvis folk har et mere optimistisk syn, må de meget gerne fortælle mig det. Men lige nu sidder vi på randen af en regulær krig i Mellemøsten. Det mener også Fyodor Lukyanov, som er en meget kendt russisk analytiker, kommentator og meningsdanner, og som mener, at Mellemøsten er på randen af en regulær krig. Det er meget svært at forestille sig, hvordan det skal stoppes i sidste øjeblik, men det er det, vores opkald handler om. Det, der skete, var, at Iran den 1. oktober – endelig, efter to måneders ventetid siden drabet på Hamas-lederen Haniyeh – sendte 400 missiler mod Israel. Israelerne sagde, at det var meget ineffektivt. Iranerne hævdede, at 90 % af missilerne kom igennem. Det er meget svært at verificere dette uafhængigt. Det ser ud til at være klart, at et stort antal af disse missiler kom igennem, hvilket betyder, at Iron Dome ikke er helt vellykket, og hvordan skulle den egentlig kunne være det?

Det forventes, og man kan næsten sige, at verden venter på det minut for minut, at Israel naturligtvis vil foretage et modangreb på Iran. Biden-administrationen sagde, at de tror, at en fuld krig stadig kan undgås. Tilsyneladende godkendte præsident Biden ikke, at Israel ville angribe de iranske atomanlæg, hvilket ville være den mest alvorlige optrapning, men kun gå efter oliefelter eller raffinaderier i Iran. Og så

er spørgsmålet naturligtvis, hvad den iranske reaktion vil være: Hvis Iran så laver et modangreb mod Israel, og Israel slår endnu mere igen, så er vi på en meget kort optakt til den absolutte katastrofe.

Den iranske udenrigsminister er netop ankommet til Beirut, hvor der gøres en massiv indsats for at finde en efterfølger til Nasrallah.

Israelerne har tilsyneladende sendt endnu et angreb mod flere boligblokke, hvor Hizbollah-ledelsens møde formodes at finde sted. Alt dette er ikke helt verificeret endnu, fordi det foregår i en krigszone, så du kan forestille dig, hvor anspændt situationen er.

Under alle omstændigheder har den russiske regering opfordret alle sine borgere til at forlade Israel, så længe der stadig er mulighed for at tage et fly, hvis de bekymrer sig om deres liv og sikkerhed. Og generelt kan jeg kun sige, at alt virkelig er ved at forberede sig på en optrapning af situationen. Naturligtvis ligger de amerikanske hangarskibe stadig i regionen med mange krigsskibe som en klar afskrækkelse mod Iran. Og naturligtvis Iran, som hidtil har forsøgt at undgå en generel krig, fordi jeg tror, at den nuværende ledelse klart har signaleret, at de forstår, at der ikke kan være nogen vindere i en generel krig i Mellemøsten.

Jeg tror, at den nye bog, som er skrevet af den israelske journalist Gideon Levy, {The Killing of Gaza: Rapporten om en katastrofe}. Jeg har kun læst en rapport af en stor journalist, Chris Hedges, som blev genoptrykt i {Consortium News}, der rapporterer, hvordan denne israelske journalist var en af de få journalister, der udtalte sig på denne måde. Levy rapporterer om effekten af alle disse drab i Gaza, på Vestbredden og i Libanon, ikke kun på palæstinenserne, men også på israelerne, og siger, at dette fører til mental ødelæggelse af Israel og Palæstina, og at Israel har mistet sin medmenneskelighed, og at det største problem er, at alle de mennesker, der ser på, både i Israel, men naturligtvis også

det internationale samfund, som bare trækker på skuldrene over det, der sker, især i Gaza, efter at der er gået et år, at dette truer med at føre til kollektivt selvmord i Israel; og man kan tilføje, i betragtning af det eksplosive potentiale og faren for, at atomvåben i sidste ende kan blive brugt i Mellemøsten, hele den menneskelige civilisations kollektive selvmord. Så alvorligt er det.

Naturligvis er den anden store krise omkring Ukraine ikke mindre, måske mindre i overskrifterne, men det er også en igangværende optrapning der. Det ser ud til, at det ukrainske luftvåben forsøgte at ramme atomkraftværket i Kursk – uden held, men der var åbenbart et sådant forsøg. Den russiske ambassadør i Washington, Anatoly Antonov, udsendte en meget alvorlig erklæring om, at Biden-administrationen ville skubbe verden ud i en atomar katastrofe. Dette blev rapporteret i russisk tv, og han rapporterede også om personlige trusler mod ham selv og andre russiske diplomater.

Generelt er krigshysteriet i Vesten ubrudt. Der er nogle få undtagelser som Ungarn, Slovakiet, Georgien, Serbien og nogle stemmer her og der. Men generelt er EU's politik stadig at gå i krig med Rusland engang i fremtiden. Der er kommet en ny EU-kommissær for forsvar og rumfart: Hans navn er Andrius Kubilius. Han opfordrer til, at EU øger sin militære produktion, og at der straks skal ske etablering af en europæisk forsvarsunion. Han er på samme linje som den tyske forsvarsminister Pistorius, nemlig at en krig med Rusland om 6-8 år er uundgåelig. Hvorfor skubber de til konfrontationen nu, hvis EU og de europæiske nationer ikke er »krigsklare«? Det er alt sammen fuldstændig irrationelt. Og som vi har diskuteret mange gange, er den egentlige årsag hverken situationen i Mellemøsten eller i Ukraine, selv om der er detaljer, som angiver de udløsende faktorer og årsager osv. Men den virkelige grundlæggende konflikt, som vi tydeligvis ser gå ind i sin sidste fase, er, hvad der vil ske med det kollektive Vesten, hvis neoliberale system tydeligvis er ved

at kollapse, da økonomien i Tyskland er i frit fald; og frygten for, at landene i det Globale Syd danner et alternativ med BRIKS+, det Globale Syd, som i mellemtiden repræsenterer næsten 90 % af den menneskelige befolkning. Og de er fast besluttede på ikke at gå ned med Vesten. Alligevel er det klart, at hvis det kommer til en atomkrig, kan det blive hele menneskehedens skæbne.

Vi havde en meget vigtig begivenhed, som jeg absolut ikke vil undlade at nævne: Den 2. oktober havde vi et arrangement arrangeret af Schiller Institutet med så ekstraordinære eksperter som Jack Matlock, tidligere amerikansk ambassadør i Moskva ved afslutningen af den kolde krig. Han fortalte, at der ikke var noget, der hed en uprovokeret krig fra Ruslands side. Jeg synes, det er ekstremt vigtigt, at man har nutidige vidner, som står frem og fortæller sandheden, for krigsførelsen og hvem, der kontrollerer fortællingen, bliver mere og mere voldsom. Og desværre er nogle mennesker på venstrefløjnen opportunistiske og taler ikke sandt. Han redegjorde for, hvordan vi egentlig kom hertil, 34 år efter den tyske genforening, som vi »fejrede« i går. Derefter blev han naturligtvis efterfulgt af en førende ekspert i atomvåben, Ted Postol, som gav en absolut hårrejsende redegørelse for, hvad der vil ske, hvis det kommer til atomkrig. Ikke for at afvise de andre talere, men især på grund af de to ekstraordinære oplægsholdere, vil jeg opfordre IPC-deltagerne til ikke bare at se denne video, men til at hjælpe med at sprede den over hele verden. For folk er nødt til at vågne op og forstå, hvad en atomkrig vil gøre. Det mindste, der vil ske, er en ødelæggelse af meget, meget store dele af den menneskelige civilisation og i værste fald alt menneskeligt og andet liv på planeten, og det er den risiko, vi står over for.

Jeg tror, det er den umiddelbare situation, vi står over for lige nu. Derfor tror jeg, at vi er nødt til at høre de forskellige vidner rapportere om graden af mobilisering mod dette. I går var der en relativt stor demonstration i Berlin,

men sammenlignet med det, vi ser, er det meget, meget langt fra det, der skal til for at stoppe det. For kun hvis disse demonstrationer bliver så store, at regeringerne må frygte, at de vil blive skubbet ud af embedet, hvis de ikke reagerer på kravene fra folk på gaden, har de nogen chance for at stoppe denne truende katastrofe. Lad os diskutere alt dette og lave en virkelig seriøs brainstorming om, hvordan vi som Den Internationale Fredskoalition kan optrappe vores indsats for virkelig at stoppe denne ubeskrivelige fare.

{{Bemærkninger under diskussionen:}}

[til Imam Elahi] Jeg vil gerne udtrykke min sympati med dig og naturligvis med alle de mennesker, der befinder sig i denne utrolige situation. Jeg håber, at dine ord er med til at ryste verdens samvittighed, for det er ikke kun i Mellemøsten. For hvis vi ikke stopper dette, vil det være på verdensplan, hvad du refererede til med pastor Martin Niemöller, at de først kom efter socialisterne, så efter sigøjnerne, så efter jøderne, og da de kom efter mig, var der ingen tilbage til at forsvare mig: Det er verdens tilstand lige nu.

Jeg vil bare sige: Lad os ikke opgive håbet om, at vi kan ændre situationen. For det, Sara [Madueño] fortalte om før, er et andet system allerede i gang med at blive bygget. Jeg har en fornemmelse af, at vi står over for en stor omvæltning, en stor katastrofe. Det ser ud, som om man ikke kan forhindre det i at ske, og man kan kun håbe, at det ikke er den sidste, virkelig store atomare katastrofe, som eliminerer alt liv på Jorden. Men jeg mener, at vi absolut bør fortsætte med den optimisme, at vores metode med dialog mellem de store religioner, dialog mellem de store kulturer, hvor vi insisterer på ikke-vold, er den stærkeste metode. Så hold fast i jeres overbevisning, og opgiv ikke håbet...

[svar på spørgsmål] Meget kort, jeg er meget taknemmelig for dette spørgsmål, for jeg synes, det peger i den rigtige retning, som jeg eftertrykkeligt vil tilføje til de principper, der blev nævnt tidligere, som ikke at anerkende

territorium og de forskellige principper, der blev nævnt før: At jeg tror, vi er nødt til at tilføje et par ting, som for eksempel fredens fjender, og det er nødt til at blive defineret. Men jeg tror, at hvis man bare tænker på, at det nu er internationalt anerkendt og etableret, at der i marts 2022, der var et par dage efter udbruddet af den særlige militæroperation, var en aftale mellem både Ukraine og Rusland om en diplomatisk løsning på krisen, som blev forhandlet i Istanbul. Og det ville have været fuldt ud muligt at afslutte krigen, redde omkring 500.000 ukrainske liv og jeg ved ikke, hvor mange russiske liv, og hvordan blev det ødelagt? Det ved vi godt: Det var Boris Johnson, som fløj ind fra London til Kiev og fortalte præsident Zelenskyj, at han skulle blive ved med at kæmpe, at han ikke skulle gå med til forliget, fordi han så ville have opbakning fra NATO og hele Vesten.

Det og mange, mange andre hændelser, hvor en diplomatisk løsning allerede var ved at blive underskrevet og gennemført, og så kom der en eller anden indgriben, mange gange fra briterne, som ansporede til det, og krigen fortsatte. Og jeg mener, at vi absolut må indføre en ny kategori af »fredsfjender«, og vi må diskutere en måde, enten i FN-processen eller i en eller anden form, hvorpå dette kan forbydes! Med andre ord må vi skabe en bevidsthed blandt verdens befolkning om, at der findes sådanne fjender af fred, og fordi folk ellers bliver ved og ved, og folkedrabet fortsætter, og mordene fortsætter, og elendigheden fortsætter, og de mennesker, der faktisk er dem, der personligt og konkret anstifter det, bliver aldrig stillet til ansvar.

Jeg har ikke et færdigt svar på, hvad der er den korrekte diplomatiske procedure – skal det være folkeafstemninger, skal det være i de nationale parlamenter, skal det gå til FN's Generalforsamling? Det skal afklares og diskuteres. Og jeg vil også invitere rigtige juridiske eksperter, som sikkert har tænkt over det, [der er] en masse diskussion om behovet for at reformere FN, så det kan løse mange af de problemer, som ikke

er håndterbare lige nu, men jeg synes, det er et meget værdifuldt punkt.

{Afsluttende bemærkninger

Jeg tror, at i betragtning af tingenes tilstand, som virkelig er oprørende, når man ser på nyhederne, internetdækningen. Men taleren fra Palæstina sagde, hr. Kuttab, at folk i Beirut sidder der lige nu og venter på det ene angreb efter det andet, uden noget sted at tage hen. Og mens jeg kiggede, kom der rapporter om, at israelerne igen havde foretaget nogle meget hårde angreb, som tydeligvis var rettet mod Hizbollahs generalsekretær Nasrallahs efterfølger. Folk sidder bare der, som om de venter på døden. Og jeg vil virkelig også minde folk om at tage imam Elahis ord fra Dearborn til sig, for vi er nødt til at få folk til at vågne op! Folk er følelsesløse over for det folkemord, der foregår. Det er næsten, som om alle følelser er blevet dræbt, og tingene bare sker, og du ser på det, og den moralske ligegyldighed kan vi ikke tolerere.

Ellers kan jeg kun sige, at jeg ikke tror, vi har udtømt alle muligheder, for jeg vil give dig et eksempel: Ved fredsdemonstrationen i Berlin i går var der en usandsynlig taler, nemlig [Peter] Gauweiler fra CSU. Det er på det politiske spektrum i Tyskland mere på højre side. Han sagde, at han var lidt genert, selv om han ikke er genert, men det var hans første tale til en fredsdemonstration i hans liv. Og så citerede han Franz-Josef Strauss. De af jer, der har været med i et stykke tid, vil huske, at han var en meget, meget skarp figur – hadet af mange, men han var en figur, han var en rigtig karakter. Han var en politiker, som de bør være. Man kan måske ikke lide, hvad de siger, men han var ægte i forhold til de kunstige figurer, vi har mange af i dag. Og Gauweiler citerede Strauss, og han lød som fra venstre – til venstre for Baerbock, til venstre for Scholz. Det viser bare, hvordan det politiske spektrum er forsvundet. Under alle omstændigheder pegede han på en meget interessant ting, nemlig at det, den tyske regering faktisk gør med den tyske hær, er ulovligt og

forfatningsstridigt, fordi den tyske forfatning kun definerer den tyske hærs opgave til at forsvare landet – ikke til at være involveret i internationale angreb og så videre. Så da han er advokat, er jeg sikker på, at han nok skal finde på en strategi for at gøre det til et stærkere emne. Og jeg tror også, at mange forfatninger eller lovgivninger har ganske gode love, som er helt tilstrækkelige til at imødegå det, der foregår på nuværende tidspunkt.

Men jeg vil virkelig opfordre folk: Se, det, der sker lige nu, er så utroligt, ikke bare hjerteskrærende, men det er selvmorderisk, det driver civilisationen mod et kollektivt selvmord, og i lyset af det, så hav modet til at handle. I går blev det foreslået, at vi måske skulle opfordre til demonstrationer hver anden uge. Straks kom argumentet om, at det er for meget, det er så dyrt at have højtaleranlæg og store telte. Måske er det ikke det, der er brug for. Måske skulle vi bare opfordre folk til at samles hver anden uge uden alt det her, bare samles på en markedsplads i din by. For jeg tror, det kræver en mobilisering. Jeg tror, at vi nu er fire uger fra det amerikanske valg, og jeg er bange for, at det er de mest afgørende uger i vores levetid, i menneskehedens historie. Og vi er nødt til på en eller anden måde at bringe alt i kraft, hvad vi kan. Eller måske kan vi ikke få det organiseret denne gang, men jeg vil gerne begynde at cirkulere denne idé om at holde dette hver anden uge på torvet, uanset hvor du er.

For det andet vil jeg gerne gentage det: Vi er nødt til at have diskussionen om den internationale sikkerheds- og udviklingsarkitektur. For efterhånden som kriserne i Mellemøsten og Ukraine udfolder sig – og man kunne tilføje situationen i Fjernøsten omkring Kina og Filippinerne og Det Sydkinesiske Hav og Taiwan – tror jeg absolut ikke, vi kommer ud af det, hvis vi ikke har en international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til alle landes interesser. Det er ikke en utopisk idé: Jeg tror, det er en

opskrift på overlevelse. Så hjælp os med at udbrede denne idé.

Jeg synes, BRIKS er på en god vej. Der er en masse diskussion om det kinesiske forslag om det Globale Sikkerhedsinitiativ, det Globale Udviklingsinitiativ, det Globale Civilisationsinitiativ, som skal ses i sammenhæng. Det er bare en anden måde, som kommer fra kineserne, og som går i samme retning, som vores forslag om den nye sikkerheds- og udviklingsarkitektur også udtrykker, hvilket i høj grad også altid har inkluderet ideen om en dialog mellem kulturer og civilisationer. Så hjælp os med at få det på dagsordenen. Og lad os forsøge at gøre den næste IPC-begivenhed til en meget stærk begivenhed, for vi er nødt til at ryste verdens befolkning til at gribe ind på enhver mulig måde for at stoppe det skrækshow, der udfolder sig for øjnene af os.

Sidste chance for at forhindre tredje verdenskrig! Webcast-dialog med Schiller Instituttets grundlægger og formand Helga Zepp-LaRouche

ikke korrekturlæst

Torsdag den 3. oktober 2024, EIRNS

HARLEY SCHLANGER: Velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og formand for Schiller Instituttet. Det er torsdag den 3. oktober 2024. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg er jeres vært i dag. Du kan sende os

dine spørgsmål og kommentarer via e-mail til questions@schillerinstitute.org eller sende dem til chat-siden.

I dag er det den 3. oktober 2024: I Tyskland er det *Tag der Deutschen Einheit* eller den tyske enhedsdag, og det kommer vi til om lidt, Helga, da du kan bidrage med en ægte eksperts vurdering af, hvad der skete for 34 år siden, og hvordan en stor mulighed gik tabt på det tidspunkt. Men til at begynde med har vi flere spørgsmål fra seere, der reagerer på din advarsel i løbet af de sidste par uger om, at vi er på vej mod en mulig tredje verdenskrig, især i betragtning af den optrapning af kampene, der foregår nu i Sydvestasien, det såkaldte »Mellemøsten«. Det gængse spørgsmål er: Er vi allerede i 3. verdenskrig? Hvis ikke, hvad kan der så gøres for at forhindre den? Og en, der stillede disse spørgsmål, spurgte også: »Hvorfor hepper det amerikanske etablisement på Israel, når det burde være tydeligt, at Netanyahus mål er at bringe USA ind i denne krig mod Iran?«

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Det er et meget godt spørgsmål, for jeg tror, at vi skridt for skridt nærmer os tredje verdenskrig, og jeg tror, at den seneste udvikling, at der var et israelsk angreb på den russiske militærbase i Latakia i Syrien, efter at et iransk fly angiveligt var landet der, viser, at vores advarsler ikke har været det mindste overdrevne. For hvis du nu har et forsøg på at angribe en russisk base i Mellemøsten. Jeg mener, vi er meget, meget tæt på, at andre magter, atomare magter, bliver trukket ind i denne konflikt, og mange, mange eksperter i forskellige lande siger alle de indlysende ting: Nemlig at Netanyahu tydeligvis satser på at kunne trække USA ind i en kamp mod Iran. Biden blev i går spurgt, om USA ville gå med til et israelsk angreb på Irans atomanlæg, og Biden sagde: »Nej.« Men scenariet for optrapning er der allerede helt klart. Man ville få et israelsk modangreb mod måske Irans oliefelter, olieraffinaderier; så ville Iran gengælde det mod Israel, og så ville israelerne ramme Irans atomfaciliteter,

fordi hele propagandaen fra en hel fløj af krigshøge har været, at Iran nu er meget tæt på at have sin egen atombombe, måske en eller to uger væk. Det er meget svært at vurdere, men Israel har atomvåben. Og jeg tror, vi er så tæt på en sådan eksplosion.

Hvis den russiske militærbase i Syrien nu bliver angrebet, viser det, hvordan en lille optrapning virkelig kan få de andre atommagter til at involvere sig, hvis optrapningen fortsætter.

Så vi er tæt på Tredje Verdenskrig, det er der ingen tvivl om. Det eneste spørgsmål er, hvorfor USA ikke stopper Israel, for det er meget indlysende, at USA er den eneste magt, der kan gøre det. USA har siden Hamas' angreb på Israel den 7. oktober for et år siden meget hurtigt opbygget en militær tilstedeværelse i hele regionen, i Middelhavet, i Golfen; der er faktisk flere hangarskibsgrupper med destroyere og andre krigsskibe i regionen, naturligvis som en afskrækkelse – jeg siger »afskrækkelse« i anførselstegn – over for Iran. Men dybest set skaber det en situation, hvor Israel føler, at de kan gøre, hvad de vil, fordi USA ikke stopper dem. Faktisk har USA for nylig givet dem en meget stor sum penge til våbenkøb.

Jeg tror, at det eneste, der kan gøres, er, at hele verden taler imod denne fare. Jeg tror, at fredsbevægelsen i alle lande, i USA og i Europa, må gå på gaden. Der har lige været en demonstration i Berlin med et sted mellem 20-30.000 mennesker. Det er godt, men det er slet ikke nok til at præsentere det stærke budskab, der er brug for. Jeg mener, at landene i det Globale Syd skal sige fra, og det haster, for hvis det kommer til en atomkrig, vil alle være involveret. Og selv om den videnskabelige debat måske ikke er helt afgjort, om en global atomkrig vil blive efterfulgt af en atomvinter, vil det radioaktive nedfald være tilstrækkeligt til at dræbe alle mennesker og sandsynligvis meget af livet i det hele taget på planeten.

Så vi leger virkelig med en utrolig trussel mod menneskehedens eksistens, og jeg tror, at alle – lande i det Globale Syd, fredsbevægelsen i Vesten – skal blive stærkere og stærkere meget, meget hurtigt, for jeg tror, at vi virkelig befinder os i en utrolig stor fare.

SCHLANGER: Du lytter til Helga Zepp-LaRouche: Hun har taget initiativ til et ugentligt møde om fredagen i Den Internationale Fredskoalition. Hvis du kan deltage, er det kl. 11.00 Eastern Time [17.00 CET]. Det har fået større og større betydning, fordi de mennesker, der kommer, får deres stemme hørt.

Helga, vi har fået en e-mail fra en seer fra Brighton i Storbritannien, som spørger, hvorfor USA tager imod råd fra briterne om Ukraine? Han henviser især til dækningen i *The Economist* og *Financial Times*. Men han sagde: »Vi kan ikke engang få vores hangarskibe ud af tørdokken. Hvorfor skulle USA lytte til Starmer eller Lammy?« Med henvisning til premierministeren og udenrigsministeren.

Og i forbindelse med det er der et spørgsmål fra en anden seer i Storbritannien, som spørger: »Hvem træffer de endelige beslutninger om Ukraines anmodning om at bruge amerikanske og britiske missiler til at ramme mål inde i Rusland?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, man er nødt til at se på historiens lange linjer for at forstå, hvorfor USA gør det og lytter til briterne igen og igen. Og jeg tror, at svaret skal findes i, at da de amerikanske kolonier udkæmpede den første krig mod kolonialistisk undertrykkelse, nemlig det Britiske Imperium, skal det bemærkes, at den amerikanske revolution var den første antikoloniale krig! Det er vigtigt for at forstå, hvad der kan gøres i dag. Så var det britiske imperium dybest set ikke enig i det, og de forsøgte med alle midler at ophæve det, først med militære midler i krigen i 1812, borgerkrigen, hvor det Britiske Imperium allierede sig med Konføderationen, og så til sidst, da de indså, at kolonien ikke kunne generobres med

militære midler, var der en hel indsats fra Fabian Society, fra forskellige andre britiske foretagender, for at overbevise det amerikanske etablissement om, at de skulle adoptere modellen fra det Britiske Imperium for et fælles styre. H.G. Wells skrev om det i sin bog *The Open Conspiracy*, som blev udgivet i 1928, hvor det er beskrevet i detaljer. Og jeg tror, at hvis man ser på, hvordan f.eks. amerikanske præsidenter har vandret tilbage til Storbritannien – dronningen er død nu, men før ville et møde med dronningen være et passende udtryk for politisk styre i det 20. og 21. århundrede, at man stadig har monarkier, hvor nogle mennesker, de blåblodede, aristokraterne, tror, at de er en højere art end almindelige mennesker. Den idé, den idé om at tilhøre en oligarkisk elite, tror jeg på en eller anden måde er indgået i idéen om at styre verden baseret på det særlige angloamerikanske forhold og idéen om den »regelbaserede orden«, som dybest set er et oligarki, der forsøger at bevare overherredømmet over alle institutioner i verden, hvilket tydeligvis ikke længere er muligt, fordi vi har nået en multipolaritet for meget længe siden.

Så jeg tror, at den amerikanske elites tendens til at lytte til briterne skyldes, at det ikke er fremmed for deres egne hensigter, og da briterne er mere erfarne efter flere århundreders kolonialisme, kommer de naturligvis igen og igen med ideer til, hvordan man kan optrappe. Og lige nu var Starmers besøg i Det Hvide Hus den 13. september bare et nyt udtryk for, at det igen og igen er briterne, der ønsker at anspore amerikanerne til at optrappe i denne krig mod Rusland.

Men efter min mening er der en vis tryghed ved det særlige forhold, og det giver en fortælling om den unipolære verden, som styres af angelfæren. Så jeg tror, det er noget, der kun kan løses ved, at flere mennesker bliver samfundsborgere, ved at flere mennesker tager ansvar for, hvad deres lande gør. Men jeg tror, vi er et sekund før midnat.

SCHLANGER: Og den anden del af det spørgsmål var: »Hvem

træffer den endelige beslutning om Ukraines anmodning om at tillade amerikanske og britiske missiler at blive skudt ind i Rusland? Det blev stoppet af Biden på mødet den 13. september og derefter igen i FN, men Blinken og andre sagde, at det stadig er på bordet. Så hvem træffer den endelige beslutning?

ZEPP-LAROUICHE: Jeg tror, det er denne »kollektive Biden«, som han er blevet kaldt på det seneste, da det stod klart, at folk i hans nærmeste omgivelser, herunder i det demokratiske parti, ikke mente, at han var i stand til at stille op til præsidentvalget igen, så de satte Kamala Harris på den position. Men det rejser naturligvis det store spørgsmål: »Hvem styrer USA?« Og det er ikke kun nu, men i mange år, og folk har altid besvaret det spørgsmål ved at sige, at det er »den dybe stat«. Men jeg tror, det er det permanente bureaukrati, det er folk, som er blevet uddannet til at sidde i disse stillinger. Jeg tror, at valgene er meget mindre vigtige, end folk tror, fordi ideen om at flytte unge ledere, om at pleje folk i stillinger og derefter sørge for, at de er der, især i krisetider, har været navnet på spillet i lang tid. I Frankrig blev det kaldt synarkiet. I USA er det et permanent bureaukrati.

Og der er kampe: Det ser ud til, at militæret og Pentagon har været hovedårsagen til, at denne beslutning ikke blev annulleret, men i det mindste udskudt. Men der er andre, som presser på, og jeg tror, at udenrigsministeriet spiller en meget fremtrædende rolle. Så den endelige beslutning ser desværre ikke ud til at ligge hos præsidenten.

SCHLANGER: Jeg nævnte i begyndelsen, at det i Tyskland i dag er 34-årsdagen for genforeningen af Tyskland. I havde et arrangement i går, som nu er lagt ud på Schiller Instituttets hjemmeside og YouTube-kanal: »Endnu et skridt tættere på atomart ragnarok – Tyskland har brug for en ny sikkerhedsarkitektur«, som havde et meget ekstraordinært panel og en diskussion. Hvad er dine tanker om, hvorfor dette er så vigtigt et spørgsmål?

ZEPP-LAROUCHE: Det, vi forsøgte at gøre i går, og jeg kan kun opfordre jer, vores seere og lyttere, til at se denne video, fordi det er meget klart, at Tyskland spiller en meget specifik rolle. Folk som Ray McGovern og Scott Ritter var allerede for længe siden af den opfattelse, at hvis Tyskland ikke ville gå med i den nuværende NATO-krigspolitik, så kunne det ikke lade sig gøre. Naturligvis viser den nuværende regering absolut ingen tilskyndelse til at gøre noget andet end det, London og Washington fortæller dem, men det er derfor, vi havde dette ekstra program i går, fordi vi havde den tidligere ambassadør Jack Matlock, som var ambassadør i Moskva på tidspunktet for afslutningen af den kolde krig og den tyske genforening. Han er et øjenvidne, og han talte faktisk utroligt åbent om, hvad han mener om den nuværende politik. Så havde vi Ted Postol, som efter min mening er Vestens førende ekspert, som holdt et hårrejsende oplæg om, hvad en atomkrig vil betyde for Tyskland. Og så havde vi mange andre anerkendte talere fra Frankrig og Tyskland. Alt i alt var det en ekstraordinær åben og virkelig den slags diskussion, som folk ikke kan høre – jeg lyttede i dag til talerne ved demonstrationen i Berlin, som var meget gode. Men det, folk er nødt til at vide, er, hvad vi præsenterede i går: For jeg er helt sikker på, at hvis folk virkelig fik en sanselig idé om, at hvis der kommer en atomkrig, har Tyskland ikke en snebolds chance i helvede. Det ville fordampe stort set øjeblikkeligt. Og jeg tror, det er det, folk er nødt til at forstå.

Så vi diskuterede det også ud fra spørgsmålet om, hvordan det kunne gå så galt så hurtigt? For kun 34 år siden, i dag, var der den tyske genforening. Det var naturligvis ikke Berlinmurens fald, som skete tidligere, den 9. november 1989, men den 3. oktober var dagen for den officielle traktat, som gav Tyskland de facto suveræniteten. Det står i aviserne, at Tyskland har fået ret til suveræniteten. Men det blev naturligvis aldrig realiseret politisk. Og dog foreslog vi dengang en løsning, som ville have været det økonomiske

udviklingsgrundlag for en fredsorden i det 21. århundrede. Vi kaldte det dengang den produktive trekant. Den blev foreslået af min afdøde mand, Lyndon LaRouche. Og da Sovjetunionen kollapsede i 1991, udvidede vi det til at blive Den Eurasiske Landbro, som var ideen om at forbinde det økonomiske område i Europa, befolknings- og industricentrene, med dem i Asien gennem økonomiske udviklingskorridorer. Og vi præsenterede det for forskellige regeringer. Den eneste regering, der reagerede, var Kina, og jeg vil sige, at hvis man ser på Bælte- og Vej-Initiativet og Den Nye Silkevej i dag, kan man finde mange af de oprindelige ideer i vores forslag fra 1991 eller endda 1989.

Så vi diskuterede, at det var en fantastisk chance! Det, hr. Matlock illustrerede, var, at der ikke var nogen trussel! Sovjetunionen i den sidste periode og det tidlige Rusland var ikke en trussel mod Vesten. Så det ville have været meget nemt at skabe en fredsorden, og den chance blev fuldstændig ødelagt af den virkelig dårlige idé om at udvide NATO mod øst, hvilket der ikke var nogen grund til. Matlock sagde, at det var østeuropæerne, der krævede at blive en del af NATO. Jeg ved, at mange mennesker siger det, men fra mange, mange kontakter i Letland, Estland, Polen og andre østeuropæiske lande ved jeg, at – jeg mener, selvfølgelig har de til dels historiske grunde – men grunden til, at det skete, er, at mange af lederne i disse lande havde deres karriere i eksil, i Storbritannien, i USA, og så kom de tilbage og blev præsidenter og ministre. Og så faldt alt naturligvis i tråd med kravet om en udvidelse af NATO.

Så jeg synes, det er en tragedie: For man havde chancen for at skabe en fredsorden, for at overvinde ideen om, at man skal løse konflikter med krig. Og nu er vi på randen af tredje verdenskrig. Så jeg synes, det er legitimt og faktisk helt nødvendigt at se på, hvad der gik galt, og så drage konklusionerne og forsøge at rette op på det, for det er stadig muligt. Den nye økonomiske verdensorden, som er ved at

opstå fra landene i det Globale Syd og BRIKS, er den eneste måde, hvorpå vi kan undgå tredje verdenskrig, hvis vi får Europa og USA til at stoppe den geopolitiske konfrontation og begynde at signalere, at de er klar til at samarbejde. Jeg kan ikke se nogen anden vej ud af denne krise.

SCHLANGER: Vi har en opfølgning på Tyskland. »De Grønne og De Liberale [FDP] er gået kraftigt tilbage ved tre nylige delstatsvalg.« Det er de to andre partier, som er en del af den nationale regeringskoalition med Scholz. Og spørgeren siger: »De fortjener at være i tilbagegang.« Men efter hans mening synes de kristelige demokrater [i oppositionen] under Friedrich Merz at have en lignende politik om Ukraine og NATO og EU som koalitionen, og de vil aldrig acceptere en alliance med hverken Wagenknecht-partiet [Bündnis Sahra Wagenknecht] eller Alternativ for Tyskland (AfD). For mig ser det ikke ud til, at der er en løsning. Men hvordan kunne det gå så galt i Tyskland?»

ZEPP-LAROUCHE: [griner] Jeg synes, det er et rigtig godt spørgsmål. Jeg tror, man skal mindst 200 år tilbage for at finde svaret. For hvordan kunne Tyskland, som var på toppen af den historiske kultur i forhold til den universelle historie, i den tyske klassiske periode, hvordan kunne det gå ned, først til nazitidens rædsler, og så efter et vist opsving efter Anden Verdenskrig, hvor Tyskland gjorde fremskridt i mange henseender, økonomisk, politisk, kulturelt, og nu, hvor det er nede i hullet igen?

Det ville kræve en meget lang diskussion: Jeg tror, at den kulturelle indflydelse fra romantikken, som begyndte at ødelægge den klassiske periode, Schopenhauers pessimisme, ungdomsbevægelserne før Første Verdenskrig, alt dette var påvirkninger, som udhulede den tyske kultur. Men man må ikke glemme, at det var Wienerkongressen, den orden, som blev indført af det internationale oligarki; i en vis forstand havde befrielseskrigene praktisk talt ført til en forening af en nationalstat, baseret på monarki, men et konstitutionelt

monarki. Men Wienerkongressen bragte ikke engang det forslag på bordet, som faktisk var blevet udarbejdet af von Stein og Scharnhorst.

Så der er altid dette internationale oligarki. I tilfældet med Wienerkongressen var det briterne, Castlereagh; det var franskmændene, Talleyrand. Der var faktisk en sammensværgelse for at udslette disse ideer fra den franske revolution, men endnu vigtigere den amerikanske revolution, ideerne fra 1789, som den konservative revolution var organiseret imod. Jeg har skrevet flere artikler om det, så hvis du vil læse mere om det, kan du kigge i vores arkiver.

Og det var en stor faktor, men uden briternes rolle i orkestreringen af de forskellige konflikter før Første Verdenskrig ville det naturligvis ikke have ført til Første Verdenskrig, og så var Versailles-traktaten naturligvis så uretfærdig, og den skabte forudsætningen for Anden Verdenskrig. Derefter besættelsen efter krigen og den form for paradigmeskifte, som de bevidst fremkaldte via Kongressen for Kulturel Frihed. Desuden var der en masse lignende påvirkninger, f.eks. fra Rom-klubben. Så jeg kan kun komme ind på disse forskellige påvirkninger, men vi har forsket meget i det, og det er vigtigt at studere det, for jeg tror, at den eneste måde, hvorpå Tyskland nogensinde kan komme tilbage til sine positive traditioner, er, at vi må genoplive kendskabet til de mest ædle ideer: dem i musikken hos Bach, Haydn, Mozart, Beethoven, Schubert, Schumann, Brahms; i litteraturen, i filosofien, Nikolaus af Cusa, Leibniz, Kepler; i litteraturen, Lessing, Schiller, Goethe, Möricke, Heine. Og inden for videnskaben kan man finde lignende store tænkere, Riemann, Gauss, Einstein: Det skal genoplives! Vi har produceret så meget som folk.

Men vi er blevet angrebet, tror jeg, af det internationale oligarki, netop af den grund. Fordi Wilhelm von Humboldt, som kun var undervisningsminister i en meget kort periode, men som udviklede Humboldts uddannelsessystem, som var og er et af de

bedste uddannelsessystemer i verden, fordi hans idé var, at hver elev skulle blive et geni, hver elev skulle have et smukt sind: Hvis det var blevet den politisk generelt accepterede idé, ville oligarkiet være forsvundet.

Så jeg tror ikke, at svaret på dit spørgsmål er enkelt, men man kan finde det, og man kan handle ud fra det.

SCHLANGER: Du lytter til Helga Zepp-LaRouche, grundlæggeren af Schiller Instituttet, og hun ved, hvad hun taler om.

Helga, der er et slags taktisk spørgsmål fra D-, som er aktivist i fredsbevægelsen. Han spørger: »Kan Schiller Instituttet udarbejde en liste over fredsdemonstrationer i USA, Storbritannien og Europa og offentliggøre dem, så vi kan fortælle folk om dem?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, vi gør det vedvarende. Jeg kan kun gentage, hvad Harley lige har sagt: Deltag i Den Internationale Fredskoalition, som holder sit næste møde i morgen [kl. 11 ET] kl. 5 centraleuropæisk tid, for det er altid der, vi diskuterer de mest umiddelbare farer for verdensfreden, og i morgen kan du være sikker på, at vi vil have flere højtstående talere om krisen i Mellemøsten og om situationen i Ukraine. Og til sidst laver vi altid en liste med forslag, og jeg vil med glæde tage dit forslag op om at diskutere på forhånd, så vi kan komme med forslag til, hvad vi skal gøre i den næste periode. For jeg tror, at mellem nu og det amerikanske valg den 5. november og derefter, afhængigt af hvordan det vil gå, indtil den næste præsident er i Det Hvide Hus – og selv da er faren naturligvis ikke ovre – men jeg tror, at perioden mellem nu og det amerikanske valg den 5. november og derefter den nye præsident, der kommer ind i Det Hvide Hus, efter min mening er *den* farligste periode, vi nogensinde har haft i hele menneskehedens historie, og derfor er sådan en liste med demonstrationer helt og aldeles tiltrængt.

SCHLANGER: Og du kan finde invitationen til at tilmelde dig Den Internationale Fredskoalition og få linket til Zoom-opkaldet på [Schiller Instituttets IPC-side](#).

Vi har endnu et spørgsmål fra en kontakt i Afrika, som skriver: »Jeg sætter virkelig pris på, at du taler om vigtigheden af det Globale Syd og BRIKS, vigtigheden af Bælte- og Vej-Initiativet for at overvinde den bevidste underudvikling af det Globale Syd. Hvad tror du, der vil ske på BRIKS-topmødet, og hvorfor tror du, at Macron virker så interesseret i BRIKS, og at franskmændene har bedt om at komme med som observatører?«

ZEPP-LAROUCHE: Macron har tydeligvis brug for noget, for det går ikke så godt for ham i Frankrig, og hvis man ser på hans seneste år i embedet, ville han altid tage på en eller anden spektakulær udlandsrejse, som da han tog til Kina for nogle år siden, og han holdt en smuk tale. Og jeg sagde allerede: »Åh, wow. Hvis han gør det, han lover der, vil det virkelig være en revolution.« Og vores kolleger i Frankrig advarede mig allerede dengang og sagde: »Han er meget dygtig til at holde smukke taler, men lad os se, hvad han gør.« Og desværre var der ingen opfølgning. Og efterfølgende er Frankrig blevet smidt ud af Vestafrika, stort set for altid.

Så jeg tøver med at lægge for meget håb i den slags udmeldinger. Måske bliver han ikke engang inviteret, for den sags skyld.

Men jeg tror, at BRIKS-topmødet i Kazan bliver supervigtigt, fordi det er det sted, hvor de nu ni BRIKS-lande mødes; der er en liste med, tror jeg, 13 lande, som gerne vil være nye medlemmer, og endnu en anden række af lande, som seriøst ansøger om medlemskab.

Så det vil helt sikkert være en meget stærk demonstration af, at et nyt økonomisk system er ved at tage form. Jeg vil ikke forvente totale mirakler derfra, for først og fremmest er

mange af BRIKS-landene under enormt pres og angreb, hvad angår finanspolitik og pengepolitik. Men jeg er også sikker på, at det vil være en demonstration af, at et alternativ baseret på de fem principper for fredelig sameksistens er ved at opstå. Og som jeg sagde før, er vi nødt til at overbevise alle lande i verden om, at i stedet for at bekæmpe denne nye formation, er det en model for samarbejde baseret på lighed, ikke-indblanding i den andens anliggender, respekt for det andet sociale system og forskellige kulturer. Så jeg tror, det vil være en meget kraftfuld intervention, for jeg kan kun forestille mig, at lederne af BRIKS, de lande, der allerede er med i BRIKS, absolut vil stå sammen og udvise det lederskab over for verden, som Vesten desværre mangler fuldstændig på nuværende tidspunkt.

SCHLANGER: Vi fik et spørgsmål fra James H, som henviser til det, du sagde tidligere om, at Israel har angrebet en russisk base i Syrien. Og han siger, at Ukraine og Israel efter hans mening er forbundet i det globale strategiske krigsbillede. Vil du sige noget om det?

ZEPP-LAROUCHE: Ja. For det er meget klart, at både Ukraine og Palæstina-Israel har historiske årsager til konflikterne, som i mange tilfælde går årtier tilbage. Men den måde, det udspiller sig på lige nu, er i begge tilfælde ikke et regionalt anliggende, men en del af den geopolitiske konfrontation mellem de lande, der er allieret i NATO og desværre EU, som insisterer på, at deres unipolære verdensorden, deres såkaldte »regelbaserede orden«, skal forblive den dominerende dynamik i verdenspolitikken. Og dette er rettet mod de lande, der opfattes som lederne af den Alliancefrie Bevægelse, som oplever en renæssance i form af BRIKS, genoplivningen af Bandung-ånden, og derfor, selv om disse to kriser kan se separate og forskellige ud, er det meget tydeligt forbundet, hvis man ser på, hvem der har en interesse i at fremme konflikten, og hvem der bliver kasseret som kanonføde.

SCHLANGER: Som vi nævnte tidligere, har vi det næste møde i Den Internationale Fredskoalition i morgen, Zoom-opkaldet kl. 17.00 centraleuropæisk tid; kl. 11.00 østlig tid. Nogen kommentarer til det?

ZEPP-LAROUICHE: Det er virkelig skræmmende, og hvis man ikke er bange, er man ikke i den virkelige verden. Alle de førende eksperter, vi arbejder med på dette tidspunkt – så ekstraordinære kommentatorer og aktivister som diplomater som Jack Matlock, Ted Postol, Scott Ritter, Ray McGovern. I går havde vi Rainer Rupp og Wolfgang Effenberger, Alain Corvez og mange andre eksperter på IPC-møderne: De er alle overbevist om, at vi er nødt til at skræmme jer endnu mere, for den største fare lige nu er selvtilfredsheden hos størstedelen af befolkningen og propagandamaskinen, som forsøger at fortælle jer: »Åh, der er ingen grund til bekymring. Rusland vil ikke gøre noget. Putin bluffer bare. Hvis han bare opgraderer Ruslands atomare doktrin, skal du ikke bekymre dig, russerne er bange for at gøre noget”: Denne kombination af selvtilfredse mennesker og løgnagtige politiske fortællinger er den største fare, fordi de er værre end at gå i søvne ind i en potentiel tredje verdenskrig – vi galopperer ind i en! Og nogle mennesker har øjnene vidt åbne, bortset fra at de kigger på deres smartphone i stedet for på virkeligheden!

SCHLANGER: Jeg tror, at det påhviler os alle at sørge for, at vi er logget ind i morgen til IPC-samtalen. Det er kl. 11.00 østlig tid i USA; kl. 17.00 centraleuropæisk tid. Så, Helga, jeg ser frem til at se dig i morgen.

ZEPP-LAROUICHE: Ja, værsgo at slutte jer til os.

Invitation til Den Internationale Fredskoalition møde den 4. september 2024 kl. 17: Slut med æraen af MAD-ness

Zoom linket er her.

Talerlisten: Col. Richard Black, Jonathan Kuttub, Imam Elahi og andre.

Invitation skrevet af Dennis Small

Ikke korrekturlæst

Den 2. oktober 2024.

Verden står nu på randen af en amerikansk-russisk atomkrig, der ikke kun udløses på det ukrainske område, men også i Sydvestasien.

Onsdag den 2. oktober mødtes det israelske kabinet for at diskutere, hvordan det vil gengælde Irans missilangreb den 1. oktober. Senere på dagen meddelte premierminister Benjamin Netanyahus kontor, at han sent onsdag ville tale med præsident Joe Biden for at koordinere de næste skridt, der skal tages. Tidligere havde USA's nationale sikkerhedsrådgiver Jake Sullivan advaret om, at det ville få »alvorlige konsekvenser« for Iran, og at USA vil »arbejde sammen med Israel«. »Det lyder ildevarslende som en trussel om en fælles amerikansk-israelsk militæraktion mod Iran«, muligvis mod Teherans atomprogram, rapporterede *Financial Times*' chefkomentator for udenrigsanliggender, Gideon Rachman, med tilfredshed.

Tilfredshed, fordi det i årevis har været Londons »Great

Game«-politik at bruge Israel som en brik til at trække USA ind i en ildkamp mod Iran, som så ville sende hele Sydvestasien op i flammer. Den deraf følgende fare for optrapning til en fuldskala atomar konflikt mellem supermagterne burde ikke behøve nogen uddybning: Israel er selv en atomar magt, og Iran, som blev medlem af BRIKS i 2024, er også ved at underskrive en »omfattende strategisk partnerskabsaftale« med Rusland, som blev godkendt af præsident Putin personligt i midten af september i år.

Det britiske oligarki lægger ikke skjul på deres »prognose« for, hvad de forventer, der skal ske i Sydvestasien. Den 30. september rapporterede The Economist: "Efter halshugningen af Hizbollah kan Iran kappes om en atombombe... Amerika og Israel har længe lovet, at Iran ikke vil få lov til at bygge en bombe. Især Israel ser ud til at have detaljerede efterretninger om udviklingen i Irans atomprogram. Hvis det opfangede tegn på, at Iran var ved at overskride en tærskel, kunne det meget vel angribe iranske atomanlæg."

Den 1. oktober fortsatte The Economist: »Det igangværende iranske angreb ... giver Israel en begrundelse for at håndtere Irans atomare trussel.«

Og den anglofile Heritage Foundation udgav den 1. oktober en rapport med overskriften »Iran Is Inching Toward a Nuclear Weapons Breakout: What Does This Mean for the United States?«, som argumenterede for, at »USA skal udstyre og styrke sine regionale partnere og allierede til at konfrontere Iran ... og – om nødvendigt – udvikle og opretholde de kapaciteter, der er nødvendige for at ødelægge Irans atomare kapacitet.«

Hvor fører sådanne scenarier hen? Til atomkrig.

En betydelig del af det officielle Washington er godt klar over, at den nuværende politiske kurs for Sydvestasien (for ikke at tale om Ukraine) hurtigt vil blive atomar, hvis man fortsætter. Nonproliferation Policy Education Center

rapporterede om Iran-Israel-krigsspil, som de afholdt i slutningen af 2023 – med 35 deltagere fra republikanske og demokratiske kongresmedarbejdere, embedsmænd og analytikere fra den amerikanske regering, førende akademiske forskere, eksperter i national sikkerhed og mellemøstlige tænketanke samt amerikansk militærpersonale – som fandt, at *alle scenarierne* »hurtigt blev atomare«.

Og alligevel holder de kursen. Faktisk var det allerførste spørgsmål, der blev stillet ved vicepræsidentdebatten den 1. oktober, designet til at stille begge kandidater op bag Londons politik om at orkestrere et fælles amerikansk-israelsk angreb mod Irans atomprogram. Hverken Vance eller Walz bestred denne politik.

Det var dog ikke tilfældet for Helga Zepp-LaRouches Schiller Institut, som den 2. oktober afholdt en international onlinekonference med topeksperter fra begge sider af Atlanten for at diskutere emnet »Endnu et skridt tættere på atomart ragnarok – Tyskland er nødt til en ny sikkerhedsarkitektur.« Læserne opfordres til at se hele det ekstraordinære referat og studere Zepp-LaRouches politikker og underliggende principper for at eliminere krigsfaren, ikke ved en optrapning af en stadig mere skræmmende terrorbalance – som i Kissingers Mutually Assured Destruction (MAD)-doktrin – men med et nyt paradigme for universel udvikling.

I februar 1982 adresserede Lyndon LaRouche MAD-doktrinens vanvid i en kort artikel med titlen “An End to Mutually Assured Destruction:

»Så i et kvart århundrede har verdens befolkning levet under den evige terror af altid parat interkontinental atomar krigsførelse... Det værste træk ved den kissingerske MADness-doktrin er den falske antagelse, at de forud kendte konsekvenser af atomar krigsførelse er tilstrækkelige til at forhindre enhver supermagt i rent faktisk at iværksætte et generelt atomart angreb. Denne besættelse af MADness er gået så vidt som til at fremme doktrinen om, at Moskva ville

tolerere et begrænset, Europa-baseret atomart angreb på Rusland selv uden at udløse en generel atomar spærreild mod USA's fastland.

»Konsekvenserne af atomar krigsførelse er en fantastisk afskrækkelse.

“Hvis USA's regering fortsætter sin tilslutning til den økonomiske politik, der blev sat i gang i august 1971, eller endnu værre, den nuværende Volcker-monetaristiske politik, er det meste af verden allerede på vej ned i dybet af en ny generel depression, der er langt dybere, mere vedvarende og kvalitativt mere ødelæggende end den økonomiske depression, der gik forud for krigen i 1939-45....

“Medmindre USA drastisk ændrer sin nuværende penge- og militærpolitik, truer den atomare katastrofe, der er født af Kissingersk MADness, med at blive den form for krig, som ingen ønsker at tro på faktisk kan ske.

»Når vi nærmer os denne tidlige periode med akut krise, er det påtrængende, at USA's regering er parat til at gå ud fra både pengepolitik og militærpolitik, der er fundamentalt anderledes end de politiske tendenser, der i stigende grad har domineret vores politiske beslutningstagning i de seneste 15 år.«

Foto: GPO

Helga Zepp-LaRouche
hovedtale: 'Endnu et skridt

tættere på atomart ragnarok – Tyskland har brug for en ny sikkerhedsarkitektur'

Den 2. oktober 2024 (EIRNS)

Her er hovedtalen fra Helga Zepp-LaRouche og talen fra den tidligere amerikanske ambassadør Jack Matlock:

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Velkommen til den ekstraordinære liste af talere, som jeg anser for at være enestående i stand til at diskutere, hvorfor vi har brug for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, hvis vi vil undgå faren for Tredje Verdenskrig. Jack Matlock, fordi han er det vigtigste øjenvidne fra den periode, hvor det stadig ville have været meget let at etablere en ny global sikkerhedsarkitektur; Postol, som sandsynligvis er verdens førende ekspert i atomvåben; derefter Alain Corvez, som bringer et forfriskende syn på suverænister fra Frankrig, som vi desværre helt mangler i Tyskland; Mr. Effenberger, som er en meget robust historiker og forfatter til mange bøger; og Rainer Rupp, som har en biografi, der gav ham mulighed for på første hånd at opleve, hvor hurtigt man kan glide ind i en atomkrig, hvilket han vil berette om.

Så, vi har lige nu en kaskade af begivenheder, og de gør det klart, at hvis vi fortsætter, som tingene går lige nu, er chancen for, at situationen kommer ud af kontrol, ekstremt stor. Den varmeste situation lige nu er Sydvestasien, som hurtigt er ved at komme ud af kontrol.

Grundlæggende har det sidste års begivenheder, hvor Hamas angreb Israel og Israels uforholdsmæssige reaktion i Gaza, efterladt en situation, hvor der ifølge det britiske lægetidsskrift {The Lancet} er mere end 200.000 døde i Gaza. Gaza er næsten fuldstændig ødelagt. Nu, efter angrebet på

Hizbollahs hovedkvarter, hvor der ifølge CNN blev brugt femten 1000 kg tunge "bunker buster"-bomber til at dræbe Nasrallah og et ukendt antal andre mennesker. Ifølge israelske Channel 12 var det 85 bunkerpenetrerende bomber på 1 ton hver, som skabte et gigantisk krater. For mig er dette krater en slags billede på stilen og politikken, at man bare bryder ind og dræber, uanset hvad konsekvenserne er.

Det førte naturligvis til, at Iran den 1. oktober sendte flere hundrede ballistiske missiler mod Israel med sigte på to luftvåbenbaser og Mossads hovedkvarter. Iran hævder, at 90 % af disse missiler ramte deres mål; Israel benægter naturligvis dette og siger, at det iranske angreb var fuldstændig ineffektivt. Under alle omstændigheder er vi nu i en situation, hvor, hvis Israel iværksætter et betydeligt modangreb, måske på olieraffinaderierne i Iran, at, hvis Iran gengælder det, så vil Israel optrappe måske mod de atomare anlæg i Iran.

Den amerikanske hangarskibsgruppe har ligget i regionen i et år sammen med mange krigsskibe. Vi har nu en situation, hvor alt er klar til at eksplodere mellem Iran, Hamas, Hizbollah og houthierne på den ene side og Israel og dets amerikanske støtter på den anden side. Dybest set, hvis det kommer til en optrapning, hvor Iran bliver ramt på en alvorlig måde, hvad vil de andre atomare magter så gøre? Rusland har en militæraftale med Iran; det er i Kinas grundlæggende interesse ikke at lade Iran blive ødelagt i betydelig grad. Så dette kunne være den udløsende faktor for tredje verdenskrig.

Den anden situation, omkring Ukraine-krigen, har nået et punkt, hvor Rusland som reaktion på en lang række begivenheder for nylig ændrede sin atomdoktrin, som hidtil havde været, at Rusland kun ville bruge atomvåben, hvis Ruslands og Den Russiske Føderations eksistens og territoriale integritet var i fare. Men nu har de ændret den til at sige, at hvis der er et betydeligt luftangreb på Rusland fra en ikke-atomar magt, og denne magt støttes af en atommagt, så vil Rusland måske

bruge atomvåben først. Så situationen er stadig bagefter, at mange mennesker i Vesten stadig siger: »Åh, Rusland bluffer. Der er ingen røde linjer«, selv om vi er på nippet til, at sådanne røde linjer bliver overskredet hele tiden. Den 13. september tog den britiske premierminister Starmer til Det Hvide Hus og forsøgte at overbevise præsident Biden om at give tilladelse til, at langdistancemissiler kunne bruges til angreb dybt inde på Ruslands territorium, hvilket Biden ikke gik med til på det tidspunkt. Men mange mennesker i den strategiske diskussion – herunder naturligvis russerne – mener, at det kun er et spørgsmål om tid, før Biden vil gå med til det. Josep Borrell fra EU sagde netop i går: »Det er vigtigt at bruge sådanne langtrækkende missiler dybt ind i Ruslands territorium, for man skal ramme bueskytten, ikke kun pilene.«

Rusland havde allerede før ændringen i atomvåbendoktrinen gjort det meget klart, at hvis tingene optrappes, vil de ikke bare ramme F-16 og NATO-tropperne inde i Ukraine, men de vil ramme kommandocentralerne, hvor ordren gives til at indsætte disse våben. Jeg tror, vi vil høre fra Ted Postol, som har skrevet mange ekstremt vigtige artikler om forskellen mellem konventionel krig og atomkrig, og hvorfor det er logikken, at når man først begynder at bruge atomvåben, så er sandsynligheden for, at de alle bliver brugt, absolut størst.

Hvis det nu kommer til atomkrig globalt, kan det ende – og vil efter al sandsynlighed ende – alt liv på planeten; fordi det vil blive efterfulgt af en atomvinter. Der er en debat, hvor folk benægter, at det er tilfældet, og allerede Albert Einstein sagde, at han ikke ved, hvordan en tredje verdenskrig vil være, men han er sikker på, at en fjerde verdenskrig igen vil være med sten og pinde. Måske vil nogle mennesker overleve, men i en forfærdelig tilstand, og selv det er ikke sikkert.

Derfor er vi nødt til at gøre alt, hvad der står i vores magt, for at stoppe det. For at finde frem til det rigtige svar må

vi spørge: »Hvad gik galt? Hvordan kom vi fra afslutningen af Den kolde Krig til en situation, hvor civilisationen er på spil?« I morgen er det den 3. oktober, hvor det er 34 år siden, at Tyskland blev genforenet. Som Matlock også har sagt, sluttede Den kolde Krig faktisk to år tidligere.

Vi har udgivet en bog om dette, kaldet {The Lost Chance of 1989-90}, hvor vi præsenterer historien om den afgørende periode, afslutningen på Den kolde Krig, den tyske genforening, vores forslag, som vi havde fremsat for at udnytte den historiske chance, som under de nuværende forhold tydeligvis ikke blev udnyttet. Udenrigsminister James Baker havde i februar 1990 lovet Gorbatsjov, at NATO ikke ville flytte sig en tomme mod øst. Tyskland kunne også blive forenet, svarede Gorbatsjov, og være med i NATO. Det var utroligt generøst i betragtning af, at det på det tidspunkt kun var 45 år siden, at Anden Verdenskrig sluttede. I betragtning af de enorme tab, som Rusland led – formentlig 27 millioner – og som Tyskland havde en stor del af skylden for, synes jeg, at Ruslands accept af den tyske genforening under disse betingelser var utrolig generøs. Det vender sig i min mave at se, hvordan det på kun 34 år er blevet fuldstændig glemt.

Vores indgriben i situationen på det tidspunkt, bare for at nævne det kort, skyldtes, at Lyndon LaRouche – min afdøde mand – allerede i 1984 havde lavet den prognose, at hvis Sovjetunionen ville fortsætte med den økonomiske politik, de havde på det tidspunkt, hvilket grundlæggende var en form for primitiv akkumulation mod deres egen økonomi, ville de kollapse om fem år. Derfor overraskede det os ikke, at Comecons økonomiske problemer voksede massivt i 1988, og derfor holdt Lyndon LaRouche og jeg en pressekonference på Kempinski Bristol Hotel, hvor han forudsagde, at Tyskland snart ville blive forenet, et år før det skete, og at det forenede Tyskland skulle have Berlin som hovedstad og derefter fortsætte med at udvikle Polen med vestlige teknologier som en

model for alle Comecon-stater, der skulle moderniseres.

Berlinmuren faldt den 9. november 1989, og vi var slet ikke overraskede. Men den 7. juli 1998 offentliggjorde den tyske regering sine »Dokumenter vedrørende tysk politik«, et dokument på 1.667 sider, som normalt har været fortroligt og hemmeligt i 30 år, men Kohl besluttede at offentliggøre det af indlysende grunde. Der stod grundlæggende, at Tyskland ikke havde nogen forberedt plan for, hvad man skulle gøre, hvis muligheden for en tysk forening opstod. I dokumentet står der: "Overraskende nok er dagen X for åbningen af grænserne kommet, og regeringen har ikke et tilgængeligt, passende begreb om, hvad den skal gøre. Ingen forberedelser, ingen procedurer eller krisescenarier til denne lejlighed.«

Vi havde dog et koncept; jeg skrev en folder, som blev udgivet den 15. november 1989 med overskriften: "Det elskede Tyskland fortsættes", hvor jeg tog LaRouches forslag op om at udvikle Polen med vestlige midler, modernisere det og gøre det til en model for transformationen af Comecon-staterne. Det var naturligvis kun en pjece, men et par dage senere, den 28. november, offentliggjorde kansler Kohl sit 10-punktsprogram, hvor han endnu ikke foreslog en genforening af Tyskland, men blot en konføderation af to stater. To dage senere blev Alfred Herrhausen, formand for Deutsche Bank, myrdet af en meget tvivlsom »tredje generation« af Baader-Meinhof-banden, en begivenhed, som af den tidligere Pentagon-embedsmand Fletcher Prouty blev karakteriseret som lige så afgørende for den tyske situation, som mordet på John F. Kennedy var for USA. Det var et signal til Kohl og hele den tyske elite om ikke at træde ud af nogen allieret konsensus, hvor 10-punktsprogrammet havde været et lille skridt i retning af suverænitet, hvilket dybest set ikke var tilladt.

Et par dage senere på EU-topmødet i Strasbourg faldt alle over Kohl som et ton mursten, og Kohl beskrev senere dette som den mørkeste time i sit liv. Thatcher startede kampagnen om det »Fjerde Rige«, og derefter krævede Mitterrand – ifølge

erindringerne – at Tyskland skulle opgive D-marken til fordel for euroen som en forudsætning for genforeningen. Alle insisterede på, at Tyskland skulle gå med til Maastricht-traktaten, som dybest set var en underkastelse af det neoliberale nedskæringsdogme og en opgivelse af enhver økonomisk suverænitæt fra Tysklands side.

For Ruslands vedkommende insisterede IMF på chokterapien, som reducerede Ruslands industrielle potentiale fra 1991-94 til kun 30 %. På det tidspunkt holdt jeg mange taler, som blev offentliggjort, hvor jeg sagde, at hvis Vesten begår den fejl at pålægge det bankerotte kommunistiske økonomiske system det lige så fallerede neoliberale system, så kan man måske udskyde sammenbruddet i nogle få år, men det vil i sidste ende blive et sammenbrud, der er meget, meget, meget alvorligere end selv kommunismens endeligt. Johannes Paul II, den daværende pave, advarede på samme måde om, at Vesten ikke skulle blive triumferende og hævde, at de havde vundet Den kolde Krig, fordi der var strukturer af synd i både Øst og Vest), og hvis folk ikke ville tro på det, skulle de se på udviklingslandenes tilstand for at se, at sådanne strukturer af synd også fandtes i Vesten.

I januar 1990 offentliggjorde vi vores Productive Triangle proposal, som var en idé om at integrere området mellem Paris, Berlin og Wien: Modernisere det – det var den højeste koncentration af industriel kapacitet i verden på det tidspunkt – modernisere det ved at tilføre magnetisk højhastighedstog-teknologi, atomkraft, og så bringe denne udvikling gennem udviklingskorridorer til Warszawa, Kiev, Moskva og Balkan.

Det blev naturligvis ikke vedtaget på grund af geopolitisk modstand fra de allierede magters side. Så derfor, i 1991, da Sovjetunionen kollapsede, udvidede vi denne produktive trekant til den Eurasiske Landbro, Eurasian Land-Bridge, som i bund og grund var ideen om at forbinde befolknings- og industricentrene i Europa og Asien gennem økonomiske udviklingskorridorer. Og vi mente det udtrykkeligt som det

økonomiske fundament for en fredsorden for det 21. århundrede. Gorbatsjov talte på det tidspunkt stadig om et fælles europæisk hus, andre talte om en fælles sikkerhedsarkitektur fra Lissabon til Vladivostok.

»Chokterapien« sendte Rusland ind i et årti med absolut folkemord, som den russiske økonom Sergei Glazyev skrev i en bog med titlen {Genocide} . Og det transatlantiske system gik med til at deregulere markederne endnu mere, fordi der ikke var flere fjender. Så dykket ned i et neoliberalt, neomalthusiansk økonomisk system med nulvækst fortsatte, og det samme gjorde regimeskift, farvede revolutioner og så videre.

Kina var det eneste land, der tog ideen om den eurasiske landbro op. Jeg siger ikke, at de tog vores forslag direkte. Nogle gange går disse ting mange forskellige veje: Vi havde mange konferencer og seminarer på fem kontinenter i verden. Men i 2013 annoncerede Xi Jinping den nye silkevej og fremkomsten af Bælte- og Vej-Initiativet, som fuldstændig har forvandlet verden i de følgende 11 år. Som et resultat af det har man nu en genoplivning af Den Alliancefrie Bevægelse, som på grund af samarbejdet med Kinas Bælte- og Vej-Initiativ for første gang har set chancen for at overvinde kolonialisme og fattigdom, mens den vestlige verden, det transatlantiske system, grundlæggende set forsømte investeringen i fysisk økonomi til fordel for profitmaksimering. Derfor er den virkelige årsag til krigsfaren, at det Globale Syd, som er blevet den Globale Majoritet – ifølge Chatham House udgør den 88 % af verdens befolkning – er i færd med at opbygge et nyt økonomisk system, som Vesten tåbeligt nok betragter som en fjende, der skal inddæmme og undertrykkes.

Det er grunden til, at hvis vi ikke forlader den geopolitiske idé om, at der vil være to systemer – det ene er det globale NATO, som vil undertrykke eller skal undertrykke Rusland, Kina og det Globale Syd; og på den anden side har du BRIKS+, som holder en stor konference i Kazan i Rusland i denne måned,

hvor i alt 40-50 lande har ansøgt om medlemskab; ikke alle kommer med denne gang, men der vil komme bølger af tilslutning – hvis den dynamik ikke overvindes, tror jeg Tredje Verdenskrig er udfaldet.

Det er derfor vi kræver, eller i hvert fald fra Schiller Instituttets side, at der straks etableres en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur med den Westfalske Fred som forbillede, hvor krigens parter kom til den konklusion, at en vedvarende krig ikke ville efterlade nogen i live til at nyde sejren. Og de satte sig ned ved forhandlingsbordet og kom frem til principper, som er kendt som principperne i Den Westfalske Fred, og som var grundlaget for etableringen af international lov.

Jeg tror, det er meget materiale, og det er ikke sikkert, at alle er enige i min udlægning af historien, men jeg vil gerne lægge op til diskussion.

OSSENKOPP: Tusind tak, Helga Zepp-LaRouche, for denne meget stærke analyse og kronologi – især for at nævne den skandaløse udvikling, at der ikke var nogen procedure for genforening, og at mordene på Herrhausen og Rohwedder aldrig er blevet efterforsket. Så der er meget at gøre.

Hvis du undrer dig, vil vi have en diskussionsperiode efter talernes udtalelser. Bagefter vil vi kunne diskutere. Du kan så række hånden op i Zoom-konferencen, eller du kan sende dit spørgsmål i chatten. Eller du kan i mellemtiden sende os en e-mail til questions@schillerinstitute.org.

Uden yderligere omsvøb vil jeg gerne give ordet til ambassadør Jack Matlock. Han er diplomat, historiker, tidligere direktør for Kommissionen for sovjetiske Anliggender i udenrigsministeriet, ambassadør i Tjekkoslavakiet og derefter, på afgørende vis, USA's ambassadør i Sovjetunionen fra 1987-91. Han er også forfatter til bøger som {Autopsy of an Empire} fra 1995 og {Reagan and Gorbachev: How the Cold War

Ended} fra 2004. Ambassadør, før jeg giver dig ordet, vil jeg gerne med forsinkelse ønske dig tillykke med fødselsdagen, for i går var det den 1. oktober, og du blev født den 1. oktober 1929. Så tillykke med de 95 år!

Ikke korrekturlæst

AMBASSADØR JACK MATLOCK: Mange tak. Helga har beskrevet situationen så grundigt og præcist, at jeg ikke kan gøre meget andet end at uddybe nogle af hendes pointer.

Først og fremmest vil jeg blot sige, at en af vores historikere har beskrevet Første Verdenskrig som et Europa, der gik i søvne ind i krigen i 1914. Den nuværende situation minder mig om det: For mens alle disse begivenheder udvikler sig – krigen i Ukraine, hvor de vestlige magter i realiteten fører krig mod Rusland; så volden i Vestasien med det, der kun kan beskrives som et folkemorderisk angreb på befolkningen i Gaza; og nu voksende fjendtligheder mellem Iran og Israel, og Israel, der invaderer Libanon. Og så har vi ikke så meget vold i Asien, bortset fra rapporter om, at højtstående amerikanske militærfolk taler om at forberede sig på en krig med Kina, hvis der skulle komme en kinesisk invasion af Taiwan.

Jeg synes, det er en utrolig farlig situation, og jeg tror, at når jeg ser tilbage som en, der var til stede under en af vores tidligere kriser, så var jeg på den amerikanske ambassade i Moskva under Cuba-krisen. Jeg hjalp med at oversætte nogle af de beskeder, som Khrusjtjov sendte til Kennedy, og når vi ser tilbage på det, indser vi, at vi kom meget tæt på en atomkrig på det tidspunkt. Der var visse beslutninger truffet af – vil jeg sige – nogle af de lavere rangerende militære embedsmænd, som forhindrede, at atomvåben blev brugt.

Jeg vil også sige, at det diplomati, vi brugte i slutningen af 1990'erne og frem til 1991 for at afslutte den kolde krig, i realiteten er blevet vendt om siden afslutningen af den kolde

krig. Vi fulgte ikke læren fra Anden Verdenskrig, hvor USA insisterede på, at Tyskland og Frankrig skulle begrave stridsøksen og begynde at samarbejde i stedet for at starte nye krige. Ved afslutningen af den kolde krig burde vi have insisteret på, at der blev opbygget en europæisk struktur, som kunne garantere [sikkerhed for] alle de nyligt uafhængige lande, inklusive Rusland. I stedet begyndte vi blot at udvide NATO.

Nu blev NATO oprettet for at modstå et muligt sovjetisk angreb på Vesteuropa. Og hvis der havde været et sådant angreb, kunne det have været en katastrofe, fordi der allerede var udstationeret taktiske atomvåben i området. Det ville være umuligt at bruge dem uden at ødelægge netop de områder, vi skulle forsvare. Så gudskelov skete det aldrig. Når man ser på de historiske optegnelser, viser det sig, at Sovjet aldrig havde til hensigt at angribe Vesteuropa. De havde planer om, at hvis vi angreb dem, ville de svare igen. Men efter atomulykken i Tjernobyl i 1986 blev det klart, selv for de sovjetiske militærledere, at en atomkrig ville være en katastrofe for alle.

På deres første møde blev præsident Reagan og daværende generalsekretær Gorbatsjov enige om, at en atomkrig ikke kan vindes, ikke må udkæmpes, og at der derfor ikke kan blive nogen krig mellem os. Og de fortsatte med at forhandle: De håbede, at de kunne eliminere atomvåben. Det viste sig ikke at være muligt.

Jeg kan huske, at vi i den periode, hvor vi forsøgte at give Europa bedre beskyttelse, besluttede, at fordi Sovjet havde deres SS-20-missiler rettet mod Vesteuropa, som kunne ramme vores NATO-hovedstæder i Vesteuropa på få minutter, og Vesteuropa ikke havde noget tilsvarende, så besluttede vi, at for at få dem til at fjerne de missiler, ville vi opstille mellemdistancemissiler i Tyskland. Det var meget kontroversielt i Tyskland. Jeg kan huske, at jeg på det tidspunkt arbejdede i Det Hvide Hus med disse

sikkerhedsspørgsmål, og jeg var på besøg i München, da der var demonstrationer – store demonstrationer! »{Nie wieder! Nie wieder!}« De vil ikke have atomvåben igen, men grunden til at indsætte dem var at komme af med dem alle sammen. Og det gjorde vi. Vi opstillede dem endelig, vi indgik en aftale, og så fjernede begge sider dem alle sammen, og Sovjet fjernede mange flere end os, fordi vi aldrig opstillede så mange, som de havde.

Det piner mig virkelig i dag at se, at lederen af De Grønne – på det tidspunkt var De Grønne de mest højlydte til at argumentere imod disse udstationeringer – og nu har en udenrigsminister [Annalena Baerbock], som i realiteten truer Rusland med atomvåben. Jeg kan ikke forstå en beslutning om at udstationere mellemdistancemissiler i Tyskland. Det er helt ubegribeligt, at en tysk regering går med til det. Det er ikke sket endnu, og lad os håbe, at det ikke sker. Men jeg vil gerne påpege, at hvis europæerne tror, at en amerikansk præsident vil udsætte sit land for Ruslands interkontinentale missiler for at gøre gengæld på nogen direkte måde, hvis atomvåben bliver brugt mod dem – så kan jeg bare sige: »Det ville jeg ikke regne med.« Sagen er, at når disse ting først begynder, og hvis man begynder at optrappe, vil man få den slags atomkrig, der ødelægger civilisationen. For der er ingen kendt måde, hvis den ene side svarer igen med vold mod den anden side, frem og tilbage, der er ingen måde at stoppe det på. Og jeg tror, vi er på det stadie nu.

Lad mig også sige, at det var en stor fejl, at Vesten udvidede NATO på et tidspunkt, hvor der ikke var nogen trussel fra øst. Jeg tror faktisk, at Helga har ret i, at ikke bare amerikanske, men også britiske og tyske topfolk, premierministre og udenrigsministre, forsikrede Gorbatsjov om, at NATO ikke ville udvide mod øst, hvis den tyske genforening i det væsentlige blev besluttet på Vesttysklands betingelser. Det er simpelthen glemt, og udvidelsen fandt sted.

Og i dette århundrede begyndte USA at forlade alle de

våbenkontrolaftaler, som vi havde underskrevet med Sovjetunionen, og som var afgørende for at afslutte den kolde krig. Vi startede i 1990'erne med at forlade ABM-traktaten [Anti-Ballistic Missile Treaty] og derefter andre traktater. Til sidst trak vi os under præsident Trumps regering ud af INF-traktaten [traktaten om mellemdistanceraketter] på et, vil jeg sige, meget usikkert grundlag og sagde blot, at der var russiske overtrædelser, men de definerede aldrig præcist, hvad de var.

Det blev aldrig debatteret. Og når jeg tænker tilbage på, hvordan alle disse ting under den kolde krig blev debatteret af vores offentlighed, af vores regeringer, og nu passerer de bare, og hele vores offentlighed koncentrerer sig om andre ting af meget mindre betydning.

Så jeg vil kun tilføje én ting i denne diskussion, og det er, at jeg føler, at mit land, USA, er meget overbebyrdet med de garantier, det har givet verden. Vi betaler for næsten hele vores militære indsats med gæld. Og vores gæld er nu oppe på omkring 33 billioner dollars, hvilket er langt mere end vores bruttonationalprodukt i et givet år. Desuden stiger gælden hvert år, og ingen af vores politiske partier har planer, der kan bringe budgettet i balance igen. Jeg tror, at det er uholdbart på lang sigt. Jeg mener, at vi skal finde en måde at opmuntre parterne til at handle fredeligt i stedet for at give næring til kampene. Der kunne have været en helt rimelig aftale mellem Rusland og Ukraine, hvis de to Minsk-aftaler – som faktisk også blev underskrevet af Tyskland og Frankrig – var blevet gennemført af Ukraine. Det blev de ikke! I stedet begynder de allierede simpelthen at levere militært udstyr til Ukraine for i realiteten at fortsætte kampene.

Så det synes jeg nu også er en forfærdelig ting: Krig overalt er en forfærdelig ting. Og krigen i Ukraine skader Ukraine meget mere end noget andet land.

Men en af de ting, vi hører nu, er jeg ikke enig i: Folk

siger: »Hvis I ikke stopper Rusland nu, vil Rusland gå efter de baltiske lande eller Polen eller Østeuropa.« Det er noget vrøvl! Der er ingen beviser overhovedet. Og enhver, der virkelig kender områdets historie, ved, at Ruslands forhold til Ukraine og Hviderusland er meget specielt. Det er deres nabolag. Og enhver russisk regering vil betragte muligheden for en udenlandsk militæralliance og militærbaser i de to nabolande som fuldstændig uacceptabel. Vi amerikanere ville f.eks. ikke acceptere udenlandske militærbaser i Mexico. Vi ville sandsynligvis ikke engang acceptere dem i Sydamerika, og hvorfor vi ikke kan forstå det, ved jeg ikke.

Lad mig blot slutte af med at sige, at lige nu ser jeg ingen umiddelbar udsigt til, at disse ting vil vende. Men jeg har også i min levetid oplevet hurtige vendinger, som ikke var forventet, og lad os håbe, at der snart kommer nogle, der er mere opmuntrende.

OSSENKOPP: Mange tak, ambassadør Matlock. Du er virkelig et meget unikt vidne i historien og deltager i den historiske udvikling. Og du bringer de rigtige begreber ind i vores forum, så vi kan reflektere over, hvorfor vi er havnet i dette rod, og hvordan vi kommer ud af det. Så mange tak for din tid. Vi vil have dig med i diskussionerne senere.

**USA slutter sig til Israel i
varm krigsførelse;
stop verdenskrigspartiet, før**

det er for sent

af Marcia Merry Baker (EIRNS) – 1. oktober 2024

Fra og med i dag er USA involveret i en varm krig i Sydvestasien – ikke i beredskab, ikke i nødstilfælde, men gennem engagement. Ved mørkets frembrud i dag, lokal tid, blev der affyret omkring 180-200 ballistiske missiler fra Iran i retning mod Israel, ifølge en erklæring fra Teheran i dag som gengældelse for Israels mord den 27. september på Hassan Nasrallah, leder af Hizbollah, og andre navngivne ledere. To amerikanske destroyere, *USS Cole* og *USS Bulkeley*, affyrede 12 interceptorer tilbage mod missilerne og sluttede sig til det israelske forsvar.

USA vil vedvarende forsvare Israel, udtalte topembedsmænd fra Det Hvide Hus og Pentagon efter episoden, og sagde at de afventer, hvad Israels næste beslutning vil være. På tidspunktet for udarbejdelsen af denne meddelelse mødtes det israelske sikkerhedsråd for at beslutte deres næste skridt. I FN i eftermiddag briefede den israelske FN-ambassadør, Danny Danon, medierne om at være forberedt på Israels næste handlinger, som »Iran vil mærke konsekvenserne af«. Han sagde: »Det vil blive bemærket. Det vil være smertefuldt.«

Talsmand for Det Hvide Hus, Jake Sullivan, den nationale sikkerhedsrådgiver, sagde, at der foregår »dybe konsultationer«. »Biden beordrede USA til at hjælpe med at forsvare Israel.« Pentagons talsmand, generalmajor Pat Ryder fra luftvåbnet, gentog: »Vi støtter fuldt ud Israels ret til at forsvare sig selv.« Han nedtonede, hvad Israel gør i Libanon, og tilføjede at »Israel ødelægger Hizbollahs begrænsede infrastruktur ved grænsen.«

Et vildt kor af amerikanske politiske stemmer – på tværs af partiskel – hepper på Israel for dets bombardementer og snigmord og hylder USA's støtte. Vicepræsident Kamala Harris

sagde om Israels drab på Nasrallah, at »jeg har en urokkelig forpligtelse over for Israels sikkerhed. Jeg vil altid støtte Israels ret til at forsvare sig mod Iran og Iran-støttede terrorgrupper som Hizbollah, Hamas og houthierne.« Jared Kushner, Trumps svigersøn og rådgiver for Trumps præsidentskab om Sydvestasien, sagde den 29. september, at dagen for Nasrallahs død var »den vigtigste dag i Mellemøsten siden Abraham-aftalens gennembrud«, med henvisning til den antipalæstinensiske falske »fredsplan«, som han selv havde promoveret.

Man må håbe, at skaderne fra dagens missilangreb ifølge de foreløbige rapporter er begrænsede. Men den optrapning, der er i spil, er mere end farlig. USA har på forhånd opstillet omfattende ildkraft og styrker i regionen. Forsvarsministeriet udsendte i går en erklæring, »DOD Enhances Middle East Defense Posture«, som beskriver de ekstra fly og det ekstra personale, der er sendt til Sydvestasien til »forskellige eventualiteter« og »for at komme Israel til hjælp«.

Storbritannien er iøjnefaldende i de diplomatiske konsultationer sammen med USA og Israel. Forsvarsminister Lloyd Austin, som talte to gange i dag med den israelske forsvarsminister Yoav Gallant, konfererede med den britiske forsvarsminister John Healey i går. Den høflige amerikanske udlægning lød, at Austin og Healey »noterede sig den igangværende koordinering mellem USA og Storbritannien for at beskytte både amerikansk og britisk personale i regionen og forpligtede sig til fortsat tæt kommunikation, efterhånden som situationen udvikler sig.« I månedesvis, ja i årevis, har dæmoniseringen af Iran været et evangelium for disse dødbringende geopolitiske kredse.

Ledere i regionen og i verdens arabiske og muslimske samfund har i løbet af de sidste to dage, siden bombemordet på Hassan Nasrallah og den israelske opbygning af landstyrker mod Libanon, mobiliseret sig og opfordret til nødforanstaltninger. Irak anmodede i går om et møde i Den Arabiske Liga, hvis

generalsekretær, Ahmed Aboul-Gheit, udsendte en støtteerklæring til Libanon. Golfens Samarbejdsråd opfordrede i går til en øjeblikkelig våbenhvile i Libanon. Iran indkaldte til et hastemøde i Organisationen for islamisk Samarbejde på dagen for mordet på Nasrallah, den 27. september.

Hvad sker dernæst? Deltag i mobiliseringen for at stoppe galskaben. Benyt den næste mulighed for at konferere med andre internationalt om, hvad vi kan gøre. Onsdag den 2. oktober er Schiller Instituttet vært for en international webbegivenhed: »Endnu et skridt tættere på atomart ragnarok – Tyskland har brug for en ny sikkerhedsarkitektur.«

Torsdag den 3. oktober er der et internationalt arrangement, personligt og online, med base i Peru. Konferencen har titlen: »Development Strategies and Mechanisms for Cooperation in the Multipolar World« og foregår på både engelsk og spansk.

Fredag den 4. oktober afholdes det 70. ugentlige møde i træk i Den Internationale Fredskoalition.

Foto: IDF website.

Politisk orientering den 1. oktober 2024 med formand Tom Gillesberg

Israel sætter verden i brand. Vil Vesten vågne op til dåd?

Politisk orientering den 1. oktober 2024 med formand Tom Gillesberg

Kontakt os: +45 53 57 00 51; si@schillerinstitut.dk

Dansk: www.schillerinstitut.dk

Præsentationsvideo: Schiller Instituttet: Fred Gennem Udvikling:

- Schiller Institut trailer: Fred genne...

Andre vigtige hjemmesider:

English: www.schillerinstitute.com

www.laroucheorganization.com

www.larouchepub.com

www.larouchepub.com/eiw

Hele civilisationen står på spil: Forstå det, og mobiliser for nødhandling

af Marcia Merry Baker (EIRNS) – 30. september 2024

Det onde krigsfremstød i Netanyahus amerikansk-støttede israelske forsvarsstyrker (IDF) i Sydvestasien er på vej ind i en fuldgyltig regional kamp, endog til atomar udslettelse, lige så dramatisk som krisen i NATOs stedfortræderkrigsførelse fra Ukraine mod Rusland. Sidstnævnte trussel er ikke blevet mindre, selv om der endnu ikke er nogen formel, offentlig godkendelse fra USA af, at Ukraine må bruge dybtgående våben i Rusland. Det er endnu ikke sket.

Et luftfoto af Libanon viser et dybt krater i centrum af hovedstaden Beirut, skabt af IDF's bombardementer med høj tonnage i weekenden. Denne forbrydelse fulgte efter en række angreb i de seneste uger fra IDF, som myrdede Hizbollahs

topledelse, mens de forårsagede voldsom død, kvæstelser og ødelæggelse. Over 1000 libanesere er døde i løbet af de sidste to uger. Over 1,2 millioner libanesere er blevet fordrevet.

Den seneste opdatering er, at IDF's landinvasion med udstyr og soldater er i gang i det sydlige Libanon. De israelske myndigheder kalder det på eufemistisk vis for en »begrænset« indtrængen. Dette er i overensstemmelse med Eretz Israel – oprettelsen af Storisrael – på en måde, som The Jerusalem Post rapporterede om for nylig: 1) etnisk udrensning i Gaza; 2) etnisk udrensning på Vestbredden; 3) tilegnelse af land i Libanon.

Hvad er USA's svar? I dag bekendtgjorde embedsmænd i Pentagon detaljer om at sende flere amerikanske militærstyrker til regionen.

I udenrigsministeriet meddelte udenrigsminister Antony Blinken, at verden er bedre stillet nu, hvor Israel har dræbt Hassan Nasrallah, Hizbollahs leder. »Libanon, regionen og verden er mere sikker uden ham.« Da han blev spurgt specifikt om, hvorfor Israel nu går ind i Libanon, opremsede Blinken floskler om, hvor ønskværdigt diplomati er.

Det samme synspunkt kommer fra republikansk side. For eksempel viste Fox News TV i dag generalløjtnant Keith Kellogg, tidligere militærrådgiver i Donald Trumps præsidentperiode, som roste Netanyahu for alt det, han gør nu for at »afslutte det arbejde«, han burde have gjort for mange år siden.

I mellemtiden fortsætter USA's, Storbritanniens og NATO's vanvid om, at det ikke vil få nogen konsekvenser at angribe dybt ind i Rusland fra Ukraine. Tv-kanalen Fox News rapporterede i weekenden om den ukrainske præsident Volodymyr Zelenskyj, som gentog sin påstand om, at Putin bluffer, når han truer med at bruge atomvåben, hvis Rusland bliver angrebet i dybden.

Mod denne galskab og disse dyriske udsigter er der

modaktioner. I dag opfordrede Tayyip Erdogan, præsident for Tyrkiet, et NATO-medlem, FN's generalforsamling til at følge op med magtanvendelse, hvis FN's Sikkerhedsråd ikke formår at stoppe Israel i Gaza og Libanon. »FN's Generalforsamling bør hurtigt gennemføre bemyndigelsen til at anbefale magtanvendelse, som den gjorde med Uniting for Peace-resolutionen fra 1950, hvis FN's Sikkerhedsråd ikke formår at vise den nødvendige vilje.«

I weekenden meddelte Schweiz, at det støtter principperne og dynamikken i gruppen af nationer »Friends of Peace«, som blev grundlagt på et møde i New York den 27. september på sidelinjen af FN's Generalforsamling, indkaldt af Kinas og Brasiliens udenrigschefer. Gruppen udsendte et fælles kommuniké som en »køreplan for varig fred« mellem Ukraine og Rusland.

I USA deltog tusindvis af amerikanere i nationale demonstrationer i løbet af weekenden – to i Washington D.C. og en i Kingston, New York, hvor de rejste mange stærke stemmer mod den amerikanske regerings krigsgalskab. Dette blev forstærket af en »søster«-demonstration den 28. september i Stockholm, Sverige, som Humanity for Peace, Schiller Instituttet og andre var medarrangører af, og som havde mange deltagere.

En af talerne i Washington var f.eks. oberst Douglas Macgregor fra USA (pensioneret). Han talte til »Rescue the Republic«-demonstrationen den 29. september og tegnede et billede af den vanvittige samling af amerikanske styrker i Sydvestasien. Han advarede om, at det med fokus på Iran kunne udløse tredje verdenskrig. Han hævdede, at krig ikke har ført til noget positivt, og sagde, at USA burde bruge penge på infrastruktur. Han sagde: »Ikke flere krige! Fred, ikke krig! Velstand, ikke fattigdom!« Macgregor sendte også en hård, forud indspillet antikrigsbesked til demonstrationen i Stockholm den 28. september.

Blandt de mange talere i weekenden i Washington var de

uafhængige LaRouche-kandidater i New York, Diane Sare (til det amerikanske senat) og Jose Vega (til valgkreds 15 i Bronx), som vil være vært for en vigtig national begivenhed i New York City den 26. oktober.

I Europa ses den voksende antikrigsholdning blandt borgerne i valgresultatet i Østrig i september og tidligere i de tre østtyske delstatsafstemninger. (Desværre fik nogle af partiernes indvandrerkritiske politik også støtte).

Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition i 2023, bemærkede disse og andre positive skridt som et skift »mod en vej ud af krisesituationen«, men ikke nok. Vi er nødt til at eskalere. Vi er nødt til at udvide indsatsen overalt mod den forværrede krigsfare. Måden at få folk med på det, rådede Zepp-LaRouche, er »at trænge igennem: Vi kæmper for menneskehedens eksistens.« I den rette sindstilstand kan folk finde ud af, hvad de skal gøre. Oktober måned bliver afgørende.

I denne uge er der to store internationale begivenheder og det vigtige IPC-møde på fredag – det 70. ugentlige møde i træk. Onsdag den 2. oktober er der en international internetbegivenhed: »Another Step Closer to Nuclear Armageddon – Germany Needs a new Security Architecture«, sponsoreret af Schiller Instituttet.

Torsdag den 3. oktober er der et internationalt arrangement (personligt og på internettet) med base i Peru. På [engelsk] (<https://www.youtube.com/live/MjzHeNKwVLg>) og spansk har konferencen titlen »Development Strategies and Mechanisms for Cooperation in the Multi-Polar World«.

Foto: UNICEF/Dar Al Mussawir